

കാവന കാളമുട്ടി

36

2007 മെയ് - ജൂലായ്

-രജി: നമ്പർ: 440/92, കോട്ടയ്ക്കര്-

കേരള കാലാവസ്ഥി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 10

ലക്കം 4

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫോറ്റോഗ്രാഫർ	ഡോ.എം.ആർ. രാഹുലവാരിയർ
മാനേജിൽ ഫോറ്റോഗ്രാഫർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സാക്യൂട്ടീവ് ഫോറ്റോഗ്രാഫർ (ബാണാറി)	എം.എം.സചീനൻ
ഫോറ്റോഗ്രാഫർമാർ	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
ബുക്ക് ഡിസൈൻ	കെ.പി.ശങ്കരൻ
കവർ ടൈറ്റിൽ	കെ.പി.മോഹനൻ
	ലാലി പ്രഭാത്
	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കൊച്ചിക്കാട്ടി

വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00 (വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

ഒറ്റപതി - 15.00
വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(ഐ.ഐ.440/92)
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ 6,34

മുൻകുറി 7

പ്രവർത്തനം

പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ 9 കെ.എസ്. ഗണേഷ്
സാധ്യതകൾ

നോവലും ചരിത്രവും 25 കെ.പി. മോഹനൻ

ഇടപ്പേരിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്ട്യൾ 35 മാധവൻ അയുഷ്മാൻ

പി. കവിതയിലെ ആത്മീയത 57 പി.എം. നാരായണൻ

രാമാധാരണങ്ങൾ പലവും 69 എ. പുരുഷോത്തമൻ

ക്രി

അശായതയിലേക്ക് 63 നീനാ പനയ്‌ക്കൽ

മഹായാനം 77 ദേബ.എ.എം. ശ്രീധരൻ

കവിത

അശൈതിപ്രണാമം 24 മനോജ് വർമ്മ

കുഞ്ഞുള്ളിമാറ്റുർക്ക് 52 എം.ജി.എസ്. നാരായണൻ

പക്ഷ്യുഗ്രഹവണഗളന്ത്യം 54 ജമീൻ അഹിമ

ചീരകാർന്ന വാക്ക് 59 ലോപ

സാന്ത്യം 60 സി.പി. സുഭ്രദ്ര

വരദാനം 61 ദേബ.എസ്.പി.സതീശൻ നായർ

കയുകൾ 68 ആർ.ആർ.വർമ്മ

ഇടം 75 കൊന്നമുട് വിജു

അന്തിക്കൊയ്ത്ത് 76 ശിരിജ, ചെമ്മണ്ണാട്ട്

യൃാനം 81 സുഷ്മ കണിയാട്ടിൽ

വായനമുറി

82 കെ.പി.ശക്രൻ

96 സി.എ. വാരിയൻ

വെക്കപ്പറി

98

...കാത്തുകൾ..

ഭാവഗീതാഞ്ജലി:

കവനക്കാമുഖിയിൽ ശ്രീ. കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയുടെ ഗീതാഞ്ജലി സംസ്കൃത വിവർത്തന ഫ്ലോക്ക്സ്‌ൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മാഞ്ഞാട്ടേരി കൃഷ്ണൻ നമ്പുതിരിപ്പാട് 1136-37 കാലത്ത് ‘ഭാവ ഗീതാഞ്ജലി’ എന്ന പേരിൽ ടാഗോർ ചെന്ന സംസ്കൃതപദ്യരൂപത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. 2006 ഇങ്ങോത്തിന്റെ ജന്മശതാബ്ദിയായിരുന്നു.

കവിവാക്യം ഇങ്ങനെ-

“ക്രച്ചിദല്പം ക്രച്ചിദ്രീംപം
ക്രച്ചിൽ സ്പഷ്ടം ക്രച്ചിത്സം
അർത്ഥമാഭായക്രഷ്ണേന
രവിന്ദ്രകവിതാഗതം

മാഞ്ഞാട്ടേരിവിഭ്രംശ
ത്രിചത്യാരിംസദുത്തരേഃ
സാധകഷ്യഡിഃശ്രേതഃജ്ഞാഹകഃ
ഭാവഗീതാഞ്ജലി: ക്രതഃ”

ഇതിലെ ആദ്യവസാന ഫ്ലോക്ക്സ്‌ൾ കൂടി-

“രവിന്ദ്രനാമസ്യകഞ്ച:
ഗീതാഞ്ജലിഇനുസ്തരൻ
സംസ്കൃതഫ്ലോക്രൂപണ
തത്കാവം വിലിവാദ്യഹം
ഹിതം ഹിംത തദ്യനന്തതാഹഹം
ത്രാദൈവനീംതൊല്ലപാത്രികാചിംം
കരോഷിരിക്താം തദനുപപുരിതാം
നവീനജ്ഞീഡേവന ഒപ്പുർജ്ജപ്പഃ പ്രജോ!”

അവസാന ഫ്ലോക്കം-

“പ്രത്യാഗന്ധും ശിശിവരഗാൺസ്പീയനിധാൺവഗാഘ-
സ്ത്രീ വ്രാചിഷ്വാംഡിവസിവിരതാവൃദ്ധപരനാംബരേണ
ശ്രീഖംഗജ്ഞനിവതവനം രൂപമാസാദ്യജ്ഞീവഃ
സർജവാനിത്യം വാസതിമധുനാതസ്യദേവി!പ്രയാതു”
മുകുന്ദൻ മാഞ്ഞാട്ടറി

മുൻകുറി

കടത്തേക്ഷാഭം

എഴുത്തച്ചനയും കുഞ്ഞാൻസ്യാരെയും തമസ്കക്കിക്കുന്നുശ്രീ. നാഥാരേയാണ് പേടിക്കുന്നത്?

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

1595-1610 കാലത്ത് ഷേക്സ്പീയർ എത്താക്കെ നാടകക്കവനികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു; എത്താക്കെ നാടകക്കവനികൾക്കുവേണ്ടി നാടകങ്ങളുത്തി; എത്താക്കെ കവനികളിൽ, എത്തരെയാക്കെ സംഖ്യ മുതലിറക്കിയിരുന്നു; ഇവയിൽനിന്നൊക്കെ എത്തരമത്താനും ലാമേണ്ടാക്കിയിരുന്നു - അങ്ങനെ പോകുന്ന ഗവേഷണാത്മകമായ അനേകണങ്ങൾ. ആ പഠനപ്രബന്ധത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ഗൗരവപൂർണ്ണങ്ങളായ ചർച്ചകൾ - ഈതാ ഷേക്സ്പീയറെക്കുറിച്ച്, ലോകത്തിന്റെ ഒരുവശത്ത് നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിന്തയുടെ ഒരു വഴി. ഷേക്സ്പീയർ കൃതികളുടെ സപ്രയോജകമായ പഠനത്തിന്റെ വഴിയാണോ ഇത് എന്നതല്ല ശ്രദ്ധാർഹമായ പ്രശ്നം. ഒരു മഹാകവി പ്രതിഭ, നാനുറിലേറെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷവും, ഒരു സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലാത്തിൽ, ചിന്തിക്കുന്ന മനസ്സുകളെ നിരന്തരം ശല്യപ്പെട്ടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, പ്രചോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുത. ഈ പഠനങ്ങൾക്ക് ഉപാദാനങ്ങളായി ഷേക്സ്പീയർ കൃതികളോടൊപ്പം, ലഭ്യമായ മറ്റു രേഖകളും - നാടകക്കവനികളുടെ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളും മറ്റും

- സ്വികരിക്കപ്പെടുന്നാണാവാം. എന്നാൽ, ആ കൃതികൾ പഠനവിധേയമാക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്ന മുഖ്യവർഷം. ഷേക്സ്പീയർ ഇന്നും പറിക്കപ്പെടുന്നു, പറിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതുമാം. നമ്മുടെ നാട്ടിലും - ഈയും തിരി എന്നല്ല, കേരളത്തിലും - യുവതലമുറയുടെ മുന്പിൽ ഷേക്സ്പീയർ പരിപൂർണ്ണമായും തമസ്കരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞില്ല എന്നും ഓർത്തു കൊള്ളേണ്ടു. ഇതിലുംനേം ഒഴിവാകപ്പെടുന്നതല്ലോ എന്നു ശക്തിക്കുത്തക്ക വിധത്തിലാണ് ചിലേടത്തെ ഉംനല്ലുകൾ എന്നും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. അതു പോകേണ്ടു. ഷേക്സ്പീയർ ഇന്നും, പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ, ചിന്തിക്കുന്ന സുമനസ്സുകളുടെ ഉംൻമേശയിലെ പ്രധാന വിഭവമാണ് എന്നതാണ് കാര്യം. നാളത്തെ തലമുറയുടെ മാനസികാരാധ്യം, സാംസ്കാരികവ്യക്തിത്വം രൂപവത്കരിക്കുന്നതിൽ ഷേക്സ്പീയർ കൃതികൾക്ക് നിർണ്ണായകമായ പക്ഷുണ്ട് എന്ന വിവേകം പാശ്ചാത്യരിൽ അബ്യ കരിന്തിരിക്കുന്ന കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതമാം.

ഇതിന്ത്രയും നിട്ടിപ്പിടിച്ചത്, തുഞ്ചെത്തശുച്ചന്ദ്രയും ചെറുശ്രേറിയും ദേയും കുഞ്ചെന്നപ്പാരുടേയും മറും മുന്പിൽ കൈകുപ്പിനിന്നുകൊണ്ടാണ്. മെഡിസിൻ-എഞ്ചിനീയറിങ്ങ്-ഹൈടി മേഖലകളിലേയ്ക്ക് ചിറകുവിടർത്തി നിൽക്കുന്ന ഇളം തലമുറയ്ക്ക് കാലിൽക്കെട്ടിത്തുകുന്ന അമ്മിയാവും ഷേക്സ്പീയർ എന്ന് ചിന്തിക്കുന്ന നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണങ്ങാർ, നമ്മുടെ യുവതലമുറ മൊത്തത്തിൽത്തന്നെ എഴുത്തച്ചന്നേന്നും ചെറുശ്രേറിയും നുഡിരോധ്യമാക്കേ പരിചയപ്പെട്ടുപോകുന്നത് അത്യപകടമാണ് എന്നു ഭയപ്പെടുന്നു. കൂട്ടികളുടെ മുന്പിൽ കവിത വിളന്നുനോൾ, നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പെപത്യക്കത്തിലെ ഇം മഹാചൈതന്യങ്ങളെയൊക്കെ കരി തിരിയ്ക്കപ്പെടുത്ത് അടപ്പിടുവെയ്ക്കുവാനാണ് നമുക്കിഷ്ടം. ഇവിടെ, വരും തലമുറ നുല്ലറപട്ടം ആകുന്നു. കടൽക്കരയിൽ പട്ടം പറക്കുന്നത് നോക്കി ഓട്ടുന്ന കൂട്ടികൾ കടൽക്കേഷാം അറിയുന്നുമില്ല.

പ്രാദേശികചർത്രത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ

കെ.എസ്. ഗണേഷ്

പ്രാദേശികചർത്രചന്ദ്രക്ക് പ്രിതിയേറി വരുന്ന കാലാല്പദ്മാണിൽ. കേരളത്തിലെങ്ങാളുമിങ്ങാളും നിരവധി ഗ്രാമചർത്രങ്ങൾ ഇതിനകം പ്രകാശനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ബ്രോക്കറ്റലത്തിലും ജില്ലാലത്തിലും ചർത്രചന്ദ്രക്കുള്ള ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ട്. നാടൻവൃക്കളും വഴക്കങ്ങളും നിരവധി പേരിൽനാമാഷിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുഷി, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായ പ്രത്യേക മേഖലകളുടെ ചർത്രവും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്കൂൾ-കോളേജ് തലങ്ങളിൽ ചർത്രപഠനത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊള്ളുന്നതിൽ ആകർഷിക്കാൻ പ്രാദേശികചർത്രപഠനം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പ്രാദേശികചർത്ര രചനയ്ക്കുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നേണ്ട് അത്തരം ചർത്രചന്ദ്രക്കുടെ രിതിശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളും വർദ്ധിക്കുക സാഭാവികമാണ്. ഈന്നു നടക്കുന്ന ചർത്രചന്ദ്രക്കുടെ ഭാഗമായി മാത്രം പ്രാദേശികചർത്രത്തെ കാണുന്നവരുടെ ചർത്രചന്ദ്രത്തിലെ ഒരു വ്യതിയാനമായും പ്രാദേശികചർത്രത്തെ കാണുന്നവരുണ്ട്. കുടുംബപരിത്രം, സ്ഥലനാമചർത്രം, ജനവർഗ്ഗചർത്രം, സ്ക്രീചർത്രം, വായ്മൊഴിചർത്രം മുതലായവയെപ്പോലുള്ള ഒരു രൂപമായി പ്രാദേശികചർത്രത്തെ കാണുന്നവരും കുറവല്ല. ഇതിന്റെ ഫലമായി പ്രാദേശികചർത്രചന്ദ്രക്ക് നിരവധി രിതിശാസ്ത്രങ്ങൾ വളർന്നുവന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

പലവിധി പ്രാദേശിക ചർത്രങ്ങൾ

ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട പ്രാദേശികചർത്രങ്ങളെ പല ഇനങ്ങളായി തിരിക്കാം. ഏറ്റവും വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന രിതിപ്രാദേശിക സാംസ്കാരികചർത്രങ്ങളുടെതാണ്. ഒരു പ്രദേശത്തിലെ സംസ്കൃതിയുടെ വളർച്ചയെ വാരമാഴി-വരമാഴി പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന രിതിയാണിൽ. മഹാശിലാസ്മാരകങ്ങൾ മുതൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾ, കാവുകൾ, കോട്ടകൾ, കൊട്ടാരങ്ങൾ, തറവാടുകൾ,

തുടങ്ങിയവയിലൂടെകടന്ന് ആധുനികചർത്രത്തിലെ പ്രധാനസംഭവങ്ങളുടെ നാൾവഴികൾ ഇത്തരം ചർത്രങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. സ്ഥാരകങ്ങളും സംഭവങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് വ്യവസ്ഥാപിതമായ കേരളചർത്ര തെയ്യം ഇന്ത്യാചർത്രത്തെയും ആസ്പദമാക്കിയാണ്. പ്രധാനമായും, കേരളത്തിൽ ചർത്രഭൂപടത്തിൽ സ്വന്തമാടിനും സ്ഥാനം ലഭിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് ഇതിനു പിനിൽ. പലപ്പോഴും ഇത്തരം ചർത്രങ്ങൾ നാടിൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വിവരങ്ങൾ നൽകുന്ന “വിജ്ഞാനിയ” അളായും മാറാറുണ്ട്.

വേറാരു തരത്തിലുള്ള സാംസ്കാരികചർത്രങ്ങളുമുണ്ട്. അവ പ്രദേശത്തിനുമ്പുറം എത്തെങ്കിലും സ്ഥാപനത്തെയോ കൂടുംബത്തെയോ സമൂഹവിഭാഗത്തെയോ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. പള്ളികളുടെയും കേഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ചർത്രങ്ങൾ, കൂടുംബനാശവഴികൾ, ജാതികളുടെയും തൊഴിൽക്കുടായ്മകളുടെയും ചർത്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെ ഇതിൽപ്പെടുത്താം. ഇത്തരം ചർത്രങ്ങളിൽ ചിലത് കേടുകേൾവികളുടെയും കൂത്രിമമായ ഷ്ടൈതിഹ്യങ്ങളുടെയും ആവ്യാനമാണ്. കേരളത്തിൽ എല്ലാ കേഷ്ട്രങ്ങൾക്കും എഴുതപ്പെടുന്ന “കേഷ്ട്രമാഹാത്മ്യങ്ങൾ” ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. കേരളത്തിലെ എല്ലാ കേഷ്ട്രങ്ങൾക്കും 2000 മുതൽ 5000 വർഷം വരെ പഴക്കം അവകാശപ്പെട്ടാണ് ഇത്തരം മാഹാത്മ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു മടിയുമില്ല. കെടുകമകളുടെയും കേടുകേൾവികളുടെയും അംശം ഉണ്ടാക്കിലും യാമാർത്ഥ്യങ്ങളാം കൂടുതൽ പൊരുത്തപ്പെടുന്ന രീതിയാണ് കൂടുംബചർത്രങ്ങൾക്കുള്ളത്. പിന്നു ദർച്ചകമങ്ങൾ, തൊഴിലുകൾ, കൂടിയേറ്റങ്ങളും കൂടിമാറ്റങ്ങളും, സ്വത്വവകാശങ്ങൾ, വിവാഹക്രമം, സാംസ്കാരികപാരമ്പര്യം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് യാമാർത്ഥ രൂപങ്ങളുടെ അടിത്തരിയും പ്രമാണങ്ങളും കണ്ണടത്താൻ സാധിക്കുന്നവയാണ് കൂടുംബചർത്രങ്ങൾ. സമൂഹവിഭാഗചർത്രങ്ങൾ രണ്ടുവിധമുണ്ടാക്കാം. യാമാർത്ഥജീവിതത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള വേരുകൾ ഇത്തരം ചർത്രങ്ങളിൽ കാണാം. മുമ്പ് നിലവിലിരുന്നുവെന്നു സമൂഹവിഭാഗങ്ങൾ കരുതുന്ന കല്പവിത്തുരകാലത്തിൽ നിർമ്മിതിയും ഇത്തരം ചർത്രങ്ങളിൽ കാണാം. ഇത്തരം വിവിധ ധാരകൾ കൂടിക്കൂടിത്തെന്ന നിലയിലാണ് പ്രാദേശികചർത്രങ്ങൾ എഴുതപ്പെടുന്നത്.

ഈവ കൂടാതെയാണ് നാടിലെ കൂഷിയുടെ ചർത്രം, വിദ്യാഭ്യാസ തത്തിന്റെ ചർത്രം, നാടൻവിശ്വാസ ചർത്രം, കലാരൂപങ്ങളുടെ ചർത്രം മുതലായവ. “പ്രാദേശികചർത്ര”ങ്ങളുടെ പട്ടികയിലാണ് ഇവയെ പെടുത്താൻ കൂളിത്തെങ്കിലും, ഇവയുടെ രീതികൾ സാധാരണചർത്രത്തിൽ രീതികൾ തന്നെയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ ചർത്രങ്ങൾ സ്കൂളുകളുടെ ചർത്രങ്ങൾ തന്നെയാണ്. കലാരൂപങ്ങളുടെ ചർത്രങ്ങൾ സാമ്പദ്ധ്യിക കലാചർത്രങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടിന്നമല്ല. സാധാരണ ചർത്രരീതിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി നാ

വംഗശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഹോക്സലോറിന്റെയും പഠനരീതികൾ കൂടി വിളക്കിച്ചേർക്കുമെന്നുമാത്രം. പലപ്പോഴും ഇത്തരം രചനകൾ ചരിത്രങ്ങൾ ഒല്ല. അവയിൽ കാലത്തിന്റെ അംശം വളരെ കുറവായിരിക്കും. നാട്ടിവിന്റെ ചരിത്രങ്ങൾ നാട്ടിവിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രങ്ങളാണ്. നാട്ടിവുകൾ നില നിൽക്കുന്ന ഇടങ്ങളുടെയും പരാമർശങ്ങളുടെയും.

ചരിത്രചന്ദ്രം പ്രാദേശികചരിത്രവും

ഇത്തരം രചനകൾ പ്രാദേശികചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രധാന ഭാർബല്യ തത്ത്വങ്ങൾക്കു വെളിച്ചു വിശുദ്ധിക്കുന്നു. “ചരിത്രം” എന്ന വാക്ക് നാമുപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കാലഗണന അല്ല എല്ലുപ്പമല്ല. ഒപചാരിക ചരിത്രചന്ദ്രം യിൽ സാധിക്കുന്നതുപോലെ കാലഗണനയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള രേഖ കൾ, ശാസനങ്ങൾ, കത്തുകൾ, കണക്കുകൾ മറ്റു രീതിയിലുള്ള സുചക അഡർ എന്നിവ പ്രാദേശികചരിത്രത്തിൽ വേണ്ടവിധത്തിൽ കണക്കുകൊള്ളണമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് മറ്റു സുചകങ്ങളും വായ്മൊഴി വഴക്കങ്ങളും നാം വൻതോതിൽ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരും. ഇവയുടെ ആധികാരികത ഉറപ്പു വരുത്താൻ നമുക്ക് വ്യത്യസ്തമായ രീതികൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും.

ഒപചാരികചരിത്രചന്ദ്രം ഭാർബല്യങ്ങളാണ് പ്രാദേശികചരിത്രാനേഷണത്തിലുടെ പുറത്തുവരുന്നത്. എഴുത്തും വായനയും സുപരിചിതമായ, വൻസമാരകങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും ദുർഗാജാലും നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഉപരിവർഗ്ഗചരിത്രങ്ങളാണ് ഒപചാരികചരിത്രചന്ദ്രം ലക്ഷ്യമായത്. അവരുടെ വ്യവഹാരമേഖലകളിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നോൾ മാത്രമാണ്. ജനജീവിതചരിത്രം പരാമർശവിഷയമാകുന്നത്. പുരാവസ്തുവിജ്ഞാനിയം, ലിഖിതങ്ങൾ, സാഹിത്യകൃതികൾ, ആർക്കേവ്സ് മുതലായ ശ്രേംഭങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയ ചരിത്രചന്ദ്രത്തിലും ഭാർബല്യം കാണാം. നേരു മറിച്ച്, ഇത്തരം സാധ്യതകളില്ലാത്തവരുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന് പരിമിതികളുണ്ട്. ഈ പ്രശ്നം ഏറ്റവും പ്രകടമായി പുറത്തുവന്നത് സ്ത്രീചരിത്രചന്ദ്രത്തിലാണ്. അധ്യാനിക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങളുടെയും സാമൂഹ്യമായി പിന്തുംളപ്പെട്ടവരുടെയും ചരിത്രചന്ദ്രത്തിലും ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ കാണാം. ഇന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന പ്രാദേശികചരിത്രങ്ങളിൽ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ മറികടക്കുന്നത് ഓർമ്മകളും വായ്മൊഴി വഴക്കങ്ങളും ചിലപ്പോൾ എത്തിഹ്യങ്ങളുപോലും അതേപടി ആശ്രയിച്ചാണ്. പ്രാദേശികചരിത്രചന്ദ്രക്ക് കൃത്യമായ രീതിശാസ്ത്രം ആവശ്യമാണെന്ന ഇതു സുചിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ

പ്രാദേശികചരിത്രം ജനജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. പ്രദേശങ്ങൾ മുപ്പെടുന്നത് പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനുമായുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തിന്റെ

അടക്കമാനത്തിലാണ്. മറ്റൊള്ളെ ഭൂഗരണങ്ങൾ ഭൂവിജണാനിയത്തിന്റെ മാത്ര കൾ മാത്രമാണ്. സഹ്യാദ്രിയിൽ വ്യത്യസ്തതരത്തിലുള്ള പാറക്കെട്ടുകൾ കാണാം. ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഒരു പൊതുഭൂവിജണാനിയനാമമല്ലാതെ ഒരു സാമൂഹ്യനാമമുണ്ടാകാറില്ല. ഒരു പാറക്കെട്ട് തലപ്പാറയോ തുവുപ്പാറയോ പാണാൻ പാറയോ ആകുന്നത് മനുഷ്യരുമായുള്ള ബന്ധം മുലമാണ്. ഈതു പോലെ ഓരോ പ്രദേശവും ഒരു ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെയോ വിഭവസമാ ഹരണരൂപത്തിന്റെയോ ഉല്പാദനവിതരണരൂപങ്ങളുടെയോ സംസ്കാര ത്തിന്റെയോ സൂചകമാണ്.

ഈത്തരം സൂചകങ്ങൾ പ്രദേശനാമങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്നില്ല. പ്രദേശങ്ങൾ മൊത്തത്തിൽ മനുഷ്യർ രൂപപ്പെടുത്തിയ ഘടനകളാണ്. പ്രദേശങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സാഭാവികപ്രകൃതിയുടെ അംശവും മനുഷ്യർ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങളുടെ സഭാവവുമനുസരിച്ച് പ്രദേശത്തിന്റെ ഘടനയിലും മാറ്റം വരും. മനുഷ്യരുടെ അധ്യാനശേഷിയും അവർ സാധ്യതമാക്കിയ സാങ്കേതികവിദ്യകളും സംഘടനാശൈശ്വിയുമനുസരിച്ചാണ് ഈ മാറ്റങ്ങൾ വരിക. ഉദാഹരണത്തിന് പശിമമല്ലാള, ജലലഭ്യതയുള്ള പ്രദേശം നേർവ്വ യലുകളായി മാറുന്നത്, ജലത്തിന്റെ വിതരണവും നിയന്ത്രണവും, ഉഴുക, ചാലുകിരുക, വിതയക്കുക, വരമ്പുകളുണ്ടാക്കുക, വിളയുടെ സംരക്ഷണം, കൊഞ്ഞത്ത് മുതലായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വളർച്ച, വിതയക്കും കൊഞ്ഞത്തിനുമുള്ള പണ്ഡാംഗഗണന മുതലായ സംവിധാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ ആശ്രിതിച്ചിരിക്കും. കന്നർവയലുകളുടെ വളർച്ചയ്ക്കുമുമ്പുതന്നെ ധാന്യക്കുഴി പുനംകൃഷിയായും മോട്ടക്കൃഷിയായും നടത്താം. ഈ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളുടെയും അടയാളങ്ങൾ അതുകൂടുതു ഭൂഗരണങ്ങളിൽ തന്നെ കാണുകയും ചെയ്യും. പുനംകൃഷി നടത്തുന്നവർക്ക് വയൽക്കുഴി നടത്താനുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യയും സംഘടനശേഷിയും ആർജിക്കണമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ധാന്യക്കുഴിയുടെ തന്നെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളെ ഇവ സുചിപ്പിക്കും. പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളുടെ സമാഹരണം, ജൈവസമ്പത്തിന്റെ ഉപയോഗം, ആവാസവ്യവസ്ഥകളുടെ വളർച്ച തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം ഈതെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങൾ കാണാം.

കേരളത്തിലെ മല്ല് ഇരുസിന്റെ അംശം ധാരാളമുള്ളതാണ്. അതുപോലെ കളിമൺസും ധാരാളമുണ്ട്. എന്നാൽ ചെമിന്റെ അംശം ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് കളിമൺപാത്രങ്ങൾ, ഇരുസു കൊണ്ടുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ എന്നിവ കണ്ണുകിട്ടുമെങ്കിലും ചെസ്യ്, വൈകലം തുടങ്ങിയവയുടെ ഉല്പാദനം വ്യാപകമാകില്ല. അതുരം പാത്രങ്ങൾ പുറമെ നിന്നുവന്നതോ പുറമെ നിന്ന് വന്ന നിർമ്മിച്ചതോ ആകാനാണ് കൂടുതൽ സാധ്യത. ഈത്തരത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങൾ വൻതീവാടുകളിൽനിന്നാണ് കൂടുതൽ കണ്ണുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. കേഷത്രങ്ങളിലെ ചെസ്യുപണി ഒരു വിശേഷചുലവായാണ് കരുതുക. ചെക്കർപ്പാ

റകൾ കേരളത്തിലെങ്ങാളുമിങ്ങാളും കാണാം. കരിക്കൽപാരകൾ അത്രവ്യാപകമല്ല. തിരപ്പേശങ്ങളിൽ കരിക്കൽപാരകൾ വളരെ വിരളമാണ്. അത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ കരിക്കല്ലുകൊണ്ടുള്ള കോട്ടയോ കേഷ്ട്രമോ ആരെകില്ലും പണിതാൽ അതിനാവശ്യമായ കല്പ പുറമെ നിന്നുവരുകയോ എറ്റവുമടുത്തുള്ള കരിക്കൽപാരകളിൽ നിന്ന് വെടിയെടുത്ത് വളരെ ദൂരം ചുമടായോ വണ്ടികളിലോ കൊണ്ടുവരുകയോ ചെയ്യണം.

ഇത്തരത്തിൽ ഒരു ആവാസവ്യവസ്ഥയിൽ പ്രകൃതിയുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരവധി സൂചകങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും. ഈ യെല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കുകയും കാലഗണന തിട്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നു ശ്രമകരമാണ്. പുരാവസ്തു വിജ്ഞാനിയത്തിൽ നാം ചെയ്യുന്നത് ഇത്തരത്തിലുള്ള ശ്രമമാണ്. എന്നാൽ, പുരാവസ്തുവിജ്ഞാനിയത്തിന്പുറം കടന്ന് ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ സൂചകങ്ങളും കണ്ണടത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രാനേഷകൾ ചെയ്യേണ്ടത്. കെട്ടിടനിർമ്മാണരിതി മുതൽ വീടുപകരണങ്ങൾ, പണിയായുധങ്ങൾ, പാത്രങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ, കൗതുകവസ്തുകൾ, കളിപ്പാടങ്ങൾ ആചാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള വസ്തുകൾ, വസ്ത്രം, ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ തുടങ്ങി നിത്യജീവിതത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം ചരിത്രപരമായി തിരിച്ചറിയണം.

മതപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ചടങ്ങുകൾ, ആചാരങ്ങൾ, ശാർഹികാചാരങ്ങൾ, വഴക്കങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ സമൂഹരൂപികരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി മനുഷ്യർ സൃഷ്ടിക്കുന്നവയാണ്. പലപ്പോഴും നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി രൂപപ്പെടുന്ന വഴക്കങ്ങളാണ് പിന്നീട് ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമായി തീരുന്നത്. പ്രവയേതനയും ചുറ്റുപാടുകളെയുംകൂറിച്ച് മനുഷ്യർ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ധാരണകളും പിൽക്കാലത്ത് ആചാരമായി മാറുന്നതു കാണാം. ഒരു പ്രദേശത്തുനിന്ന് മറ്റാരു പ്രദേശത്തിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന നാട്ടാടി സമൂഹങ്ങൾക്ക് അവരുടെ സ്ഥാനനിർണ്ണയത്തിന് സഹായകമായിരുന്നത് നശിപ്പിക്കൽക്ക് കാണാവുന്ന നക്ഷത്രവ്യൂഹങ്ങളായി രൂപീകൃതിച്ച് അവർ ആദിമപഞ്ചാംഗങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. നക്ഷത്രവ്യൂഹങ്ങളിലെ മാറ്റങ്ങളും പുതുപരിശാമങ്ങളും തമിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തിയ അവർ ജൈവപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിലും നാശത്തിലും നക്ഷത്രവ്യൂഹങ്ങൾക്ക് സാധിക്കുന്ന ധർമ്മം ഇര ധാരണകളുടെ യാന്ത്രികമായ തന്നിയാവർത്തനങ്ങളാണ് പിന്നീട് ജോതിപ്പത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്. ജൈവപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ എല്ലാ രൂപങ്ങൾക്കും ജീവന്നുണ്ടെന്ന സാമാന്യാരണ വനങ്ങളിലും സുരൂനിലും ജലത്തിലും മല്ലിലും കുടിയിരിക്കുന്ന ശക്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങുന്നു. അതിൽനിന്ന് യജമാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള കാവുകളുടെ വളർച്ചയിലേക്കും നയിക്കുന്നു. ആചാരങ്ങളും ചടങ്ങുകളും മനുഷ്യരും

മനുഷ്യരും തമിലും മനുഷ്യരും പ്രകൃതിയും തമിലുമുള്ള ബന്ധങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള നിഗമങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

പാട്ടുകൾ, വായ്ത്താരികൾ, ചൊല്ലുകൾ, കടങ്കമകൾ തുടങ്ങി നാടൻ ശില്പകളും വ്യത്യസ്തരിതികളിലുള്ള ഭാഷാവഴിക്കങ്ങളും തെരികളും വരെ നമുഖം ജനജീവിതപരിത്രണത്തിലേക്കാണ് നയിക്കുന്നത്. ഭാഷ ആശയവിനിമയത്തിനും വൈകാരികപ്രകടനത്തിനുമുള്ള ഉപാധിയായതു കൊണ്ട് ഇത്തരം വിനിമയം നടക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളുടെ അനോഷ്ഠാം പ്രധാനമാണ്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ മൺമറഞ്ഞുപോയെങ്കിലും അവ ആവർത്തിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾക്ക് അവ രൂപപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങളുമായി സമാനത ഉണ്ടാകാം. ഉത്സവങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തോറ്റങ്ങൾ ഉത്സവങ്ങൾ ഉണ്ടായ കാലാല്പദ്ധതിലേക്കും അതുവഴി തോറ്റങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ആശയങ്ങളിലേക്കും നമുഖം നയിക്കും. നടിൽപ്പാട്ടുകളുടെയും കൊയ്ത്തുപാട്ടുകളുടെയും അവസ്ഥയും അതുപോലെതന്നെ. ഓൺകാലത്തുപാട്ടു പൊലിപ്പാട്ടുകൾ കാലവർഷം പെയ്തൊഴിയുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വസന്താസ്വദത്തിനിൽ രൂപമാകാം. പല പാട്ടുകൾക്കും കളികൾക്കുമുള്ള ഒരുക്കമായും ശ്രദ്ധയമാണ്. നമ്മുടെ മനസ്സിൽത്തന്നെ കൂടികൊള്ളുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ അംശം ഇവയിലൊക്കേ കാണാം.

മനുഷ്യരുടെ നിർമ്മിതികൾ അടയാളങ്ങളായി മാറുപോൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം കൂടി. മനുഷ്യസമുഹനിർമ്മിതികൾ ആവശ്യമെന്ന് കരുതിയ വസ്തുക്കളേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന വസ്തുതയാണെന്ന്. പിന്നെ ഏതെങ്കിലും ലോകത്തിൽ ഉയർത്തുത്തശ്ശേന്നേക്കും എന്ന വിശാസമുള്ള വർമാത്രമാണ് മനുഷ്യർക്കും അടക്കം ചെയ്തിരുന്നത്. അതില്ലാത്തവർഗ്ഗരിൽത്തെ കത്തിച്ചുകളുയ്കയും അസ്ഥികൾ കലിപ്പിലോ പുഴയിലോ ഒഴുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ വസ്തുകളുടെയും സ്ഥിതി ഇതു തന്നെ. നിലനിൽക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്ന് തോന്തിയ വസ്തുകൾ മാത്രമേ നിലനിർത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. അവ സമൂഹവ്യവസ്ഥയുടെ നിലനിൽപ്പിനും തുടർച്ചയ്ക്കും ആവശ്യമായതെന്ന് അവർ സങ്കല്പിച്ച വസ്തുകളായി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. മഹാശിലാസ്മാരകങ്ങളിൽനിന്ന് പണിയായുധങ്ങളും ശൂലങ്ങളും പാത്രങ്ങളും ആരഞ്ഞങ്ങളും രത്നങ്ങളും കണക്കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വസ്ത്രങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ അപൂർവ്വമാണ്. ഇതിൽനിന്ന് അവർ വസ്ത്രം ധരിച്ചില്ലെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. ഇവർ കഴിച്ചിരുന്ന ഭക്ഷണത്തക്കുറിച്ച് ഒരു ധാരണയും നമുക്കു ലഭിക്കുകയില്ല. ഇവരുടെ പാർപ്പിടങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചും നമുക്കു വ്യക്തമായ വിവരങ്ങളില്ല. ഇത്തരം “ഇല്ലായ്മകൾ” ചരിത്രനിർമ്മിതിയ്ക്കുള്ള സുപ്രധാനമായ തെളിവുകളായി മാറാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ആദിമകാലക്രാന്റെ പാർപ്പിടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ നമുക്കില്ലാത്തത്, പാർപ്പിടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ആശയം

യങ്ങളിലേക്കാണ് നയിക്കുന്നത്. പെട്ടെന്നു നശിച്ചുപോകുന്ന മണ്ണും ചെക്കല്ലും ചേർത്തുനിർമ്മിക്കുകയും ഓലകൊണ്ടു മേയുകയും ചെയ്യുന്ന വീടുകൾ അധികം ഇടക്കനിൽക്കുകയില്ല. ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന പട്ടണം ഉൽവനന്നതിൽ ഉയർന്നുവരുന്ന വാൺജ്യക്രൈത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾപ്പോലെ നിലനിൽക്കണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാക സാമന്നുമില്ല. വീടുകൾ സ്ഥിരമായി നിന്നില്ലെങ്കിലും, കാവുകൾ നില നിൽക്കേണ്ടവയും സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവയുമാണ്. ഇത്തരം സകലപങ്ങൾുടെ ശ്രദ്ധയോടെയുള്ള പഠനം ആട്ടിമചരിത്രത്തിലേക്കു വെളിച്ചു വിശാം.

ഓർമ്മകളും പ്രാദേശികചരിത്രവും

പ്രാദേശികചരിത്രം എറ്റവുമധികം പ്രമാണമായുപയോഗിക്കുന്നത് ഓർമ്മകളെയാണ്. ഓർമ്മകൾ പലവിധിമണ്ഡ്; വ്യക്തികളെല്ലാം സംഭവങ്ങൾയും കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ, സാമൂഹ്യവഴക്കങ്ങളുടെയും ഓർമ്മകൾ, ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെയും ഓർമ്മകൾ. ഇവയിൽ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെയും ഓർമ്മകൾക്കാണ് യാമാർത്ത്യവുമായി ഏറ്റവുമധികം ബന്ധമുണ്ടാവുക. അതേസമയം, ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നുനിന്ന് സാമൂഹ്യമായ നിലപാടുകൾ വേണ്ടിവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഓർമ്മകളിൽ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പും വരുന്നതായി കാണാം. ഓർമ്മകൾക്ക് സാമൂഹ്യമായി നിലനിൽക്കുന്ന നിലപാടുകളുമായി സാമൂഹ്യം ഉണ്ടാകുന്നതുകാണാം. മലബാർകലാപത്രകളുടെയും ഓർമ്മകൾ ഉദാഹരണമാണ്. കലാപത്രകളുടെയും സമൂഹത്തിലെ ഉന്നതമാരുടെ ഓർമ്മകൾക്ക് ഒരു പാഠപുസ്തകാവ്യാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഉണ്ടാകും. കലാപത്രകളുടെയും അധിസ്ഥിതരുടെ ഓർമ്മകൾ നിത്യജീവിതത്തിൽ നിന്നുയരുന്ന ചില സംഭവങ്ങൾ മാത്രമാകും. കലാപത്രകളുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും പുരുഷരുടെയും ഓർമ്മകൾക്ക് പ്രകടമായ അന്തരം കാണാം. സുപ്രധാനമായ പല ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെയും “സംഘടിതമായ മറിവി”യും കാണാം കഴിയും. സന്താൻകലാപങ്ങളുടെയും അവ്യാനങ്ങളിൽ ചില സംഭവങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി ഓർമ്മക്കുന്നതുപോലെ മറ്റു ചില സംഭവങ്ങൾ അന്തര്യും സ്പഷ്ടമായി മറക്കുന്നത് ചരിത്രകാരന്മാർ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഓർമ്മകൾക്ക് മറ്റാരു പ്രശ്നവുമുണ്ട്. പലപ്പോഴും നമുക്ക് ആവ്യാനങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്നത് ശുശ്രമായ ഓർമ്മയാക്കണമെന്നില്ല. ഭാഗികമായെങ്കിലും സാക്ഷരമായ നമ്മുപ്പോലുള്ള സമൂഹങ്ങളിൽ സാക്ഷരതയുടെ ഭാഗമായിവരുന്ന ആവ്യാനങ്ങൾ ഓർമ്മകളെ സ്വാധീനിയ്ക്കാം. സ്വാത്രന്ത്യസമരത്തകളുടെയും സമരങ്ങൾ പല സമരസേനാനികളുടെയും ഓർമ്മകൾ ഉദാഹരണമാണ്. സമരത്തകളുടെയും അവരുടെ സന്താൻ അനുഭവങ്ങളെ അവർ സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തം അവബോധമായി മാറ്റുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പലപ്പോഴും അവർ സന്താൻ പ്രദേശത്തിലെ ന്യൂനപക്ഷമാകും. പ്രസ്ഥാനത്ത

എതിരെത്തവരായിരിക്കും ആ പ്രദേശത്തിലെ ജനങ്ങളിൽ ഭൂപിപക്ഷവും. ഇത് അവരുടെ ഓർമ്മകളിൽ കടന്നുവരുന്നില്ല. അറുപതുകളിലും എഴുപതുകളിലുമുണ്ടായിരുന്ന ക്യാപസുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ മറ്റാരും അവരണ്ടാണ്. ഒരു ചെറുഗ്രൂപ്പിന്റെ ഓർമ്മകളെ ക്യാപസ് ഓർമ്മകളാക്കുന്ന തന്ത്രം ഒരുവശത്ത് ഒരു ബുഹർ ആവ്യാനം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്, അതേസമയം ക്യാപസിലെ മറ്റൊള്ളവരെ തമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതെല്ലാമാണെങ്കിലും സാമുഹ്യമായ ഓർമ്മ എന്നത് ചരിത്രചന്ദ്ര യുടെ ഭാഗമാണ്. വ്യത്യസ്തവും വൈരുദ്ധ്യാത്മകവുമായ ഓർമ്മകളെ ഈ പേരെത്തെടുക്കുന്നതിലുംതന്നെ ഇതു സാധിക്കുക. ഇത്തരം ഓർമ്മകൾ ഏറ്റവും പ്രകടമാവുക ചുറ്റുപാടുകളിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നോണാണ്. അവിടെ ബുഹർ ആവ്യാനവും നിരവധി ലാലു ആവ്യാനങ്ങളും നന്നാച്ചുവരുന്നതായി കാണാം. ചുറ്റുപാടുകളിലെ നെൽപാടങ്ങൾ പറിമുകളും പുരയിടങ്ങളും ഹാസിങ്സ് കോളനികളുമായി മാറ്റേണ്ടാണും കാടുകൾ വെട്ടിത്തെളിച്ച് തോട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നോണും ഇടവഴികൾ റോധുകളിലും ഫെറവേകളുമായിത്തീരുന്നോണും കാളവൻഡികൾ പോയ ഇടത്തക്കാടുകൾ ഇരവിപ്പായുന്നോണും ഓർമ്മകൾ സാഭാവികമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. നൃഥ്യാർക്ക്-ഭാബാൺക്ക് എക്സ്പ്രസ്‌വേ നിർമ്മിച്ചതിനുമുമ്പും അതിനുശേഷവുമുള്ള ജനജീവിതത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങളിലും പാരീസ് നഗരത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുവിപ്പവത്തിനുശേഷം വന്ന മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആവ്യാനവും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ഇത്തരം ഓർമ്മകളിൽ വ്യക്തിഗതമായ കാച്ചപ്പൊടുകളുണ്ടാകാം. പക്ഷെ, അവയെ ഇംഗ്ലീഷ് പറിയാതെ അത് സാമുഹ്യാർമ്മയായി മാറുന്നു. സാമുഹ്യമാറ്റത്തിന്റെ സുചകമായി തീരുന്നു, ഒപചാരികചരിത്രത്തിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനങ്ങൾ

ഇവയെല്ലാം കൂടി കണക്കിലെടുക്കുന്നോൾ പ്രാദേശികചരിത്രം ജനജീവിതത്തിന്റെ അഭാധകളിലെത്തുന്നതായി കാണാം. അപ്പോൾ അത് ഒപചാരികചരിത്രചന്ദ്രയുടെ രൂപങ്ങളിൽനിന്ന് വേർപിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു. എത്തെല്ലാം മേഖലകളിലുണ്ട് ഈ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നതെന്ന് പരിശോധിക്കാം.

നന്ന്, ഭൂവണ്യങ്ങൾ, സാമാജ്യങ്ങൾ, രാജ്യങ്ങൾ മുതലായവയുടെ അൾ പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നില്ല. ഏഷ്യയുടെയോ ഇന്ത്യയുടെയോ കേരളത്തിന്റെ പോലുമോ ഒരു പ്രാദേശികചരിത്രം നിർമ്മിക്കാനാവില്ല. തമിഴ്നാട്ടിന്റെയും കർണ്ണാടകത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിൽ നിന്നുള്ള വേർപിരിയല്ലോകൾ കേരളചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന് ആവശ്യമാണ്. പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ ഇടം പ്രാദേശിക ആവാസവ്യവസ്ഥകളും അവരുടെ നിലനിൽപ്പിനാവശ്യമായ വിദ്വങ്ങളും രൂപപ്പെട്ടു വരുന്ന സ്ഥലമാണ്.

ആവാസക്രേം നിലനിൽക്കുന്ന സ്ഥലം പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്ര സ്ഥാനമാണ്. പയ്യനുറിന്റെ ചരിത്രമെഴുതാൻ ശ്രമിക്കുന്നയാൾ പയ്യനുർ എന്ന ആവാസക്രേംത്തിന്റെ വളർച്ചയാണ് കേന്ദ്രബിന്ദുവാക്കുക. കേന്ദ്ര സ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ പയ്യനുർ വെറുമെരു ഗ്രാമമോ നഗരമോ അല്ല. അത് ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഒരു പ്രദേശമാണ്. അവിടത്തെ മര്റ്റ്, വെള്ളം, വിവേങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം പ്രസക്തമാണ്. കാരണം ഈവയെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചാണ് ഒരു ആവാസവ്യവസ്ഥ വളർന്നുവരുന്നത്. സാധാരണയായി ദേശീയചരിത്രത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാറുള്ള “ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായതലമ്പ്പ്” ഇത്. മനുഷ്യർ എങ്ങനെ നിലനില്പിനുവേണ്ട വിവേങ്ങൾ പാകപ്പെടുത്തി എന്ന അനോഷ്ഠണമാണ്.

ഒണ്ട്, ഒപ്പചാരികചരിത്രത്തിൽ ജനജീവിതം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട മുന്നുപാധിയാണ്. അതായത്, ജനജീവിതമില്ലാതെ സമഃവ്യവസ്ഥകളും സമുഹവും സംസ്കാരവും രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥകളുമാണാകില്ല. പ്രാദേശികചരിത്രത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല. ഒരു ദേശീയസംസ്കാരം ഉയർന്നുവന്നാലും ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ നിർമ്മിതി അതിനോടൊപ്പും നടക്കണമെന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ 50 വർഷത്തിനിടയിൽ രൂപപ്പെട്ട ആവാസക്രേംങ്ങളുണ്ട്. കേരളത്തിലുള്ള വഹുനില ഫലാറ്റുകളിലും വില്ലകളിലും മറ്റൊരു ഇപ്പോഴും ആവാസക്രേംങ്ങളുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പ്രാദേശികചരിത്രത്തിൽ ആവാസക്രേംങ്ങളുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പ്രാദേശികചരിത്രത്തിൽ ആവാസക്രേംങ്ങളുണ്ട്. അവ വളർന്നു വരുന്ന ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പാർപ്പിടപരവുമായ സാഹചര്യങ്ങളും പ്രധാനമാകുന്നു. തീരപ്രദേശത്തയും മലബാരിവുകളിലെയും നദീതടങ്ങളിലെയും പാർപ്പിടവ്യവസ്ഥകൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. അത് ചരിത്രപരമായ അനോഷ്ഠണത്തിനു വിധേയമാണ്.

മുന്ന്, സുക്ഷ്മ ഉല്പാദനസാംസ്കാരികരൂപങ്ങളാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം അനോഷ്ഠിക്കുന്നത്. ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ ഉത്പാദനരൂപങ്ങൾ പോലും ഒരു പ്രദേശത്തെ ഉത്പാദനരൂപങ്ങളാക്കണമെന്നില്ല. നദീതടപരദേശങ്ങളിലെ ഉത്പാദനരൂപങ്ങളും പറമ്പുള്ളികളിലെ ഉല്പാദനരൂപങ്ങളും ഭിന്നമായിരിക്കും. കച്ചവടപ്പാതകകളിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളും വളരെ ഉശ്രാട്ടുകളിലുള്ളവയും തമ്മിൽ ഭിന്നത കാണിക്കും. ഇതേ ഭിന്നത സാംസ്കാരിക രൂപങ്ങളിലുമാണാകാം. കേഷത്താളിലെ ഉത്സവങ്ങളും കാവുകളിലെ ഉത്സവങ്ങളും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകും. ഇവയിലെ ജനപക്കാളിത്തത്തിലും ഭിന്നതയുണ്ടാകും. ഒപ്പചാരികചരിത്രം ഇള ഭിന്നതകളെല്ലാം ഉശ്രക്കാളിണമെന്നില്ല. പ്രാദേശികചരിത്രങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതു ഇത്തരം ഭിന്നതകളിലാണ്. പ്രദേശങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ ഇവയിലും പ്രടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

നാല്, പ്രാദേശികതലത്തിലെ കാലനിർണ്ണയത്തിലും വ്യത്യസ്തതകളുണ്ട്. ഒപ്പചാരികചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന രേഖാത്മകമായ കാലനിർണ്ണയം (linear time) പ്രാദേശികചരിത്രത്തിൽ അതേപടി പ്രത്യക്ഷപ്പെടില്ല. ആവാസവ്യവസ്ഥകളുടെ കാലനിർണ്ണയത്തിൽ തുടർച്ചയുണ്ടാക്കണമെന്നില്ലെന്നതാണ് പ്രശ്നം. മഹാശിലാസ്മാരകങ്ങൾ കണ്ണഭ്രംഗത്തുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അവയുടെ തുടർച്ചകാണണമെന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ ചീണ്ടുകിടക്കുന്ന തുടങ്ങളുണ്ട്. വിഞ്ചും ആവാസക്കേന്ദ്രങ്ങൾ വളർന്നുവരാറുണ്ട്. ഒപ്പചാരികചരിത്രത്തിന്റെ നിരവധി ദശകളിൽ സന്നം കാലഗണന ആരംഭിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളുണ്ട്. ഇതിനോടൊപ്പം, ഒരു പ്രദേശത്തെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ മാറ്റങ്ങൾ ഏറ്റവുമധികം കാലനിർണ്ണയത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നതും പ്രാദേശികചരിത്രങ്ങളിലാണ്. പുൽമേടുകളും കാടുകളും പറമ്പുഭൂമികളാകുന്നതും ചതുപ്പുനിലങ്ങൾ കാർഷികപ്രദേശങ്ങളാകുന്നതും കാർഷികപ്രദേശങ്ങളായിരുന്നവ തരിഗ്രനിലങ്ങളാകുന്നതും സമുഹരൂപങ്ങളെല്ലാം അതുവഴി കാലനിർണ്ണയത്തെയും സ്വാധീനിക്കുന്നു.

പ്രാദേശികചരിത്രങ്ങളിൽ ഒപ്പചാരികചരിത്രങ്ങളിലുള്ളതുപോലെ കാലനിർണ്ണയത്തിന്റെ സുചകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കണമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് കാലത്തെ കലണ്ഡറിലെ അങ്ങങ്ങളായല്ല, ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിലെ സുചകങ്ങളുസ്ഥിച്ചുള്ള ധാരകളായി (flow of time) നിർവ്വചിക്കേണ്ടിവരും. ഉദാഹരണത്തിന് ദക്ഷിണമലബാറിലെ മനുഷ്യരുടെ സമയധാര മലബാർകലാപം, വെള്ളപ്പൂക്കവും പ്രകൃതിക്കേഷാഭങ്ങളും കൊണ്ടുള്ള കെടുതികൾ, കോളറ, ദേശീയ പ്രക്രഷാഭം തുടങ്ങിയ അടയാളങ്ങളാൽ നിശ്ചിതപ്പെടുത്തിയതാണ്. അത് കൂത്യമായ കലണ്ഡർ അല്ല പിന്തുടരുക. വടക്കേ മലബാറിൽ കർഷകസമരങ്ങളുടെ അടയാളങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഇത്തരതിലുള്ള സുചകങ്ങളിൽ ഒപ്പചാരികചരിത്രത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ (ഗാന്ധിജി, ഉപ്പു സത്യാഗ്രഹം) മുതലായവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാം. അവ പ്രാദേശിക അനുഭവങ്ങളായിട്ടാകും രേഖപ്പെടുത്തുക. ഇത്തരം സമയധാരകളെ ഒച്ചപാരിക ചരിത്രത്തിന്റെ ധാരയിലേക്ക് പരിഭ്രാഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ടതായും വരും.

അഞ്ച്, പ്രാദേശികചരിത്രം സഹൃദിഷ്യാത്മകമാണ്. ഒപ്പചാരികപറമേഖലകളിൽ നിരവധി എല്ലാത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ മാത്രമേ പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ നിർമ്മിതി സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. ജനജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകൾ ഒപ്പിയെടുക്കണമെങ്കിൽ വ്യത്യസ്ത പഠനമേഖലകളുടെ സഹായം ആവശ്യമായി വരും. ഭൂമിശാസ്ത്രം, ജനസംഖാസ്ത്രം, പരിസ്ഥിതിപിജിനാനിയം, സാംസ്കാരികപഠനം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, ഹോക്ക്ലോർ മുതലായവ ആവശ്യമായ മേഖലകളിൽ ചിലതാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രാദേശികചരിത്രങ്ങൾ

വ്യക്തിഗതമായി നിർമ്മിക്കുക വിഷമമാണ്. വ്യത്യസ്ത പഠനമേഖലകളിൽ വൈദഗ്ധ്യമുള്ളവരുടെ കൂട്ടായ്മകൾക്കാണ് എറ്റവും ഫലപ്രദമായി പ്രാദേശികചരിത്രം നിർമ്മിക്കാനാകുക. ഒപചാരികചരിത്രരചനയിൽനിന്നുള്ള ഭിന്നത ഇവിടെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ഈ ഭിന്നതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ നിർമ്മാണം എറ്റവും ശ്രമകരവും അതിനോടൊപ്പം സാധ്യതയുള്ളതുമായ പ്രവർത്തനമാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടും. എന്തിനാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നത്? പ്രാദേശികപെത്യുകങ്ങളെല്ലായും വഴിക്കുന്നതുമായ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനാണെന്നു കരുതുന്ന ധാരാളം പേരുണ്ട്. പെത്യുകങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവയോട് ഗുഹാതുരത്വം ഉള്ള നിരവധി പേര് പ്രാദേശികചരിത്രത്തിലും നാട്ടിവുകളുടെ ശേഖരണത്തിലും വ്യാപകരാണ്. അവയുടെ മുല്യം അംഗീകരിക്കാമെങ്കിലും പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അതാണോ എന്ന് സംശയമുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രസക്തി പഴമയുടെ അനോഷ്ഠാനത്തിലല്ല, ഇന്നലെകളും ഇന്നും നാളെയും തമിലുള്ള ബന്ധം അനോഷ്ഠിക്കുന്നതിലാണ്. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പ്രവർത്തനവും നാം സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളും ഇന്നലെ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട സാമൂഹ്യപ്രക്രിയകളുടെ പരിത്യാസമിതിയിലും നടക്കുന്നത്. അതായത് ഇന്നലെകളിലെ സാമൂഹ്യപ്രക്രിയകളെ പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളാതെയും പരിശോധിക്കാതെയും നമുക്ക് ഇന്ന് ഈ സ്നേഹക്കുന്നു എന്നത് അനോഷ്ഠിക്കാനാവില്ല. ഇന്നു നാം നിർമ്മിക്കുന്ന പരിത്യാസമിതികളിൽ നിന്നേ നാളുകൾ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ എന്നതുകൊണ്ട് വരാനിരിക്കുന്ന നാളുകളുടെ പരിപ്രേക്ഷ്യവും ചരിത്രകാരന്മാരുടെ വിഷയമാണ്. അവ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രപണ്ഡിതരുടെ മോഡലുകളും “പ്രോജക്ഷൻ”കളുമല്ലെന്നർത്ഥം, ഇന്നു നടക്കുന്നവയെ നാളുത്തേക്കു പ്രോജക്ടു ചെയ്യാൻ മെനക്കെടുന്നവർ ഇന്നലെകളുടെ പ്രോജക്ഷന്മാരോ ഇന്നത്തെ സമൂഹ പ്രക്രിയകൾ എന്നനോഷ്ഠിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ദാർശനാഗ്രകരായ സമിതിയാണിപ്പോഴുള്ളത്. ഈ വലിയ വിഭവം തീർക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം നടത്തുന്നത്, അതിനോടൊപ്പം നാളുകളുടെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തെ യഥാത്മമാക്കാനുള്ള ശ്രമവും. ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളുടെ യുക്തിരാഹിത്യത്തിലേക്കു വെളിച്ചു വിശാനും ഇതു സഹായിക്കും.

പ്രാദേശികചരിത്രനിർമ്മാണത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പൊതുമാത്യക്കാഴ്ച നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സാഭാരികമായും, പ്രാദേശികസാമ്പിശ്ശേഷതകളും സംസാരിച്ച് ഇതിൽ വ്യത്യാസം വരാം:

പൊതുവിഷയങ്ങൾ

: ഭൂമി ശാസ്ത്രവും ആവാസവ്യവസ്ഥയും

പടനമേഖലകൾ

: പ്രദേശത്തെ സ്ഥലജലവിന്ധ്യാസത്തെ കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ-സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്നുള്ള ഉയരം ചെർവ്വുകൾ-ജലപ്രവാഹം - ദ്രോഗിനേജ് - നിർത്തടങ്ങൾ മണ്ണിന്ത്യും പാറക്കെടുകളുടെയും ഐടന-കാലാവസ്ഥാമാറ്റങ്ങളും ജൈവവൈവിധ്യവും - അവയുടെ സ്വാധീനവും ആവാസരൂപങ്ങളും- നിർമ്മിക്കുന്ന വിധം - ജൈവവൈവിധ്യം ഉണ്ടായ കാലഘട്ടം - ആവാസരൂപങ്ങളുടെ കാലഘട്ടം

പ്രമാണസാമഗ്രികൾ

: സ്ഥലജലവിന്ധ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ലഭ്യമായ ശാസ്ത്രീയ പഠനങ്ങൾ- ട്രാൻസൈപ്പറ്റ് വാക്കിങ്ങ് കോൺട്രക്ട് മാപ്പിങ്ങ് (റിമോട്ട് സെൻസിങ്ങ് ഡേറ്റയുടെ ഉപയോഗം) ജൈവവൈവിധ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് ടാക്സോണമിക്കൽ ഡേറ്റ-കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനങ്ങളുടെ കുറിച്ചുള്ള ഡേറ്റ - മഴമാപിനികൾ ആവാസ വ്യവസ്ഥയുടെ മാപ്പിങ്ങ്-കൃടുംബചർിത്രങ്ങൾ പുരാവസ്ഥാവിജ്ഞാനാനീയത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ-ഉൽവന്നനനം ലിഖിതവിജ്ഞാനാനീയം, പാട്ടുകൾ, ചൊല്ലുകൾ, സാഹിത്യകൃതികൾ എന്നിവയിൽനിന്നുള്ള വിവരസ്ഥലനാമങ്ങൾ.

പൊതുവിഷയങ്ങൾ

: ഉല്പാദനവിതരണ വ്യവസ്ഥ

പടനമേഖലകൾ

: വനപ്രദേശങ്ങളിലെ ശേഖരണം ആദിമകൂഷിരുപങ്ങൾ പറമ്പുകൂഷി-വയൽകൂഷി തോട്ടവിളകൾ-ചെറുകിട

കൈത്തൊഴിലുകൾ വൻകിട
കൈത്തൊഴിലുകൾ -വ്യവസായങ്ങൾ
-വഴിവാണിഡം-കൈമാറ്റം ചന്തകൾ-
അങ്ങാടികൾ- വൻമാർക്കരുകൾ -
പേശാപ്പിൾസ് കോപ്പക്സുകൾ- കൈമാ
റ്റരുപങ്ങൾ- പണപ്പയറ്റ് - കുറികള്ളൂ
ണം- നാണയവുവസ്മ-പലിശക്കുവി
കൾ- ചിട്ടി-ബാങ്കിംഗ്-മുലയന്തുപ
ങ്ങൾ.

പ്രമാണസാമഗ്രികൾ

: പ്രാദേശിക നിരീക്ഷണം - ഓർമ്മകൾ
-ആധാരങ്ങൾ-കച്ചീടുകൾ- പണയരേ
വകൾ - കുറികൾ - സർക്കാർ രേഖ
കൾ - സെറ്റിൽമെന്റ് രജിസ്റ്റർ - ഭൂപാല
ടനയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നവിവരങ്ങൾ-
പുരാവസ്തുവിജ്ഞാനിയം-ലിവിത
വിജ്ഞാനിയം-നാണയങ്ങൾ പാട്ടു
കളും സാഹിത്യകൃതികളും- ചൊല്ലു
കൾ- കടംകമകൾ കുടുംബപരിത്ര
ങ്ങൾ - കേഷത്രം പള്ളിവകയും തറ
വാട്ടുവകയും നാശവഴി കണക്കുകൾ.

പൊതുവിഷയങ്ങൾ പഠനമേഖലകൾ

: സമൂഹവ്യവസ്ഥ
: തൊഴിൽ കുടായ്മകൾ - സ്വത്തുടമാ
രീതികൾ- കുടുംബവളർച്ച - ജാതിവ്യ
വസ്ഥ - ഉച്ചനിച്ചതവും ആചാരാല്പ
നയും - മേലോർ -കീഴോർബന്ധങ്ങൾ
ജൂട്ട് സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തികതലങ്ങൾ
- ജാതിബന്ധങ്ങളും വിവാഹമര്യാദ
കളും, സ്ത്രീകൾ- സ്ത്രീപദവിവശക
ങ്ങൾ - കുട്ടികൾ - വ്യാഘർ നാടുനട
പ്പുകളും മര്യാദകളും - കുറങ്ങളും
ശിക്ഷകളും - ധർമ്മാധികൾ സങ്കല്പ
ങ്ങൾ.

പ്രമാണസാമഗ്രികൾ

: ഉല്പാദന വിതരണ വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പ്രമാണസാമഗ്രികൾ നൽകുന്ന വിവരങ്ങൾ. ലിബിതങ്ങൾ-ആധാരങ്ങൾ- കൈമാറ്റരേഖകൾ - നീതിന്യായപരമായ തീർപ്പുകൾ - ആചാരമര്യാദകളെ സംബന്ധിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, രേഖകൾ, നടപ്പുകളെയും മര്യാദകളെയും സംബന്ധിച്ച വായ്മൊഴി വിഷങ്ങൾ, ചൊല്ലുകൾ, കമകൾ, ഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങൾ, പാട്ടുകൾ, കലാരൂപങ്ങൾ, ജനനം, ചോറുണ്ട്, കല്യാണം, മരണം സംബന്ധിച്ച മര്യാദകൾ, ആവാസസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വേർത്തിരിവുകൾ, സ്ഥലജലസംബന്ധമായ മര്യാദകൾ-വിദ്യാഭ്യാസ രൂപങ്ങൾ.

പൊതുവിഷയങ്ങൾ പാനമേഖലകൾ

: സാംസ്കാരിക രൂപങ്ങൾ : ആവിഷ്കാരരൂപങ്ങൾ-ഐതാനവിനിമയം-ആശയ വിനിമയം-വിനിമയത്തിനായ സംബന്ധിച്ച കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ- സദസ്യർ - വരേണ്ടുസംസ്കാരവും ജനകീയ സംസ്കാരവും-സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാനങ്ങൾ, പാർപ്പിടം, ഭക്ഷണം വസ്ത്രധാരണം മുതലായവ.

പ്രമാണസാമഗ്രികൾ

: ആവിഷ്കാര രീതികൾ- വായ്മൊഴി, വരമൊഴി, ചൊൽക്കാഴ്ചരൂപങ്ങൾ, ഭാഷാരീതികൾ, പാട്ടുകൾ, സാഹിത്യകൃതികൾ, ആചാരരൂപങ്ങൾ സമൂഹവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പ്രമാണങ്ങൾ നൽകുന്ന വിവരങ്ങൾ. സാമൂഹ്യമായ അടയാളങ്ങൾ, പാർപ്പിടാലടന, ഭക്ഷണരീതികൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ, വിട്ടുപകരണങ്ങൾ, ആരാധനാരീതികൾ തുടങ്ങിയവ.

- പൊതുവിഷയങ്ങൾ** : അധികാരഭടന്
പാനമേഖലകൾ : രാഷ്ട്രീയാധികാരം - സാമൂഹ്യാധികാര രൂപങ്ങൾ - ജാതിക്കോയ്മകൾ, മതകോയ്മകൾ, സാമ്പത്തിക കോയ്മകൾ, കൂടുംബ കോയ്മകൾ, വ്യക്തിപരമായ അധികാരം (കരുക്ക്)
- പ്രമാണസാമഗ്രികൾ** : സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക പ്രമാണസാമഗ്രികൾ, കൂടുംബചർിത്രങ്ങൾ, ജാതിവഴക്കങ്ങൾ, മതപരമായ വഴക്കങ്ങൾ, ശാസനങ്ങൾ ദ്രാവിഡരികൾ, നാശവഴികൾ, ഓർമ്മകൾ, ആചാരരൂപങ്ങൾ.

മേൽസൂചിപ്പിച്ച വിവരങ്ങളെ എങ്ങനെന കാലബന്ധമായി അവ തരിപ്പിക്കാം? ഇവിടെ കാലാനുസ്ഥിതമായി ആദിമകാലം മുതൽ അവതരിപ്പിക്കുക എന്ന ആവ്യാനശൈലിക്കുപകരം, നിലവിലുള്ള കാലഭട്ടത്തിൽനിന്ന് പിന്നോട്ടുപോവുക എന്ന രീതിയാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. അതായത് നിലവിലുള്ള പ്രാദേശിക സമൂഹഭടന് ഉയർന്നുവന്ന കാലയളവുകളെ പരിശോധിക്കുകയും അവയിൽനിന്ന് അന്നത്തെ കാലത്തെ വ്യത്യസ്തരു പങ്ങൾ എങ്ങനെന വളർന്നുവന്നു എന്നേന്നും ചെയ്യുന്ന രീതിയാണത്. ചിലയിടങ്ങളിൽ നമ്മുകൾ പിന്നാക്കം പോകാൻ കഴിയാതെ വഴിമുട്ടിപ്പോകും. അത് നമ്മുടെ പ്രമാണസാമഗ്രികളുടെയും പഠനരീതിയുടെയും പരിമിതികളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അവയെ മുറിച്ചു കടക്കാൻ കഴിയുക പ്രാദേശിക ചരിത്രരചനയ്ക്കു നേരിട്ടുന്ന വെള്ളുവിളികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതേസമയം ചരിത്രം വെറും കമ പറച്ചില്ലാതായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

അശീതിപ്രണാമം*

മനാജ് വർഷ

ഇരുളാണാക്കയെനാർത്തു
 ദൃംബൻിദ്രയിലാഴവേ
 വനു തട്ടിയുണ്ടത്തുന
 സൗരോണ്യലന്നിത്യതേ
 വെയിലാണാഴിവില്ലാത്ത
 വെയിൽ - ഞാൻ തളരുന്നൊഴു
 നിർമ്മലാർദ്ദനിലാവായി
 വനു പുള്ളകുന്ന സൗമ്യതേ
 നിണ്ണാടു കടങ്ങുന്നി-
 തെനിക്കെന്നെൻ്റെ ഘുഞ്ചവത
 നിഞ്ഞെ പുണ്ണിരി - കുഞ്ഞെ നിൻ
 പിതൃപ്രാം തന്നതൊക്കയും!
 കൊടുത്താലും കൊടുത്താലും
 ഒറ്റിയാതെന്നരു മാമരു?
 ചൊരിഞ്ഞതാലും ചൊരിഞ്ഞതാലും
 ഒഴിയാതുള്ള പൊൻപറ?
 കരഞ്ഞതാലും കരഞ്ഞതാലും
 കുറയാതുള്ള വേദന?
 കഴിഞ്ഞതാലും കഴിഞ്ഞതാലും
 മട്ടുകാതുള്ള ജീവിതം?
 നീഡൈനിക്കാർ ഞാനെന്നു-
 എറിയുന്നിലയെക്കിലും
 തെക്കാട്ടുൻ വണ്ണിവെസുഗുണുൻ
 ഷപാലും 'അവായന'ന്തിൽ ഞാൻ!
 വരഞ്ഞതുനോക്കിനേൻ വാക്കിൻ
 വരലക്ഷ്യീ പ്രസാദങ്ങൾ
 കറുപ്പാലും വെളുപ്പാലും
 നിന്നെ; നിശ്ചാസമാർന്നു ഞാൻ.
 ഇതാണെൻ്റെ നമസ്കാരം
 ഇതാണെൻ്റെ ദുരുദക്ഷിണ
 കൈകൊണ്ണാലും നീ കനിഞ്ഞി-
 നേന്നെൻ്റെ കണ്ണിൽക്കരൾക്കനി.

നോവലും ചരിത്രവും

കെ.പി. മോഹൻൻ

“The History of any epoch is continuously reread and rewritten not necessarily by historians alone. The literary interrogation draws attention to a dimension generally missing in the Academic discourse. Reading of the History unavailable in the historian's Oeuvre is possible in Literary works.”

(Dr. K.N. Panikkar - “ Novel as Imagined History”)

നോവലിനെയും ചരിത്രത്തെയും ബാധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറയുമ്പോൾ എഴുതേണ്ടുന്ന മുഖവാക്യം ഡോ. കെ.എൻ. പണിക്കരുടെ ഈ പരാമർശം തന്നെയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പൊതുവെ നമ്മുടെ ജീവാന ശാസ്ത്രങ്ങളിലോ സംഭാദമണ്ഡലങ്ങളിലോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാത്ത മാനവി കപ്രസ്താവങ്ങളുടെ അപൂർവമാനങ്ങൾ സാഹിത്യകൃതികളിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെന്നും ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ജീവാനമൊധനങ്ങളുടെ രേഖാസാകല്യങ്ങളിൽ (“OEUVRE” - “എവ്ഗർ” എന്ന ഫ്രഞ്ചുപദ്ധതിന് തലക്കാലം ഇങ്ങനെയാരു പരിമിതാർത്ഥം പറയുട്ട) നിന്ന് വായിച്ചെടുക്കാനാകാത്ത ചരിത്രം സാഹിത്യകൃതികളിൽനിന്ന് ലഭിച്ചേയ്ക്കാം എന്നുമാണ് ഡോ.കെ.എൻ. പണിക്കർ സുചിപ്പിക്കുന്നത്. ഒപ്പുതന്നെ ഒരു കാലാല്കാട്ടിയിൽ ചരിത്രം പുനർവ്വായനകൾക്കും പുനർച്ചനകൾക്കും വിധേയമാക്കുന്നത് ചരിത്രകാരന്മാർ മാത്രമല്ലെന്നും അദ്ദേഹം സുചിപ്പിക്കുന്നു. സാഹിത്യരചനകളിൽ ചരിത്രം പ്രതിഫലിക്കുന്നതിന്റെ രീതിഭേദങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ പലരീതിയിൽ നടന്നിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യകൃതികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ചരിത്രം സമൂഹത്തിലെ കേവലമായ ഭൗതികചലനങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണോ അതോ സമൂഹോപരിതലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകാത്ത സാംസ്കാരികവിശേഷങ്ങളുടെ ആന്തരികചരിത്രമാണോ എന്ന ചോദ്യമാണ് ഈവ

യിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ആന്തരികചരിത്രമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ വേഖനപ്പേരശ്രദ്ധ ഏതുവിധമായിരിക്കും? ആന്തരികചരിത്രനിർമ്മിതികളിൽ പ്രധാനമെന്നു വ്യവഹരിക്കാവുന്ന സാഹിത്യത്തിൽ സർഗാത്മകഭാവന കൾക്ക് വന്നതുസത്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഉള്ള സ്ഥാനവും അവ തമി ലുള്ള അംശബന്ധവും എന്താണ്? തുടങ്ങിയ അനുബന്ധപ്രസ്താവങ്ങളും ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. മാർക്കസിയൻ ആശയസംഹിതകളുടെ പ്രചാരത്തോടുകൂടി വർഗസമൂഹങ്ങളിൽ വർഗസഭാവത്തോടുകൂടി മാത്രമേ മാനുഷികമുല്യങ്ങളും ബോധങ്ങളും നിലനില്ക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന ധാരണ രൂഡമുലമായി. സമുഹോപരിതലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വർഗസമരങ്ങളുടെ പ്രകടനരൂപങ്ങൾ സർഗാത്മകസാഹിത്യത്തിൽ സമുഹത്തിൽ അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനെന്നതേയോ മുൻപുതന്നെന്ന വർഗസംഘരഷങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവും ഇന്ന് ഏറെ പരിചിതമായ ഓന്നായിത്തിരിക്കിട്ടുണ്ട്. സമുഹോപരിതലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വസ്തുസത്യങ്ങൾ അനുകരണരൂപത്തിലും (semiotic) ചിഹ്നശാസ്ത്രത്തുപത്തിലും (semiotic) പിലക്കാലത്ത് സാഹിത്യത്തിലും, കളികളിലും മറ്റും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതങ്ങെന്ന എന്നതു സംബന്ധിച്ചും പൃതിയ സംസ്കാരപരം അംഗൾ പലതരം നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നുണ്ട്. ഒരു നിശ്ചിതകാലത്ത് സമുഹം അനുശാസ്നക്കുന്ന രൂപകാത്മകമായ (മറ്റൊരിക്കൽ) ചിന്താപദ്ധതികളിലും കാലാല്പദ്ധത്തിൽ ആശയസംഹിതകൾ സംസ്കാരരൂപങ്ങളിൽ പ്രകടമാകുന്നത് എന്നതും ഏറെക്കുറെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മുൻപുസ്വച്ചിപ്പിച്ചതുപോലെ വർഗസമൂഹങ്ങളിൽ വർഗസഭാവത്തോടുകൂടി മാത്രമേ മുല്യങ്ങളും ബോധങ്ങളും നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും നിലനിർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ എങ്കിൽ, വർഗങ്ങൾ തമിലേറ്റുമുട്ടി നിർമ്മിതമാകുന്ന ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ ചരിത്രം വ്യക്തികളുടെ അനുഭവലോകങ്ങളിലെ ആന്തരികചരിത്രമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു നേരാണ് സാഹിത്യരചനകളിൽ അത് ആത്മനിഷ്ഠമായ വിശ്വേഷണസഭാവങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും വസ്തുനിഷ്ഠമായ സാമാന്യസഭാവങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കലാരൈയും സാഹിത്യത്തയുംപോലെ മനുഷ്യരെ ബോധമണ്ണിലും സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാമാന്യകാരിക്കോത്പന്നങ്ങളെല്ലാം ചരിത്രസാധികളോട് ഏതെങ്കിലും രിതിയിൽ ബന്ധപ്പെടുകയോ ഏറ്റുമുട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനുവേണ്ടി പണിക്കുറവുകളെല്ലാം തീർത്ത് സജ്ജമാക്കിവെച്ച ഒന്നല്ല പ്രകൃതി എന്നും മനുഷ്യാന്തരാം എങ്കാലത്തും പ്രകൃതിയെ മാറ്റിത്തിരിക്കുന്നതെന്നും ഉള്ള മാർക്കസിയൻ കാഴ്ചപ്പാടിൽ പ്രകൃതിയെ മാറ്റിത്തിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനാണ് ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്നും മനുഷ്യബോധനിർമ്മിതമായ എന്തിലും ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം അനിവാര്യമാണെന്നും പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. ഈ

ചരിത്രത്തെ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, പ്രതിഫലിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ഏതെങ്കിലും വിത്തിലേക്ക് “മിത്തിലേപം” ചെയ്യാം, ഏതെങ്കിലും വിത്തിലേക്ക് “മാറ്റിപ്പേരം” എന്നിപ്പേക്കാ രമ്മള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്.

കൂതികളുടെ ഓരോ വായനകളും ഓരോ പുതിയ പാംനിർമ്മിതകളാണെന്നും, പാംനിർമ്മാണങ്ങൾക്ക് ദേശം, കാലം, പ്രത്യയശാസ്ത്രസ്ഥാധിനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയുടേതായ ചട്ടക്കുടുകൾ ഉണ്ടെന്നും, ഈന് നിരുപ്പണത്തിൽ അടിസ്ഥാനപ്രമാണമായികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം പുതിയ പാംനിർമ്മാണങ്ങളിലൂടെയാണ് എഴുത്തുകാരും അവരുടെ സർഗാത്മകരചനകളും അപനിർമ്മാണം ചെയ്യപ്പെടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഏതു പാംനിർമ്മിതിയുടെയും കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് ചരിത്രത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന നവചരിതവാദം (ന്യൂ ഹിന്ദൂസിസിം) സാംസ്കാരികഭേദത്തിലേക്കാഡും അവരുടെ നിർമ്മിതിയുടെയും ഏഴുത്തുകാരും സാഹിത്യബാനങ്ങളുടെ കാതലായ “അടിത്താ-മേൽപ്പുര്” സിഖാന തേതാട്ടും അതിനെ മറ്റാരു രിതിയിൽ പരിപോഷിപ്പിച്ചെടുത്ത ശ്രാംഷിയൻ സാംസ്കാരിക ഫൈംിംഗികൾ ആശയങ്ങളോടും ലൂതി അൽത്തുസൃഷ്ടി “പ്രത്യയശാസ്ത്ര ഭരണകൂട യന്ത്രം” പോലെയുള്ള ആശയങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെട്ടുതന്നെന്നാണ് നിലക്കുന്നത്. പാംങ്ങളുടെ ചരിത്രപരതയിലും (ഹിന്ദൂസിറ്റി ഓഫ് ടെക്നോളജി) ചരിത്രങ്ങളുടെ പാംപരതയിലും (ടെക്സ്ചാലിറ്റി ഓഫ് ഹിന്ദൂസി) ഉള്ളിക്കാണ്ഡാണ് ഇവിടെയെല്ലാം പ്രമാണരൂപകരണങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. കമയിലും, കവിതയിലും, നാടകത്തിലുമെല്ലാം പാംങ്ങൾക്കു ചരിത്രപരതയുണ്ടെങ്കിലും നോവലിൽ കാര്യത്തിൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകപ്രസക്തി തന്നെയുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ പഴക്കമുള്ളത് ഒരു കാര്യമാണ് പറയുന്നതെങ്കിലും പറയെടു “നോവലും ജനതയ്ക്കും” എന്ന തന്റെ പ്രവൃത്തിഗമനത്തിൽ റാൽഡ് ഫോകസ് നോവലിനെ മുതലാളിത്ത കാലാല്പദ്ധതിഞ്ഞിൽ നിർമ്മിതിയായ ഒരു സാഹിത്യജനുസ്സുന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതു രിതിയിലുള്ള ചരിത്രപ്രതിഫലനവും സാഖ്യമാകുന്നവിധം വിശാലമായ ഒരു കൂദാശാസ്ഥാനവും വിപുലമായ ഒരു കാലസീമയും ഇരു മാഡ്യമം എഴുത്തുകാരന് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നിരവധി കമാപാത്രങ്ങളെ ഒരു സവിശേഷ ചരിത്രതലത്തിൽ വിനൃസിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ വിഭിന്നക്രിയാവലോകങ്ങളിലെ മറ്റാരു ചരിത്ര നിർമ്മിതിതനെ സാഖ്യമാകുന്നവിധം പെരുമാറാൻ ഇരു മാഡ്യമത്തിൽ എഴുത്തുകാരൻ കഴിയുന്നു. വ്യക്തിയുടെ ജീവിതവും സമൂഹചരിത്രവും ഇടക്കാലും പരിവോച്ചാണോക്കുന്ന വിരുദ്ധാനുഭവങ്ങളുടെ തല്ലിം തടവും കൊണ്ട് “നിരതനഗതിയിലുള്ള മനുഷ്യദ്വരൂപാ മഹാപരിണാഹ വിചിത്ര ചരിത്രങ്ങൾ” മാത്രമാണ് നല്ല സാഹിത്യരചനകളായിത്തീരുന്നത്.

മലയാളനോവലുകളുടെ നടത്തപ്പട്ട പഠനങ്ങളിൽ എറെയും നോവലുകൾ നിരവേറ്റിയ ചരിത്ര ദാത്യങ്ങളെയോ ചരിത്രാപഗ്രമങ്ങൾ എയോ മുൻനിർത്തിയുള്ളവയായിത്തീരുന്നത് മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണം കൊണ്ടാണ്. നോവലുകളുടെ രചനാത്മകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ രൂപസ്ഥിപ്പം നങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തോടും മാനു ഷികാവസ്ഥകളോടും കണ്ണിച്ചേർത്തുകൊണ്ടാണ് നോവലുകൾ മലയാള തതിൽ എറെയും പഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും ചരിത്രത്താട്ട കണ്ണിച്ചേരാത്ത നോവൽ രചനകൾ അതിവേഗം തിരസ്കൃതങ്ങളും വിസ്മയത്താളും ആയി തതിരുന്നു എന്നും നാം കാണുന്നു. ഇന്ത്യലേവ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ച പ്ലോശാക്ക അതിരെ നവോത്ഥാനഭിപ്തിയെക്കുറിച്ചും അത് വിവരിച്ചു കാണിച്ച കൊള്ളാണിയൽ മോധ്യണിറ്റിയെക്കുറിച്ചും ആണ് മലയാളി എറെയും പറഞ്ഞത്. കേരളീയപാരമ്പര്യങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യാതെത്തന്നെ ആംഗലേയ ഉദാരതകളെയും യുക്തിചിന്തയെയും പുരോഗതിക്കാവശ്യമായ പാരമ്പര്യനിഷ്യങ്ങളെയും ‘ഇന്ത്യലേവ’ സ്വീകരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, സ്കൂളീവിമോചനം, മനുഷ്യപരമായ തന്നെ ആത്മത്തിക വിമോചനം, കൂടു കുടുംബ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് അണ്ണുകൂടുംബ വ്യവസ്ഥയിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റം, മരുമക്കത്തായത്തിൽനിന്ന് മക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റം, പര സ്വരാഗത സത്തവകാശം സംബന്ധിച്ച പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ എന്നി ഞങ്ങനെ മലബാറിരെ സാമൂഹ്യ സാമൂദായിക ചരിത്രത്തിരെ ഒരു തീക്ഷ്ണം മായ പരിപ്രോദമായി ഇന്ത്യലേവ നിലകൊള്ളുന്നു. എരെക്കുറെ ഇതേ പ്രശ്ന ഞങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി “ശാരദ”യിലും പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യലേവയ്ക്കു മുൻപുതന്നെ “ലാതകവയം” പോലെയുള്ള രചനകൾ കേരളത്തിൽ നില നിന്ന് ജാതി വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും, മതപരിവർത്തന റസവാദത്തിരെ പൊളിത്തീരണങ്ങളുടെ വിശദിക്കുകളും അന്നത്തെ പുലപ്പള്ളികളുടെ ചിത്രങ്ങൾ അവ തിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിശദിക്കുകളുണ്ട്. ചന്തുമേനോനെ മഹത്വത്തിൽ കണ്ണമെക്കിൽ സി.വി. രാമൻപിള്ളയെ താഴ്ത്തിക്കെട്ടണമെന്ന് പൊതുവെ ഒരു ധാരണയുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. ചരിത്ര റോമാൻസുകൾ എന്ന് സി.വി.യുടെ രചനകൾ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാറുണ്ടെങ്കിലും കേവലമായ റോമാൻസുകൾ മാത്രമല്ല അവയെന്നും, ഇതിഹാസമാനങ്ങളുള്ള കമാ പാത്രങ്ങളുടെ “യീരമാം ഫേമങ്ങളും ഗംഭീരശോകങ്ങളും ഷേഖരണംഎൽസ് ഞങ്ങളുമാണ്” അവ ചിത്രീകരിച്ചുതെന്നും നാം ഇന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. അഭ്യാസങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ സി.വി.തന്നെ എഴുതിവെച്ച ആട്ടകമ്പെകളിലെ വരികൾ പോലെ ജാജല്യമാനമായ പ്രായാധിക്യം അഞ്ചെത്തെത്തുന്ന വൻവേഷങ്ങളാണ് ഈ കമാപാത്രങ്ങളുംതന്നെ. സംയുക്തതിരുവിതാം കുറിഞ്ഞ രൂപീകരണം മുതൽ രാജാക്കേശവാസരെ കാലംവരെയുള്ള തിരു വിതാങ്കുറിഞ്ഞ ചരിത്രം വ്യക്തിചിത്രീകരണങ്ങളിലെ സ്വന്ധസംഘർഷ

അള്ളിലുടെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആന്തരികചരിത്രമായി രൂപം കൊള്ളുന്ന നാൽ സി.വി.യുടെ നോവൽത്രയത്തിൽ നാം കാണുന്നു. കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ പറയഞ്ചു സി.വി. നിർത്തിയേണ്ടതുനിന്നുള്ള തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചരിത്രം “എണ്ണിപ്പടികളി”ൽ തകഴി പറയുന്നതും ഇപ്രകാരം തന്നെ. മലയാളി മെമ്മോറിയൽ, ഇംഗ്ലീഷ് മെമ്മോറിയൽ, നിവർത്തനപ്രക്രഷാഭം, ഉത്തരവാ ദഭരണം, തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ്സിന്റെ രൂപീകരണം, തിരുവകാച്ചി സംഘാജനം എന്നിവയിലുടെ ആദ്യകമ്മ്യുണ്ട്രസു മന്ത്രിസ യേജുടെ രൂപീകരണം വരെ ‘എണ്ണിപ്പടികൾ’ എത്തിനില്ക്കുന്നു. മനുഷ്യർ നിർമ്മിച്ച ചരിത്രം എന്നു പറയുന്നപോലെ, ചരിത്രം നിർമ്മിച്ച മനുഷ്യരെ ഈ നോവലുകളിൽ കാണാം. രാജഭരണം സൃഷ്ടിക്കുന്ന വ്യക്തിപ്രഭാവ അള്ളിലുടെ മെയ്വളർച്ചയും കണ്ണതിളക്കവും കേതിത്തഴപ്പും കാളി ഉടയാണ് ചുന്നകാരനിലും, ഉഗ്രശാന്ത ഹരിപ്പബാന്നമാരിലും സുഭ്രദ്രയിലും ത്രിപുര സുന്ദരിക്കുണ്ടെന്നുമയിലും അനന്തപദ്മമനാഭൻിലും, പിന്നീടു വലിയ പട തലവനിലും എല്ലാം നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ കമാപാത്രങ്ങളിലുടെ മനുഷ്യർ അതീനിയ കാലങ്ങളിലേയ്ക്കും, അനുഭവകാലങ്ങളിലേയ്ക്കും, കേവലകാലങ്ങളിലേയ്ക്കും നിർബാധം മാറിമാറി സഖവിക്കുകയാണ് സി.വി. രാമൻപിള്ള ചെയ്യുന്നത്.

ഇന്നുലേവയ്ക്കുടെ പതിനെട്ടാമംഖ്യായം ഒരു അധികപ്പറ്റാണോ എന്ന ചോദ്യം ആനന്ദിന്റെ നോവലുകൾ വായിച്ചു ശീലിച്ച മലയാളവാധനക്കാരൻ ഈ ചോദിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അധികാരാധനകളും ചരിത്രത്തക്കുറിച്ചുമുള്ള യെപ്പണിക്കാസംഖാദങ്ഗൾ തന്നെയായി മാറി തിരിക്കുന്ന ആനന്ദിന്റെ നോവലുകൾ മുന്നിലിരിക്കു, വർത്തമാനകാല റഷ്ട്രീയത്തക്കുറിച്ചോ ചരിത്രത്തക്കുറിച്ചോ ഒരു സംവാദം നോവലിന്റെ ഒരുഖ്യായമായിത്തീരുന്നതിൽ ഇന്നാരും അത്കൃതം കാണുന്നില്ല. നവോത്ഥാന സാഹിത്യകാരനാർത്ഥി അധികം പേരും സാഹിത്യത്തെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചവരാണ്. തകഴിയും ദേവും ബഷിരിംഗം പൊരുക്കാടും ഉറുബും പല രിതികളിൽ ഈ കൃത്യം നിർബഹിച്ചു. കേരളസമൂഹത്തിൽ മൊത്തത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ച നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ഇവരുടെ രചനകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതിനും വിശദിക്കരിക്കേണ്ടതില്ല. ഉറുബിന്റെ ‘സുന്ദരികളും സുന്ദരരാജും’, തകഴിയുടെ ‘കയർ’, ദേവിന്റെ ‘അയൽക്കാർ’, പൊരുക്കാടിന്റെ ‘വിഷകന്യക’, ‘ഒരു തെരുവിന്റെ കമ’, ‘ഒരു ദേശത്തിന്റെ കമ’ തുടങ്ങിയ നോവലുകൾ ബഷിരിംഗം ‘ബാല്യകാലസബി’യും ‘സ്ത്രീപ്പിപ്പുരക്കാരാനേംഡാർന്നു’ തുടങ്ങിയ നോവലുകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് സുചിപ്പിച്ചുപോകുക മാത്രമേ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഉറുബിന്റെ ‘സുന്ദരികളും സുന്ദരരാജും’ എന്ന നോവലിനുകുറിച്ചും തകഴിയുടെ ‘കയർ’ നെക്കുറിച്ചും നേരുകുടി വിസ്ത

രിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ‘സുന്ദരികളും സുന്ദരമാരും’ എന്ന നോവലിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽ ആദ്യഭാഗത്ത് ശ്രമാനരീക്ഷത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച തരൻ, കമാ പാത്രങ്ങളെ നഗരാനരീക്ഷത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ് രണ്ടാമതെത്ത ഭാഗത്തിൽ ഉറുബ് ചെയ്യുന്നത്. ലോകമഹായുദ്ധം, ആഗോളമുലധനത്തിന്റെ വ്യാപനരീതികൾ, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചെറുത്തുനില്പുകൾ, കമ്മ്യൂണിറ്റി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ആവിർഭാവം, പുതിയ ടെക്നോളജിയിൽ മുന്നേ ദാങ്കൾ എന്നിങ്ങനെ കേരളത്തിന്റെ ശ്രമ-നഗരാനരീക്ഷങ്ങളിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ‘സുന്ദരികളും സുന്ദരമാരും’ സത്യസന്ധമായി ചരിത്രത്തോട് കല്പിച്ചേരുന്ന രചനയാണ്. ഉറുബിന്റെ നോവലുകൾക്ക് ശില്പദ്രോതയില്ലെന്ന വിമർശകാഭിപ്രായങ്ങളെ ഉറുബ് നേരിട്ട് നോവൽ ശില്പദ്രോതമാകേണ്ടതില്ലാത്ത ഒരു സാഹിത്യരൂപമാണെന്ന തരൻ അഡി പ്രായം ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടാണ്. നോവൽ എന്ന മാല്യമത്തിന്റെ ബഹിരമു വസ്ത്രാവത്തെയും ബഹുമുഖസാഖ്യതകളെയുംകൂറിച്ച് ഉറുബ് വ്യക്തമായും ബോധവാനായിരുന്നു. ചരിത്രവും ഭൂതകാലസ്മരണകളും ഇഴപി രിഞ്ഞുപോകുന്ന രചനാരീതി തകഴിയുടെ ‘കയറി’ൽ കാണാം. തിരുവി താംകുറിൽ ഭൂമി സുകാര്യസ്വത്തായി മാറുന്ന ആധുനികരണപ്രകാരയുടെ പ്രധാന ഘട്ടമെന്നു പറയാവുന്ന 1886ലെ വിളംബരപ്രകാരം ആരംഭിക്കുന്ന കണ്ണുത്തിന്റെ കാലത്തിൽ നിന്നാണ് ‘കയർ’ ആരംഭിക്കുന്നത്. കൃഷി ഭൂമി അളന്ന് തിരിച്ച് പേരിൽ പതിച്ച് നികുതി നിർണ്ണയിക്കാനെന്നതുനു കൂണിപ്പേര് (കൂണിപ്പയർ) എന്ന റവന്യു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ എരുമത്ര മം ത്തിൽ താമസക്കാരനായെത്തുന്നതാണ് നോവലിന്റെ തുടക്കം. നാടുവാ ശിത്ത-ഭൂവൃദ്ധമവ്യവസ്ഥ പുർണ്ണമായി അവസാനിപ്പിക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ട 1970ലെ ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമം നടപ്പിൽ വരുന്നകാലത്ത് ‘കയർ’ അവസാനിക്കുന്നു. ആധുനികകേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ വലിയ പരിവർത്തനങ്ങൾ ഉള്ളാക്കിയ ഈ കാലയളവിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ‘കയറി’ലെ ശ്രമി ണജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രം നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അധികാരാലൂടു നകളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ചരിത്രം വിവിധ രീതികളിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെടുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് തകഴി വ്യക്തമാക്കുന്നു. കോട്ടേജുമു താശാനെപ്പോലെയും കോനോത്തു വല്യച്ചനെപ്പോലെയും ചീരുട്ടെക്കൈ മഴപ്പോലെയുമുള്ളവർ ചരിത്രത്തിന്റെ സാക്ഷികളായി നോവലിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. മാറ്റങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലും മാറ്റമില്ലാതെ നിലക്കുന്ന അധികാരാലൂടനകളുടെ മുകസാക്ഷികളാണവർ. തുടക്കത്തിൽ പ്രത്യുക്ഷനാകുന്ന കൂണിപ്പേരുടെ മെറ്റാരു ആവർത്തനം തന്നെ ഒടുക്കത്തിൽ ലാൻ്റ്രിബ്യൂൺൽ ഉദ്യോഗസ്ഥൻറെ വരവും. കരപ്രമാണിമാരുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ രാഷ്ട്രീയപ്രമാണിമാർ എന്ന വ്യത്യാസവും തകഴി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇവർക്ക് തൊട്ടുപിന്നാലെയുള്ള കാലാലട്ടത്തിൽ ചെറുകാടും, എ.പി. കളയ്ക്കാടും, പി.എ. മുഹമ്മദുകോയയും, മറ്റും നോവലിനെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പിക്കുന്നത് പ്രകടരൂപത്തിൽത്തന്നെന്നാണ്. കേരളത്തിലെ അഖ്യാപകപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും, ശനമശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും, കർഷകപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും കോൺഗ്രസ്സ്-കമ്മ്യൂണിറ്റ്സ് പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും കണ്ണികൾ ചേർത്തുപിരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ചെറുകാടിന്റെ ‘മുത്തയ്യി’ രൂപങ്കൊള്ളുന്നത്. മലബാറിലെ കർഷക-കമ്മ്യൂണിറ്റ്സ് പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ച ‘മന്ത്രിന്റെ മാൻഡാം’ കമ്മ്യൂണിറ്റ്സ് ചെറുതുനില്പുകളുടെ ചരിത്രം ‘ശനിദിവി’യും കമ്മ്യൂണിറ്റ്സ് പ്രസ്ഥാനം ‘കരിയൻസി’-ത്തിലേയക്ക് നീങ്ങുന്നതിന്റെ ചരിത്രം ‘ദേവലോകത്തിലാം’ ചെറുകാട് ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമുഖങ്ങളിൽ വന്ന പ്രകടമായ വ്യതിയാനങ്ങളാണ് ഈ നോവലുകളുടെ പ്രമേയം എന്നു കാണാം. എ.പി. കളയ്ക്കാടിന്റെ ‘സംക്രാന്തി’, ‘ഇടുക്കി’ തുടങ്ങിയ നോവലുകളിലും കർഷക-കർഷകത്താഴിലാളി പ്രശ്നങ്ങളും തൊഴിലാളിപ്രശ്നങ്ങളും യഥാക്രമം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. തലമുറകളിലുടെയുള്ള നിലയ്ക്കാത്ത ചരിത്രപ്രവാഹം എന്ന ലിബറൽ ചരിത്രബോധത്തിന്റെ രേഖീയമായ (ലീനിയർ) കാലസകല്പം ഇക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയ നോവലുകളുടെ പൊതുരീതിയായിരുന്നു.

ചരിത്രവും ഭൂതകാലസ്മരണകളും ഇശപിരിഞ്ഞ മുന്നേറുന്ന രീതി അവയുടെ ഒരു പൊതുരചനാസങ്കേതവുമായിരുന്നു. ഈ നോവലുകൾ ഏറ്റവും വിശകലനം ചെയ്യപ്പെട്ടതും പതിക്കപ്പെട്ടതും ചരിത്രത്തോടും, രാഷ്ട്രീയത്തോടും കേരളത്തിന്റെ ആധുനികതാരൂപികരണശ്രമങ്ങളോടും ചേർത്തുവെച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു എന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

മലയാളത്തിലെ പുതിയ നോവലിന്റെ അവസ്ഥയെന്നന് പൊതുവെ അനേകം ശ്രദ്ധിക്കാൻ മേൽപ്പറിയുന്നത് പശ്ചാത്യലം സഹായിക്കും. ചരിത്രവും നോവലും തമിലുള്ള ബന്ധമെന്നന് പിംക്കാല മലയാളസാഹിത്യവും അനേകം കുറഞ്ഞുണ്ട്. പക്ഷേ അത് അസ്വത്തുകളിലോ അരുപതുകളിലോ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ഒന്നിനൊന്നു സമവാക്യമായി കൃത്യമായി അതിർത്തിച്ചു രേഖപ്പെടുത്താവുന്ന രീതിയിലായിരുന്നില്ലെന്ന് മാത്രം. ചരിത്രത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം എഴുത്തിൽനിന്ന് വായിച്ചേടുകളുണ്ടിൽ എഴുത്തുകാരനേണ്ടതനെ ശ്രദ്ധയും ക്ഷമയും വായനക്കാരനും പ്രകടപ്പിക്കണം എന്ന അവസ്ഥ വന്നുചേരുന്നു. എ.ഓ. മുകുന്ദൻ്റെ “മയ്യഴിപ്പുഴയുടെ തീരങ്ങളിലും” “കേരവൻ്റെ വിലാപങ്ങളി”യും, “ഒരു ഭജിത യുവതിയുടെ കദന കമയിലും” നിർസ്സിനമായിക്കിടക്കുന്ന ചരിത്രാവസ്ഥകളുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ “നൃത്തം” എന്ന അത്യന്തം വ്യത്യസ്തമായ കമ്പ്യൂട്ടർ ലോകത്തിലെ മനുഷ്യാവസ്ഥകൾ ചിത്രീകരിക്കുന്ന നോവ-

வர்த்தமானகாலத்தின்றி சுற்றுத் தொகையான் அது நோவல்யுக்களுடைய மூலிகை. கெ. ஸுரேங்கர் “பதாக”போல்லூஉ நோவல்யுக்களில்லூ. செருகாட்கின்றி “முத்தழி” யில்லூ பிரதிமலிக்குநடைபோலெய்யூஉ பிரதுக்ஷப்பிரதமல்ல, விக்ரிக் கூட அங்குலவச்சுற்றுத்தொல்ளான் அவனோரோன்று. வர்த்தமானகாலத்தை உடலிஶமாய மஞ்சூரியங்களுடைய சுற்றுத் தொகையான் அதற்குதிகமாயி அவனுடைய மூலிகை. ஆங்கிலீங்கி நோவல்யுக்களில் அதிகாரமாட்டாருபோகிக் கண்ணாலுடைய ராஷ்டியமானகண்ணாலுக்குள்ளுஉ சுற்றுத் தொகையில்லூ விக்ரமாய நிரீக்ஷனானால் ‘அங்கைத்திக்கலீ’ல்லூ ‘நோவல்யைந்தியாடு’க்கலீல்லூ ‘மருஞுமிகால் உள்ளகுநடில்லூ’ ‘வாஸங்கு விழ்வேந்தி’ல்லூ காணா. ஸாரா ஜோஸப்பின்றி ‘அதுலாப்பாயுடைய பெள்ளுக்கலீ’ல்லூ, ‘மாநாதத்தியி’ல்லூ ஏது கீഴாலுவர்஗ஸங்காரத்தின்றி அடிப்படையிலை கூரிச்சுஉ கமக்கலான் சித்ரீகரிக்கப்பெட்டுநா. என்.என். மாயவன்றி “லந்தன் வட்டாரத்திலை லுத்தினியகால்” ஏது மதங்குநபக்ஷத்தின்றி விக்ஷனகோளில்லை கேரளத்தின்றி ஏது காலாலாட்டத்திலை ராஷ்டிய ஸாங்க்காரிக்கப்பிரதம் தொகையான் அங்காவர்களை செய்யுநா. என். பிளாக்கின்றி ‘தீயுரைவு’க்குலூ அங்கிகாங்குதல் மாண்பாடின்றி “மரக்காப்பிலை தெயு” அல்லூ பி.வி.கெ. பான்தாலின்றி ‘வந்திவுஉ’ பி. வத்ஸலயுடைய ‘பாவேருஉ’ ‘அதுஶயவுஉ’ வர்த்தமானகேரலத்தின்றி சுற்றுத்தொல்ளான். அம்மா பரிதுபது மாதமே பர்சுக்கி வியே யமாகுந்து என்னுதனை பரியா. பரிதுதேநாடு ராஷ்டியதேநாடு பராமர்முவமாய நோவல்யுக்களுக்கு ஒரு கொள்ளேய்க்காவுடன் ஹவி பாங்கால் அது நோவல்யுக்களுடைய உருவாலும்பூஜிலேய்க்காவும் கூடுதலாயும் விரல் சூன்றானது. அங்கிகாங்குதல் மாண்பாடின்றி ‘மரக்காப்பிலை தெயு அல்ல’ என நோவலில் ஏது மெர்தாபிக்ஷன் ஸாவாதேநாடுக்குடி தக்ஷி யுடைய நோவல்யுக்களிலை ஸ்த்ரீக்கமாபாட்டுத்தொல்களுக்குப்பிச் சுவேஷன் நட நடை ஏது கமாபாட்டத்தை அவதரிப்பிச் சுதாநியை நோவல்யுக்களில் கூரிச்சு சில ஸாங்கிக பர்சுக்கால் நடத்தப்பெட்டுநடை நோவல்யுக்களிலை பரிதுதேநாடு நடைத்ததைத்தொகையான் விக்ரமாகவுடனா. பரிதுதேநாடு ராஷ்டியதேநாடு கண்ணிசேர்க்கப்பெட்டுநடை நோவல்யுக்களை நிலத்தில் ஶஹிகப்பெட்டுமாய ரபநக்கை முஞ்சிரத்திடி நமுக்கெத்திசேர்வாவுடன் சில நிஶமானங்கால் உள்ள:

1. பரிதுத்திலேய்க்கோ ராஷ்டியத்திலேய்க்கோ துருக்காத்த கேவலம் ரூபரீக்ஷனானாலையி அவசானிக்கூடின நோவல்யுக்கால்க்கி ஸரிகா ரூத கூரவான்.

2. ചരിത്രത്തെ നോവലിന്റെ സത്തയിൽ ലയിപ്പിച്ചുചേർക്കുന്നതിന് എഴു അക്കാദമിയും വായനക്കാരനും കട്ടത്തെ മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ ആവശ്യമായി വരുന്നുണ്ട്.
3. പ്രാദേശികചരിത്രവും പ്രാദേശികഭാഷണ വ്യവസ്ഥകളും, പ്രാദേശിക ജീവിതാവസ്ഥകളും ചിത്രീകരിക്കുക വഴി വ്യക്തികളുടെ അനുഭവചരിത്രത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളെയാണ് ഈ നോവലുകൾ സ്പർശിക്കുന്നത്.
4. “ദീപനാൽ പാലങ്ങളില്ലാത്ത അവസ്ഥയാണ്” - എൻ.എസ്. മാധവൻ “ലന്തൻബവന്തേരിയിലെ ലൃതതിനിയകൾ” - മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ദീപുമനസ്ഥിതികൾ വളരുന്നതെങ്ങിനെ എന്നുതന്നെയാണ് വർത്തമാനപരിത്രതെ മുൻനിർത്തി മലയാളനോവലുകൾ അനേകിക്കുന്നത്. അവധുക്തതകൾക്കിടയാണ് നല്കാത്ത കീഴാളവർഗ്ഗപക്ഷപാതയ്ക്ക് ഈ നോവലുകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.
5. മരങ്ങൾക്ക് ഓരോ കൊല്ലവും പിറന്നാൾ ദിവസങ്ങളിൽ ദൈവം കൊടുക്കുന്ന അരഞ്ഞാണങ്ങളുകുറിച്ചും കാതൽച്ചുറുകളായി മാറുന്ന ഈ അരഞ്ഞാണങ്ങളുടെ ബഹ്യത്തോടു വായിച്ചെടുക്കുന്ന മത്തവുസ് ആശാരിബൈക്കുറിച്ചും എൻ.എസ്. മാധവൻ “ലന്തൻബവന്തേരിയിലെ ലൃതതിനകളി”ൽ എഴുതുന്നുണ്ട്. സമൂഹത്തിൽ ചരിത്രം നിർണ്ണിക്കുന്ന കാതൽച്ചുറുകളുടെ ബഹ്യത്തോടു അക്കഷരങ്ങൾ വായിച്ചെടുത്താലേ നോവലിനെ ചരിത്രവുമായി ലയിപ്പിച്ചുചേർക്കാൻ കഴിയും എന്ന സന്ദേശം തന്നെയാണ് കനപ്പട്ട നോവൽ രചനകൾ നമ്മോട് പറയുന്നത്.
6. ശ്രദ്ധയമായ മലയാളനോവലുകളുംതന്നെ കുലീനഭാഷയുടെയും വരേണ്ടിസംസ്കാരത്തിന്റെയും നേരെ ചരിത്രത്തിന്റെ പക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ഒരു കടന്നാക്രമണം തന്നെ നടത്തുന്നു. ചുരുക്കിത്തിൽ ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കും, പ്രാദേശികതലത്തിലേയ്ക്കും, സാത്യാനോഷണങ്ങളിലേയ്ക്കും സത്രനിർണ്ണിതികളിലേയ്ക്കും തിരിച്ചുപോകുന്ന മലയാളനോവൽ എല്ലാത്തിൽ കുറവെക്കിലും പ്രത്യാഗ്രയുടെ സരം തന്നെയാണ് കേൾപ്പിക്കുന്നത്.

കത്തുകൾ തുടർച്ച....

മനോജ്വർമ്മയുടെ ലേവനം - രൂദാക്ഷം - ചില ഓർമ്മകളും

ശ്രീ മനോജ് വർമ്മയുടെ ലേവനം ചില ഓർമ്മകൾക്ക് നിദാനമായി. കുറ ചൊക്കെ വ്യക്തിപരമെങ്കിലും കവിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാക്കൊണ്ട് “കവനക്കു മുടി”യുമായി പങ്കവയ്ക്കുന്നത് അസംഗതമാവില്ലെന്ന നിഗമനത്തിലെത്തി. അകവ്യം പ്രിവ്യൂം ഒരുപോലെ സാതിക്കുമ്പോയ, ശ്രീമതി ബാലാമൻഡയമയ്യുടെ സാന്നി ഡ്യൂം, ഓർമ്മയിലായാൽപ്പോലും ഒരു ശുദ്ധികരണ പ്രക്രിയയാണ് താനും.

പരിപ്രയിച്ച നാൾ മുതൽ, അവരുടെ മിക കവിതകളും, അച്ചടി മഷ്ടി പുര ഇന്നുംനുസ്യ വായിക്കാനുള്ള സഹാഗ്രമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കവിതയേടുള്ള എൻ്റെ താല്പര്യം പരിഗണിച്ചാം, പലപ്പോഴും അവ പിന്ന ചുറ്റുപാടുകൂടി ഞു് വിശ ദീകരിച്ച് തരും. പക്ഷേ “രൂദാക്ഷ്” തിരെന്തെ കാര്യം നേരെമരിച്ചാണുണ്ടായത്. കവിത മുളപാട്ടുംനും, തഹിച്ച മണ്ണിൽക്കിടന്ന് വിത്തനുവെച്ച വേവ്യും ചുട്ടും നേരിടൻിയുകയായിരുന്നു.

ശ്രീ. വി.എം. നായരുടെ നിരൂപണത്തിൽ, അനുശോചിക്കാനായിരുന്നു ആ സന്ദർഭം. അതിരുവിട്ട വിഞ്ഞിപ്പെട്ടുള്ളുകളോ, പ്രലപനങ്ങളോ എന്നുമില്ല. തിക്കണ്ണ ആത്മസാധ്യമാം. എന്നിട്ടും മനസ്സിലെ മായാത്ത ചിലചിത്രങ്ങൾ, വാക്കിലും വെളിപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു. “എത്ര യാത്ര പോയതാ? എവിടെയെല്ലാം പോയതാ? അപ്പോഴാണും ഒരു സമ്മാനം കൊണ്ട് വരുന്നു - അങ്ങനെയെന്നും പതിവേ ഇല്ല. ഇപ്പാവശ്യം ദൽഹിപോയിവരുന്നും ഒരു രൂദാക്ഷമാലോ കൊണ്ടുവരുന്നു. അപ്പുഴ വിപരാരിച്ചു എന്തേ അങ്ങനെ തോന്നാൻ എന്ന്. ഈനി രൂദാക്ഷമാലിട്ട് നടന്നാൽ മതിന്നാവും.”

വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ് - എല്ലാ അണകളും പൊട്ടിച്ച് മനസ്സിലെ അഴക്ക് മൃച്യവൻ കുത്തിരെയാളുകുന്നത് കണ്ണ ഒരു സംഭവവും ഉണ്ടായി. മുതൽ മകൻ്റെ ദേഹവിയോഗം. ഇപ്പാവശ്യം ഒന്ന് മുഖാമുഖം കാണാനുള്ള ദയരുമില്ലായിരുന്നു. ഒരു ഇൻലൻഡിൽ എന്തോ കുറിച്ചയച്ചു. പതിവുപോലെ മടക്കത്തപാലിൽത്തനെ വന്നു മറുപടി. ആ മനസ്സിന്റെ സംയമനശക്തി അറിയാവുന്നതു കൊണ്ട് താനേരെ അതഭൂതപ്പെട്ടില്ല. അസ്വന്നന്തർ രണ്ടു നാൾകൂടി കഴിഞ്ഞ മറ്റൊരിൻലണ്ട്‌കൂടി അവശിഷ്ടനിന്ന് കുറിച്ചയപ്പോഴാണ്. അമധ്യയുടെ മനസ്സ് ചിതറിയിൽ കുന്നും...ഒരു കത്തിന് രണ്ടു മറുപടി. ഒന്ന് 3.6.90ന്. മറ്റത് 5.6.90ന്! ആദ്യത്തെ തിൽ ആമിയുടെ കുടുക്കേണ്ട പോയതും, ഓപ്പറേഷന്ക്ക് മുമ്പ് ഒരുന്നോക്ക് കാണാൻ സാധിച്ചതുമെല്ലാം വിനിഗ്രാതിച്ച് എഴുതിയിരിക്കുന്നു.” അപ്പോൾ ഇതു യൊന്നും അർത്തില്ലാം...എന്ന് ഉപസംഹാരം. വാചകത്തിന്റെ അവസ്ഥാനിട നീണ്ട കുത്തുകളുടെ നിര മനസ്സിൽ കൊഞ്ചത്തിവലിച്ചു. രണ്ടാമത്തത്തിൽ ഉള്ളശിഖന അനുശോചനത്തിന് നാഡി രേഖപ്പെട്ടുത്തിയ ശേഷം ഇതുകൂടി കുറിച്ചു: “മറ്റുള്ളാർ പങ്കുകൊള്ളുമ്പോൾ കുറയുന്നിതോരാൾക്കഴിൽ” “ഈനിയൊന്നും എഴു താൻ വയ്യ...പിന്നിടാവാം” എന്നും.

പതിവില്ലോതവിധം തെന്നിപ്പോകുന്ന അക്ഷരക്കടൽ. മനസ്സിന്റെ പതറിച്ച കൈപ്പടയിൽനിന്ന് വ്യക്തമാവുന്നു. തന്റെ ആദ്യ സന്നാനമില്ലാത്ത ഇന്നു ഉലകവും, സന്തം ജീവിതവും ക്രമേണ അമധ്യയുടെ മുമ്പിൽ നിശ്ചയത്തന്മാവുകയായിരുന്നു.

ഇടപ്പേരിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യൻ

മാധവൻ അയുഷ്മത്

ഇടപ്പേരിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യൻ ആർ എന ചോദ്യത്തെ രണ്ടു തരത്തിൽ സമീപിക്കാം. ഇതു കുടാതെ ഒരു മറുചോദ്യം കൊണ്ട് നേരിട്ടു കയ്യമാവാം.

ആദ്യത്തെ സമീപനം ആദർശത്തിന്റെ വഴിയാണ്. ബഹുമാന്യനായി, ആദരണിയനായി, ആരാധ്യനായി, ശരണ്യനായി, അനുകരണിയനായി ഒരു മനുഷ്യൻ എന സകലപം ഇടപ്പേരിക്കുണ്ടായിരുന്നുവോ?

രണ്ടാമത്തെ സമീപനം ഉദാഹരണത്തിന്റെതാണ്. ഇടപ്പേരിയുടെ സാഹിത്യപ്രവഘവ്വത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ശരിക്കെങ്ങെനെ ഇതിക്കണം എന സകലപം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ?

മുന്നാമത്തെ വഴിയായ മറുചോദ്യം ഇതാണ്: ഇടപ്പേരിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യൻ?

ഈതരത്തിലുള്ള ചെറിയ ചില അനേഷണങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. മുന്നാട്ടു പോകുമ്മുന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കാനുണ്ട്. ഇത് സാഖ്യതകളെക്കുറിച്ചുള്ള അനേഷണമാണ്. ഇടപ്പേരി അനേന്തിരി. നാം ഇന്നു വായിക്കുന്നു. ‘എൻ്റെ കവിത’ എന തെൻ്റെ ലേവന്തത്തിൽ ഇടപ്പേരി എഴുതിയ ഒരു വാക്കുത്തിരിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ അനേഷണത്തിന് ഇടപ്പേരിയുടെ മഹാന്നായാദം ഉണ്ട് എന്നുതന്നെന്നാണ്. ആ വാക്കം ഇതാ: ‘എന്നാലും പള്ളിച്ചുണ്ട്’ലെഴുതിയ തിനു ഞാനോരു യുക്തിവാദിയാണെന്നു കേടപ്പോഴും എനിക്ക് ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ പറ്റിയില്ല.” അപ്പോൾ, ‘പുറംകാഴ്ച’ വേരു, അക്കെമ്പാരുൾ വേരു’ എന്നുതന്നെയല്ല ഇടപ്പേരി ഒരു കള്ളച്ചിത്രിയോടെ പറഞ്ഞുതരുന്നത്?

ആദർശപുരുഷൻ ആർ എന ചോദ്യത്തിനു ഗാസിജി, ബുഡൻ, എന്നൊക്കെ ഉത്തരം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ടു മനുഷ്യരും ഇടപ്പേരിയുടെ ചിന്തയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതിനു സംശയം ഇല്ല.

1969ൽ എഴുതിയ ‘ഗാസിജി എനിക്കെന്നു തന്നു’ എന ലേവന തത്തിൽ ഇടപ്പേരിതന്നെ ഇങ്ങെനെ രേവപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെല്ലാ: “ഞാൻ

ഗാധിജിരെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഒരു കവിതയും എഴുതിട്ടില്ല. ഗാധിജി എന്ന വ്യക്തിരെ ചിത്രീകരിച്ചില്ല എങ്കിലും ഗാധിജിരെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ല്ലാതെ സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു വരിപോലും എഴുതിട്ടില്ല. കാവ്യനിർമ്മിതിക്ക് ഒരു സെപ്പടുന്ന എൻ്റെ മനസ്സിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ആശയാദർശനങ്ങളോട് അനുകൂലമായും പ്രതികുലമായും ഉയർന്നുവന്ന എല്ലാ പ്രതികരണങ്ങളും എൻ്റെ എഴുതിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്.” ഇതെഴുതുന്നോഴുകും ഇടയ്ക്കു തുടരുന്ന യുടെ മേതരം കൃതികളാക്കാ വന്നുകഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തുടർന്നെന്ന ടുതുനു: “ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് സാരമായി ചിന്തിച്ചുവരിൽ എനിക്ക് പരി ചിതൻ ഗാധിജി മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ ജീവിതത്തിൽ വളർച്ച യെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന വല്ല പരിവർത്തനവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള പ്രേരണ മറ്റാനിൽ നിന്നാവാൻ വയ്ക്കുന്നു.” (ഇടയ്ക്കു തുടരുന്ന പ്രബ സ്ഥാനങ്ങൾ)

ഇടയ്ക്കു തുടരുന്ന ഇതുയും വെളിവായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഗാധി ജിയുടെ സാധിനത്തെക്കുറിച്ച് വേറു അനേകഷണം ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ മുകളിൽ എടുത്തുചേർത്ത വാക്യത്തിലെ ഒരു ഭാഗം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേ ണ്ടതുണ്ട്. “അനുകൂലമായും പ്രതികുലമായും ഉയർന്നുവന്ന പ്രതികരണം അശ്ര്.” ചില ആശയങ്ങളോട് പ്രതികുലമായ പ്രതികരണം ഉണ്ടായിരുന്നു വെന്നാണല്ലോ ഇടയ്ക്കു തുടരുന്ന പരയുന്നത്. ഇതരം ഒരു സന്ദർഭം ‘തിരി ചുത്തൽ’ എന്ന നാടകത്തിൽ കാണാം. അതിലെ മാസ്തുൾ എന്ന കമാ പാത്രം ഒരു ഗാധി ആദർശക്കാരനാണ്. നാടുപ്രമാണിയായ കേളുമേനോൻ ചെയ്യുന്ന അക്രമം ചെറുക്കാൻ കെല്ലപ്പില്ലാതെ സമാധാനത്തിന്റെ പേരും പറഞ്ഞ് നാടു വിട്ടുപോയ ഭാസ്കരരൻ വിട്ടിൽ പണം കൊടുത്ത് ഉണ്ടു താമസിക്കുന്ന അതിമിയാണയാൾ. പുതിയ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ കരു തതിൽ തിരിച്ചുവന്ന ഭാസ്കരൻ, മേനോൻ അനന്തിരവൻ കൂഷണമേ നോൻ തുടർന്നുവന്ന അക്രമത്തിനെന്തിരെ കൈകുറിയ നടത്തി ജയിലിലായ യപ്പോൾ മാസ്തുൾ താമസം മാറ്റാൻ തീരുമാനിച്ചു. തന്റെ തീരുമാനം വിശദി കരിക്കുന്നതിങ്ങനെ: “വിശേഷിച്ചുന്നുല്ല കുഞ്ഞാലി, താൻ ശാന്തിയും സമാധാനവും ആണാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതില്ലാതെ എനിക്കു ജീവിച്ചുകൂടാ. ഭാസ്കരൻ ജയിലിലായി അതെനിക്കു സമ്മതമാകുമായിരുന്നു. ഈ നില കല്ലു അങ്ങനെ വേണ്ടിവന്നതെങ്കിൽ. ആ കൂഷണമേനോനെ അടച്ചിപ്പില്ല? അതെനിക്ക് ശരിയാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു.” വെട്ടാൻ വരുന്ന പോത്തിന്റെ കാതിൽ വേദമോതിയിട്ടു കാര്യമില്ല എന്ന നാട്ടിവായിരിക്കും ഇടയ്ക്കുക്കും. ‘ഒരു കന്നതിലിട്ടിച്ചാൽ മറ്റൊരു കവിയും കാണിച്ചുകൊടുക്കുക’ എന്ന ചൊല്ലിനേക്കാൾ സാധ്യവായി തോനിയിരിക്കുക. മാസ്തുൾ പറഞ്ഞ ശാന്തിയും സമാധാനവും കേളുമേനോൻ മുഷ്കിന്റെ മുവിൽ വിലപ്പോ കാത്തതിനാലാണല്ലോ ഭാസ്കരനു നാടുവിട്ടു പോകേണ്ടിവന്നത്. സന്യാ

സിയായിത്തിർന്ന ആ കേളുമേനോൻ തന്നെയാണ് ഭാസ്കരനെ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കുന്നത്: താങ്കൾക്കവകാശപ്പെട്ടതിനെ വിശ്രാംട്ടക്കുക്കരനെ യാണു ദ്രേശ്യാമാർഗ്ഗം. അതിനുവേണ്ടി തല്ലേണ്ടിവന്നാൽ തല്ലാണ്. തല കീറേണ്ടിവന്നാൽ കീറണം. നിന്റെ വാൾ ഇടിവാളുപോലെ കനത്തിൽ പതി ക്കെട്ട്. സംശയിക്കരുത്. ഇടയ്ക്ക് നിൽക്കരുത്. സന്തതി.” മാറ്റുർ പിന്നാ രേണ്ടിവന്ന ഒരു സന്ദർഭമിതാണ്. “ഞാൻ ത്രജിച്ചു. സർവവ്വം ത്രജിച്ചു” എന്നു ഭാസ്കരൻ പറയുമ്പോൾ അയാൾക്ക് ത്രജിക്കാൻ സന്തമായി എന്നു മുണ്ടായിരുന്നില്ല, ഭീരുതമൊഴികെ. അങ്ങനെന്നയുള്ള ഭാസ്കരനോടാണു മുഷ്ടകു മുതൽ സന്യാസത്തിലെത്തിയ കേളുമേനോൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നത്: “ഒരു കാട്ടാളമെന്തേ ശക്തിയാണ് ഒരു മര്യാദക്കാരൻഎന്തേ ക്കാൾ അധികം ഞാൻ മതിക്കുന്നത്. ശക്തി രീടത്തും അശാന്നമല്ല. അശക്തി എവിടെയും വർജ്ജയാണ്.” സന്യാസിയുടെ വാക്കുകളിൽ ഇട ദ്രോതിയുടെ ഉള്ളിലെ മുഖക്കമല്ലോ നാം കേൾക്കുന്നത്? മുമ്പു പറഞ്ഞ പ്രതി കുലമായ പ്രതികരണത്തിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം?

‘തിരിച്ചെത്തൽ’ എഴുതിയത് 1955-നും 1957-നും ഇടക്കായിരിക്കണം. ‘പന്ത്രം ഒത്തേനനും’ എന്ന കവിത 1933ൽ എഴുതിയതാണ്. അതിലെ നാലു വരി:

“പുരുഷവാരാശിക്കളവരന്നിണ്ഠില്ല
കീരുത്യം സമാധാനപര്യായപദ്ധമെന്നും
ആരുമാശിക്കും കഷ്ടാഗ്രാഥത്തെ നേടാനെന്നും
ചെരുവു മാർഗ്ഗം തുലേം ഭാർബല്യമെന്നുള്ളതും.”

സമാധാനം, ക്ഷമ മുതലായവ ദൈര്ଘ്യത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും പിൻബലത്തിൽ മാത്രമേ ആദർശമാകുന്നുള്ളൂ.

1950-നു മുമ്പെഴുതിയതാണ് ‘കുട്ടുകൃഷി.’ ആരേശു കൊല്ലും കഴിഞ്ഞ് വന്നതാണു ‘തിരിച്ചെത്തൽ.’ ഈ രണ്ട് നാടകങ്ങൾ അടുത്തടുത്ത് വെച്ച് വായിച്ചുനോക്കു. മുഷ്ടകിനെ നേരിടാനുള്ള വഴിക്കളുണ്ടെന്നും ധാരണ ഇടയ്ക്കാരിയുടെ മനസ്സിൽ പരിണാമം കൊണ്ടതിന്റെ ചിത്രം നമുക്ക് കിട്ടും. കുട്ടുകൃഷിയിലെ ആദർശയിരുന്ന ശ്രീധരൻനായർക്ക് സമാധാനപരമായ കർമ്മപരിപാടിയിലും കുട്ടുപ്രവർത്തനം എന്ന ആശയം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ആ നാടകത്തിൽ രണ്ടു വിക്ഷണങ്ങൾ തമിലായിരുന്നു ശക്തിപരിക്ഷണം. സന്തം തീർപ്പ് സ്വയം നടപ്പാക്കുന്ന ബലപ്രയോഗം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുടിയെഡാഴിപ്പിക്കൽ അന്ന് ആമീൻ എന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലാണ് ‘തിരിച്ചെത്തൽ’ ലിലേത്തുമ്പോഴേക്കും കയ്യു കിനായി പ്രാമാണ്യം. ഇവിടെ കുടിയെഡാഴിഞ്ഞുപോകലല്ല, വീടുവിട്ടോടി പ്ലോക്കലാണ്. കാരുങ്ങൾ അങ്ങനെന്നയാകുമ്പോൾ ശാന്തി, സമാധാനം,

അമീറ്റ് എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ ഒഴിവെന്തുമാറുന്നത് ഭീരുത്രമാണെന്നും, ബലം കൊണ്ടു ചെറുത്താൻ മാത്രമേ മുഖ്യകുകളെ മരുഭയുടെ വഴിക്ക് മനും മാറ്റാൻ കഴിയു എന്നുമാണെല്ലാ തിരിച്ചെത്തലിലെ കമാപാത്രങ്ങൾ കാണിച്ചുത്തുന്നത്. ഒരുജീവിനിനു വഴി ഒരുക്കുന്ന ഓരോ കമാപാത്രമുണ്ട് രണ്ടിലും ‘കുടുകുഷി’യിലെ വേദ്യം, ‘തിരിച്ചെത്ത’ലിലെ കുഞ്ഞാലി. നാടകത്തിൽ രണ്ടുപേരുക്കും ചെയ്യാനുള്ളത് എതാണ്ഡാനുതനെ.

അധികാരിയിൽനിന്നും അന്തരിക്കാലം അനുസരിച്ചുവേണം മോചനാപായം തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ എന്നായിരിക്കാം ഇടയ്രേറിക്കലിപ്പായം. എല്ലാ പനിക്കും ഒരേ മരുന്ന് പറ്റിപ്പില്ലെല്ലാ.

മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കാച്ചപ്പാട് 1933ൽ എഴുതിയ ‘ചന്ദ്രവും ഒത്തേന്നും’ എന്ന കവിതയിൽത്തന്നെന്ന കണ്ണു. 1944ലെ ‘കൈക്കോട്ടിരെ ചിരി’ എന്ന കവിത ഇതോടൊന്നിച്ച് വായിക്കാവുന്നതാണ്. “ചെയ്തതിൽ മാത്രമല്ലിക്കാരം തേ ഫലത്തിലില്ലേതുമേ.” അയൽക്കാരൻ എറുപാടുനു ഈ പാട് കാവുന്നായക്കെന്തു വളർത്തുത്തെ കേടുപഠിച്ച് കുടുക്കുടെ പാടുനു. കാവുസമാപ്തിയിൽ നായകന്റെ മൊഴി ശ്രദ്ധിക്കുക:

“എന്നെന്നും ഉണ്ടെവട്ടിയാൽ കണ്ണങ്ങൾ കിളിച്ചിട്ടു-
കെന്നാല്ലെല്ലാ കർശപദ്ധതിയെല്ലാവർക്കും.
ഇന്നെന്ന് കൈകൊട്ടിനും കർശനു പതിവുപോ-
ലെൻ വയലിലെ ഉണ്ടകട്ടകളുംതോ പിനെ
എൻ നിലം കയ്യേറുവാൻ വന്നതാമഹാർത്ഥ-
വുന്നത്തിൻ ദുര ദുരത മസ്തകാവലിയത്ര.
ഹാ! രേം പാടു തഭേദ, ‘ചെയ്തിയിൽ മാത്രമല്ലി-
കാരേവർക്കും, ഫലത്തികലില്ലെന്നായാലും.’
നോക്കിനിൽക്കരുതേതും ഉണ്ടെവട്ടിയേതണ്ണൽ
കൈകൊട്ടിൻ നിംബം വറ്റിക്കരിയും ദുവത്തു നീ.”

അടിമത്തം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത മോചകന് നാടിന്റെ രക്ഷകനാക്കാനുള്ള കടമ കുടിയുണ്ടെന്ന് ഇടയ്രേറിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. 1958 മേയ് മാസത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തിയ ‘വരദാനം’ എന്ന കവിതയിലെ ചില വർകൾ നോക്കാം. കുന്നു നിവർന്നുകിട്ടിയ സൈരസ്യിപറയുന്നു:

“കാരുണ്യവായ്ഷപ നീ വെട്ടിയെല്ലാ
പാരിന്റെ കാലിലെ ചങ്ങലകൾ.
ക്കിടയംാമാടി നീയി-
നാടിനെ പിനെ വലിച്ചേരിതു.”

കംസനെ കൊന്ന് നാടു രക്ഷിച്ച കൃഷ്ണനോട് രാമൻ പറയുന്നു:

“പരിച്ചു നട്ടു നീ കൃഷ്ണാ പടരുന്നൊരു വല്ലിയെ.

നിന്നക്കാണ്റിനിയും ഭാരം പത്തലിട്ടു കൊടുക്കുവാൻ.”

1969ലെ “ഗാധിജി എന്നിക്കേതു തന്നു” എന്ന ലേവന്തതിൽ ഈ ഫ്രൈരി എഴുതിയ ഒരു വരി വീണ്ടും ഓർമ്മിക്കാം. “എക്കില്യും ഗാധിജിയെ സ്ഥമരിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു വരി പോലും ഞാനെങ്ങുതീ ടിപ്പി. ‘കവിത എന്നേ വിക്ഷണത്തിൽ’ എന്ന ലേവന്തതിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ കുടി ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കാം: “ഞാനൊരു ഇളശരവർഡിശാസിയാണ്. എക്കില്യും എന്നെ എക്കാലവും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിശ്വിനേയും. സ്നേഹശൃംഗതയേയും പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ ആസ്തികസാധാരണമായ വിനയവും. തത്യശാസ്ത്രങ്ങളുടെ നേരെ വേണ്ട ബഹുമാനവും എന്നെ വിട്ടുപിരിയാറുണ്ട്. ഇതു കാരണം ഗാധിജിയെപ്പിടിച്ച് പലപ്പോഴും ആണയിടാറുള്ള കവിയുടെ പല കവിതകളില്യും ഗാധിസാത്ത ധിക്കരിക്കുന്നതോ, ആസ്തികതയേത്തെന്ന ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതോ ആയ ആശയത്തികൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നത് കാണാം.”

1963ലെ ‘പൊട്ടി പുറത്ത്, ശീവോതി അക്കത്ത്’ എന്ന കവിതയിലെ ആ ഫ്രോക്കം ഓർമ്മിക്കാം:

“വെളിച്ചും തുകിടുങ്ങോളം പുഞ്ഞാർഹം താനൊരാശയം.

അതിരുണ്ടെങ്കിൽ ചാറുമ്പോൾ പൊട്ടിയാട്ടുക താൻ വരം.”

ആദർശങ്ങളെളുക്കുവിച്ച് ഈഫ്രൈരി പുലർത്തിയിരുന്ന അഭിപ്രായമാണ് ഇവിടെ കേട്ടത്.

ഈഫ്രൈരിക്ക് ബുദ്ധനുമായുള്ള പരിചയം എപ്പോൾ മുതൽ, ഏതു വഴി, എന്നൊന്നും എനിക്കാറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈഫ്രൈരി മനസ്സിലാക്കിയ ബുദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തെ എത്രതേതാളം സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു? ഈഫ്രൈരിയേയും ബുദ്ധനേയും ചേർത്ത് പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള കവിതകൾ ‘ബിംബിസാരൻ്റെ ഇടയൻ’, ‘മാപ്പില്ല’, ‘ബുദ്ധനും ഞാനും നരിയും’ എന്നിവയാണല്ലോ. ഇവിടെ എന്നേ ഉള്ളാം ഈഫ്രൈരിക്ക് ബുദ്ധനുമായുള്ള പരിചയം എധിൻ ആർബാൾഡിന്റെ ‘ലെല്ലറ്റ് ഓഫ് ഏഷ്യ’ എന്ന പരിഭാഷയിലുണ്ടെന്നും, അതിനു നാലപ്പാട് രചിച്ച ‘പാരസ്ത്യദീപം’ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കാവ്യ തിലുണ്ടെന്നും ആയിരുന്നു എന്നാണ്. ‘ഈഫ്രൈരിയുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ’ എന്ന ശന്മത്തിൽ ആദ്യത്തെത്തായി ചേർത്തിട്ടുള്ള ‘എന്നേ കാഴ്ചപ്പാട്’ എന്ന ലേവന്തം തുടങ്ങുന്നത് ഇങ്ങനെന്നയാണ്: “ജീവിതത്തിന്റെ ആകത്തുക ദുഃഖമാണ്. ദുഃഖവിശേഷണമായിട്ടേ സുവം നിൽക്കുന്നുള്ളു.”

ലെല്ലറ്റ് ഓഫ് ഏഷ്യ എട്ടാം സർഗ്ഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം:

"Life which ye prize is long drawn out agony
Only its pains abide; its pleasures are
As birds which light and fly."

ലേവന്തിൽ ആദിവാക്യം ബുദ്ധൻ അരുളിയ നാല് ആരുസത്യ അഭിൽ ആദ്യത്തെത്തായ 'എല്ലാം ദുഃഖം' എന്നതിനെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. പകേഷ തുടർന്നുള്ള പരാമർശങ്ങളിൽ കാഴ്ചപ്പാട് വേറെയാണെന്നു കാണാം. വിശദാംശങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ല. ശ്രീബുദ്ധൻ ഇടയ്ക്കുന്ന കാവുപ്പപബ്ലോട്ടിൽ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടില്ല. ബുദ്ധനെ ഭാരതജനജീവിതത്തിലെ ഒരു ചരിത്രവസ്തുതയായി അദ്ദേഹം അംഗിക കിക്കുന്നു. 1951ലെ 'ബുദ്ധനും താനും നാഡിയും' എന്ന ഏറെ വാഴ്ത്തപ്പേട്ട കവിതയിലെ ഈ പരികൾ നോക്കു:

"ചർത്താർത്തമനായ് യാനനിരതനായ് വാഴ്കയാദിരുപതു നൃറാണായ് ദുനി റിവിടെ
ഇര തേടും ക്രൂര്യങ്ങൾ നവരുദ്ധരപത്വമരിയാതാം ധ്യാനപരതയോടെ."

അ ബുദ്ധൻ്റെ പ്രതിമ തന്റെ നേർക്കു ചാടിയ നാഡിയുടെ മേൽ തള്ളി റിട്ട് അതിനെ ഹിംസിച്ചിട്ടാണു താൻ സ്വയം രക്ഷ നേടിയത് എന്ന പരി ഹാസം ആ കവിതയിൽ തുള്ളുവി നിൽക്കുന്നു.

"പരമാ ലക്ഷ്യത്തിൽസ്തുഥസ്യഷ്ടിച്ഛണ്ണാര
പുരളാനിടയാ, യെൻ തെറുതനെ.

ഇരുകാതം താണ്ടി താൻ വരുവോളേഞ്ഞകൾ
പൊരിയുകിൽ, ചാവുകിൽ, തെറ്റുഖ്ലൈഞ്ഞാ?
ഇടയുള്ളാർ വാദിപ്പിൽ ഛാർഗവും ലക്ഷ്യവും-
ഭിടൻഡോ, താനൊന്നു തല ചായ് കാട്ട്."

നമ്മകാരിക്കൽക്കുടി ആ ഭ്ലാകം ഉരുവിടാം:

"വെളിച്ചം തുകിടുഞ്ഞാളം പുഞ്ഞാർഹം താനൊരാശയം
അതിരുണ്ടാഴൾ ചാറുഞ്ചോൾ പൊട്ടിയാട്ടുക താൻ വരും."

'വാളിനുണ്ടാകേണ്ട ജീവിയുടെ പകരക്കാരനാവുക' എന്ന ആശയം ഇടയ്ക്കിൾ ഇഷ്ടപ്പേട്ടിരിക്കണം. കാവുപ്പപബ്ലോട്ടിൽ അദ്ദേഹം ഈ ആശയം ബുദ്ധനുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം: 'മാപ്പില്ല', 'ബിംബി സാരൻ ഇടയൻ.' ഇവയെക്കുറിച്ച് കുടുതൽ പറയാൻ സമയക്കുറവ് അനു വദിക്കുന്നില്ല. ഇടയ്ക്കിൾ ബുദ്ധനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന അവിം 'ശ്രീ എപ്പ് എഷ്ട്' (പൗരസ്ത്യദീപം) വഴിയായിരുന്നു എന്ന ഉഹത്തിന് ഇവ നിഭാനമാണ്.

എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു കാര്യം നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇടയ്ക്കു യുടെ മനസ്സിൽ ഒരു സന്ദർഭത്തിലെക്കിലും ഗാസിജിയും ബുദ്ധനും കുടി ചേരുന്നുണ്ട്. ‘ബുദ്ധനും ഞാനും നിയും’ എന്ന കാവ്യത്തിൽ അഹിംസ എന്ന പൊതുവായ ആശയത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തിലെ അപര്യാപ്തതയേ കുറിച്ചു പറയാൻ ബുദ്ധൻ്റെ പ്രതിമയെ ഉപയോഗിച്ചു. അധിശ്വരത്തിയുടെ മനം മാറ്റി അടികളുടെ മോചനം സാധിക്കാൻ ഗാസിജി ഉപയോഗിച്ചു അഹിംസയെ ആവാഹിച്ചവത്തിപ്പിക്കാൻ ലൈറ്റ് ഓഫ് ഏഷ്യത്തിൽ ആർബാൾഡ് ബുദ്ധനെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഒരു കമ ഉപയോഗിച്ചു. ബിംബിസാ രണ്ട് യാഗശാലയിലേക്ക് ബുദ്ധൻ കുഞ്ഞാടിനെയും എടുത്തുകൊണ്ട് നടന്നു ചെന്ന കമ. കവിതയുടെ പേര് ‘ബിംബിസാരണ്ട് ഇടയൻ.’ എഴു തിയത് 1964ൽ. കുട്ടത്തിൽ പറയെട്ട്, ബുദ്ധിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥം അഭ്യാസ ത്രിപിടികങ്ങളിൽ ഈ കമ കാണുന്നില്ല. ആർബാൾഡിന്റെ കമയകൾ ‘ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാടുകളും ഇടയനും’ എന്ന ക്രൈസ്തവസങ്കലപത്തി നോട്ടാണു കുട്ടതൽ അടുപ്പം. സാമാജികതയ്ക്കും യാഗശാലയിലേക്ക് ആടുകളെ, വിഭവങ്ങളെ, തെളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഇടയൻ. അതായത് ഉദ്യാഗസമവ്യുദം. രാജസേവ ചെയ്ത് ആത്മക്കൂദായി വിരാജിക്കുന്ന നാട്ടുപ്രമാണിമാർ. അഹിംസയുടെയും ധാർമ്മികതയുടെയും സന്ദേശവു മായെത്തുന്ന മോചകൾ. കല്ലും കവിബന്ധമില്ലാതെ ജനങ്ങളെ നയിക്കുന്നവൻ. ആ മഹാപ്രഭാവത്തിന്റെ സാധിനത്തിൽ ബന്ധികൾ മോചിക്കപ്പെടുന്നു. “ബഹിർഖമിപ്പു മുഗയുമാം” എന്ന് കവിച്ചെന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ സാത്യന്ത്യത്തിനുശേഷം മറ്റ് അടിമരാജ്യങ്ങളും സത്രന്തരായത് ഓർക്കുക. ബിംബിസാരണ്ട് ‘ഇടയൻ’ മുഖ്യാരിക്കൽ ഇടയ്ക്കുന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഒരു നാടകത്തിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ‘കുടുകുഷി’യിലെ ആമിൻ എന്ന പാത്രത്തെ നിങ്ങൾക്ക് പരിചയമുണ്ടാകും. ആമിൻ ഈ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: “ഞാൻ നിങ്ങളെ അഭിനന്ധിക്കുന്നു, മിസ്റ്റർ നായർ. വയറ്റിപ്പിച്ചപ്പീനു വേണ്ടി ഈ വേഷം കെട്ടി നിങ്ങളെപ്പോലെ ഒരാളുടെ മുന്തിൽ നിൽക്കും സോംഗ് എൻ്റെ സന്തം നിചത്രം നോക്കിക്കാണുന്നത്.” ഗാസിയന്നായ ശ്രീരാമം നായരാകാണ് ആമിൻ ഇതു പറയുന്നത് എന്ന് നിരുപ്പിക്കുന്നോ ചാണ്ക് ബിംബിസാരണ്ട് ഇടയന്തിൽ ഈ ആളുടെ ചരായ തെളിയുക. വയറ്റിപ്പിച്ചപ്പീനുവേണ്ടിത്തന്നെന്നയാണ് ഇടയനും ആടുകളെ യാഗശാലയിലേക്ക് തെളിക്കുന്നത്. പുറത്തുനിന്ന് നോക്കാനേ അയാൾക്ക് അവകാശമുള്ളു. എക്കിലും അയാളും ആ മഹാത്മാവിന്റെ ദർശനത്തിൽ ഒരു തിരിച്ചറിവു നേടുന്നു:

“ഞാൻ നുകരുന്നു നിൻ ദയയെപ്പ-
ണ്ണഭിംഗത്പാലത്തുപോലെ.”

ഈ കവിതയിൽ യാഗം എന്ന ദുരാചാരത്തെ എതിർത്ത ബുദ്ധനെ യല്ല നാം കാണുന്നത്; അടിമത്തം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് അഹിംസയിലൂടെ എന്ന ആശയത്തിന്റെ വാഹകനായ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ പ്രതിരുപമാണ്. മോചകനെ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുപോലുമില്ല. കവിതയുടെ പേരു പോലും ‘ബിംബിസാരൻ ഇടയൻ’ എന്നാണ്. അയാൾ മോചനത്തിന്റെ സാക്ഷിയാകാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സാത്രന്യാനന്തരകാലാധ്യത്തിൽ കർമ്മചാരികൾക്ക് സത്യദർശനം അത്യാവശ്യം എന്ന സന്ദേശമാകാം 1964ൽ എഴുതിയ ഇടയനു കിട്ടുന്ന കാഴ്ചയുടെ കമയായ, ഈ കവിതയുടെ പൊരുൾ. ബുദ്ധകമ്മ ഒരു ഉപാധം മാത്രം.

‘ലെറ്റർ ഓഫ് ഏഷ്യ’യിൽ (പൗരസ്ത്യദീപത്തിൽ) ആർഡണഡി പറഞ്ഞ മര്ദ്ദാരു കമകുടി ഇടയ്രേറി വളരെ ഗതവമുള്ള ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ അർത്ഥവാത്തായി സുചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. 1970 ഏപ്രിൽ നാലിനു ‘കാവിലെ പാടി’നുള്ള കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് സീകരിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു വണ്ണം: “എൻ്റെ വികശനഗതി പ്രായേണ പ്രസാദാത്മകമാണ്. ആ കാര്യത്തിൽ അധികം വാക്കുകൾ ചെലവാക്കാതെ എന്നിക്ക് എന്ന പരിചയപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. പൗരസ്ത്യദീപ (ലെറ്റർ ഓഫ് ഏഷ്യ) മെന്ന വിശിഷ്ടകാവ്യത്തിലെ ‘സുജാത’ എന്ന കമാപാത്രത്തിനു സമാനരൂചിക്കാരനായ ഒരു സഹോദരനെ ആവശ്യമുണ്ട് കിൽ ആ പെൺകിടാവ് എന്നെന്നയായിരിക്കും കൊച്ചനിയാ എന്നു വിളിക്കുക. ഞാനാകട്ടെ വികല്പംവിനാ വിളി കേൾക്കുകയും ചെയ്യും.”

ഗയകട്ടുത്ത് നിരഞ്ജനാനദിയുടെ തീരത്ത് ഉരുവേല എന്ന പ്രദേശത്ത് ഒരു ഗോകുലനായകൻ്റെ മകൾ സുജാത ബുദ്ധനെ പാൽച്ചോരുടിയ കമ ആർഡണഡി തന്റെ കാവ്യത്തിലെ ആരാം സർഗ്ഗത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധത്വപ്രാപ്തക്കു മുമ്പ് സിഖാർത്ഥൻ കഴിച്ച ഒടുക്കത്തെ കുഷണം വിളനിയവർഡ് എന്ന നിലയ്ക്ക് ബുദ്ധകമയിൽ സമിരപ്രതിഷ്ഠം നേടിയവളാണ് സുജാത. ഉള്ളി പിന്നാൽ കാട്ടുതേവർക്ക് പാൽച്ചോരു നേദിക്കാമെന്ന പ്രാർത്ഥന നിരവേറ്റാൻ വന്നതായിരുന്നു അവർ. തന്റെ നിവേദ്യം കൈക്കൊള്ളാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ദേവനാണ് സിഖാർത്ഥൻ എന്ന് അവർ കരുതി. പാൽച്ചോരുണ്ട് തളർച്ച മാറിയപ്പോൾ സിഖാർത്ഥൻ അവളോട് ചോദിച്ചു: “ഈ ജീവിതവും സ്നേഹവും മാത്രം മതിയോ?” എന്ന് മറുപടിയായി അവർ നീണ്ട ഒരു പ്രസംഗം തന്നെ ചെയ്തു. പുർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതവീക്ഷണമായിരുന്നു അതിന്റെ സാരം. “ചെറുതാണെന്നു മനസ്സ്. ഒരു പുവിന്റെ ഉള്ളു നിരയാണ് അഞ്ചാറു തുള്ളി മഴ മതിയാകും. പതിയുടെ പാർശ്വത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സുരൂപ്രകാശം, കൃഞ്ഞിന്റെ തുമ്പങ്ങാസം, എൻ്റെ വീട് സ്നേഹപ്പെരിണമാകാൻ ഇത്തയ്യും മതി. കർത്തവ്യങ്ങൾ കൃത്യമായി ചെയ്യുന്നു. അനുർക്ക് അവും വിധം ആശ്രാസം

പകരുന്നു. നന്മ ചെയ്യാൻ യത്തിനിക്കുന്നു. നിയമമനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. നമയിൽനിന്നു നമയും തിന്മയിൽനിന്നു തിന്മയും ഉണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ പിശസിക്കുന്നു. ഈ ജീവിതത്തിൽ ഇതാണു സത്യം. മരണാനന്തരവും ഇന്നുപോലെ ഒരു നാളെ ഉണ്ടാവില്ലോ? ഒരുപക്ഷേ ഇതിലും മെച്ചമായി? ഒരു നെല്ലുവിത്തിൽനിന്നു അംഗത്വ മുത്തുമണികളുള്ള കതിരു നീളില്ലോ? വരാനുള്ളത് വരും, വരണം. നന്മായിത്തന്നെ വരണം. ഇതാണെന്നെന്ന് വിശ്വാസം.”

അതിമനോഹരമായ ഒരു കാവ്യഭാഗം വളരെ ചുരുക്കിയതാണിൽ. ഈ തരത്തിലൊരു ജീവിതവീക്ഷണം പുലർത്തുന്ന സുജാത കൊച്ചനിയാ എന്നു വിളിച്ചാൽ വികല്പംവിന്നാ വിളി കേൾക്കുമെന്നാണ് ഇടയ്ക്കു വിളം ബരം ചെയ്യുന്നത്. ഇത് മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഇടയ്ക്കു വിളം ബരം ചെയ്യുന്നത്. ഇത് മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഇടയ്ക്കു വിളം ബരം ചെയ്യുന്നത്. ആരംബം ഒന്നു തിടുക്കത്തിൽ മരിച്ചുനോക്കാം. അതിൽക്കൂടുതൽ ഒരു ചെറിയ പ്രബന്ധത്തിൽ ആവില്ലല്ലോ.

ഇടയ്ക്കു തണ്ണേ നാടകങ്ങളിലും, മധ്യകാലാല്പദ്ധം കഴിയുവോളുള്ള പല കവിതകളിലും, തണ്ണേ സഹജിവികളായ മനുഷ്യരുടെ ചിത്രങ്ങൾ എഴു തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. നാടകത്തിലെ കമാപാത്രങ്ങളാണല്ലോ നേരിട്ട് മിശ്രവോടെ നമ്മാട് സംബന്ധിക്കുക. നാടകത്തിലെ ചിത്രങ്ങൾ സംഘ ചിത്രങ്ങളാണകിൽ (ശൃംഗ് മോട്ടോ) കവിതകളിൽ ഏറിയകുറും ദൃഥ്യാർച്ചി ത്രഞ്ഞാണ്ട് (പോർട്ടേറ്റ്). അവയുടെ ഭാഷ കുടുതൽ വ്യംഗ്യമാണ്. ‘കുട്ടുകൃഷ്ണ’യിലെയും ‘തിരിച്ചേത്ത’ലിലെ സംന്ധാനിയും, ഭാസ്കരനും, കുണ്ഠാലിയും, സമാധാനക്കാരൻ മാറ്റുറും, ലീലയും, ശാരദയും മറ്റും ഇടയ്ക്കുയുടെ മനസ്സിലെ മാതൃകാമനുഷ്യസകള്പത്തിലെ ഓരോ അംഗങ്ങളാണ്. ഈ വായാക്കത്തെന്നയാണ് ‘കുട്ടുകൃഷ്ണ’യിലെ ശ്രീയരൻനായർ, വേലു, പോകർ, ആയിഷ മുതലായ വേഷങ്ങളായി മറ്റാരു കുറിപ്പടി ഉരുവപ്പെടുത്തിയ ചേലിനു ‘കുട്ടുകൃഷ്ണ’യിൽ നാം കണ്ടത്. ‘ചെടിയിൽ പടരാത്ത മൂല്ല്’യിലെ മാധവനും കാർത്ത്യാധനിയും ഇവരുടെ കുട്ടത്തിൽ പെടുത്തേണ്ടവർ തന്നെ.

കുട്ടത്തിൽ ഒരു കാര്യം കുടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ‘കുട്ടുകൃഷ്ണ’ യിലെ കമാപാത്രങ്ങൾ അല്പപം ആദർശവൽക്കരണം എന്ന പ്രക്രിയയ്ക്ക് വിധേയ യരായവരാണ്. ഓന്മാക്കം ഓന്മാം രംഗത്തിൽ ശ്രീയരൻ നായർ: “നോക്ക്, മാപ്പിളയും ഹിന്ദുവും എന്നല്ല പ്രശ്നം. കൃഷ്ണക്കാരനും കൃഷ്ണക്കാരനുംകുടി എപ്പോഴും ചേരും. എതിർക്കക്കണി എപ്പോഴും ജന്മാണ്. ‘കുട്ടുകൃഷ്ണ’യിൽ അബ്ദുബ്ദക്കരെ കുടിയൊഴിപ്പിക്കുന്നത് പോകരാണ്. ‘തിരിച്ചേത്ത’ലിൽ ഭാസ്കരന്നേ നേരെ മുഷ്കു കാണിക്കുന്നത് ഒണ്ട് മേമോനാരും. വേലുവി നെയും കുണ്ഠാലിയെയും നാം ആദ്യം തന്നെ പരിചയപ്പെടുവല്ലോ.

നാലുമകം മുന്നാം റംഗം. ശ്രീധരൻ നായർ പറയുന്നു: “ഞങ്ങൾ തിരുവിരുന്ന എടവരദൈവക്കു എന്നേഴൽ തന്നെ കൊത്തിയിട്ടും. ആ വരദപുകളാണ് കണ്ണടത്തിൽ നീരോജുക്കില്ലാതെയാക്കിയത്. ഞങ്ങൾക്കിന്നത് മനസ്സിലായി.” കത്തിയുടെ ഭാഷ വെടിഞ്ഞ് കൈകോട്ടിഞ്ഞേ ഭാഷയിലേക്ക് മനസ്സിലായ ബാപ്പു എറ്റുപാടുന്നു: “ശ്രീധരൻനായരേ, നിങ്ങൾ മതത്തിന്റെ എടവരദപുകൾ കൊത്തി. നന്നായി. കുറച്ചുക്കുക്കു അവിടെയും ഉണ്ടാകും.”

ആദർശപരതയുടെ ഈ പരിവേഷം പോകേപ്പോകെ മങ്ങി മങ്ങി മരയുന്നതായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുക. 1951ലെ ‘ബുധനും താനും നിയും’ എന്നതിൽ എത്തിയപ്പോൾ വാദിപ്പിൽ മാർഗ്ഗവും ലക്ഷ്യവുമിടിയോ, ഞാനോന്നു തല ചായ്ക്കുട്” എന്ന ഉദാസിനതയിലേക്കെത്തി. 1954ലെ കുറ്റിപ്പുറം പാലം എന്ന കവിതയിലെത്തുബോൾ ഉദാസിനത നഷ്ടഭേദിയുടെ വ്യാകുലതയായി മാറുന്നതും കാണാം. “അംബ, പേരാരേ, നീ മാറിപ്പോമോ ആകുലമാരശുക്കുചാലായ്.”

1933ലെ ‘ചനുവും ഒത്തേനും’ ഭിരുത്വം സമാധാനത്തിന്റെ പര്യായപദ്ധതിനില്ലെ. കഷ്മ നേടാനുള്ള മാർഗ്ഗം ദാർശവല്യമാണെന്നും അറിഞ്ഞില്ല. 1944ലെ ‘കൈകോട്ടിഞ്ഞേ ചിരി’യിൽ നിലം കയ്യോറാൻ വന്നവൻ്റെ തല കീറിയ ചോര ഉണ്ണേപ്പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നത് നാം കണാം. 1948ലെ ‘പണി മുടക്ക’ത്തിലെത്തുബോഴേക്കും തൊഴിൽശാല പുട്ടിയിട്ട മുതലാളിയുടെയും, വിള കൊയ്തെടുത്ത ജന്മിയുടെയും അനുബായത്തിനെതിരെ ‘കുഴി വെട്ടിമുട്ടുക വേദനകൾ, കുതികൊശക ശക്തിയിലേക്കു നമ്മൾ’ എന്നും ‘അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാം. അതിനുമേലാകട്ട പൊന്നാരുൾ’ എന്നും മുദ്രാവാക്കും മുഴക്കുന്നതിൽ വീർ ഒത്തുങ്ങുന്നു. 1954ലെ ‘കുറ്റിപ്പുറം പാലം’ നാം കണക്കു. അതേ കൊല്ലുത്തിലെ ‘നെല്ലുകുത്തുകാരി പാറു’വിനു പഴയ തട്ടിപ്പറിക്കാരൻ്റെ മാറിൽത്തനെ ബോധം കെട്ടുവിശേഷിവന്നു. 1957ലെ ‘അങ്ങേ വിട്ടിലേക്ക്’ എന്ന കവിതയിലെ വ്യാദിനു “വഴി തെറ്റുന്നു വയസ്സാവുബോൾ, അങ്ങേ വിട്ടിൽ കയയ്ക്കേണ്ടതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞ് ഇരങ്ങി കുന്നിക്കുടി പിയാറേണ്ടിവന്നു. പിനെപ്പിനെ ഈ ശാന്തതിൽ പെടുന്ന കവിതകൾ തന്നെ കുറഞ്ഞതു വരുന്നതായും കാണാം. ക്രമത്തിൽ കീഴോച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ശാഹ്മ രേഖയാണു നാമിവിട കാണുന്നത്.

ഈ അനുക്രമമായ അസ്തമയം ഇടയ്ക്കുകൾ പരിചിതമായ, അദ്ദേഹം നമ്മെന്നു നമ്പിയിരുന്ന, ശ്രമിണജീവിതരീതിയുടെ മേൽ വ്യവസായസംസ്കൃതി രാജിയില്ലാതെ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കയ്യേറ്റത്തിന്റെ കമ്മയെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കു എടുത്തുകാണിക്കുന്ന മാത്രം കക്കളില്ലാം ഈ കമ്മയുടെ തുടർച്ചകളാണ്. വണ്ണിക്കാരൻ ദാമോദരൻ ഒരു ഉത്തമോദാഹരണം. 1940ൽ എഴുതിയതാണു ദാമോദരൻ്റെ കമ. കവിത-

യുടെ പേര് ‘കാളവണ്ടി’ വ്യവസായസംസ്കാരം എത്തുന്നതിനുമുമ്പുള്ള നാട്ടിൻപുറം പ്രകൃതിയോടിനാണ്ടിയ ജനങ്ങിവിതം. മനുഷ്യനും മുഗ്ധവും അന്വേച്ചും ആശയിച്ചുകഴിയുന്ന ശ്രാമം. ഭാമോദരൻ - ആരോഗ്യം തൃടികുന്ന വപുസ്ത്രം. അനുരാഗം തുള്ളുവുന്ന മനസ്സ്. ദ്രവിളക്കുമായെത്തുന്ന വണ്ടിയെ എത്തിരേൽക്കാൻ ഇരഞ്ഞിവരുന്ന ഭാമോദരൻ്റെ ‘കളക്കീരകം.’ ദില്ലി പ്രഭാഷണത്തിലെ സുജാതയുടെ അനുജരെ കമ ഓർമ്മ വരുന്നില്ലോ? ഇത് ആദ്യകാലത്തെ ഒരു രേഖാചിത്രം മാത്രം. വിശദാംശങ്ങളാനും മനസ്സിൽ രൂപപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. എന്നാൽ മാറിവരുന്ന സമ്പദവസ്ഥയെക്കു രിച്ചുള്ള ഉൽക്കണ്ഠംയും അപകടിതിയും കവിതയുടെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ വരുന്ന ഭാമോദരൻ്റെ ചിത്രത്തിൽനിന്ന് അറിയാം.

“ഭോക്കച്ചുവരുളുന്നിത്തുദയാ പേതമെന്തിനുള്ളേ, ചുറ്റ്യകീരേശ, നമ്മയെത്തു കരഞ്ഞ പിടിച്ചു പിന്തും വെൽവു ദ്രവമെങ്ങുമുകരും.” ഭാമോദരൻ്റെ പാട്ടിലെ അവസാനത്തെ ശ്ലോകമാണിത്.

“വിച്ചുങ്ങിയപാട്ടതിരേ കുതിച്ചു
വന്നോരു കാറിൻ ശ്രൂതിഭേദി ശബ്ദം.
ഉദ്യദജ്ഞായതു പാണതുപോയി-
തവഞ്ഞ പാഴ് വണ്ടിയൊതുങ്ങിനിൽക്കെ.”

കുതിച്ചുവന്ന കാർ. അതിന്റെ ശ്രൂതിഭേദിയായ, അതായത് ശ്രാമജീവിതത്തിന്റെ ശ്രൂതി തകരാറിലാക്കുന്ന, ശബ്ദം. അതിന്റെ ധിക്കാരപുർവ്വം പൊടിപരത്തിക്കൊണ്ടുള്ള പോക്ക്. പാഞ്ചവണ്ടിയുടെ, ഉപയോഗശൈന്യമായ വണ്ടിയുടെ, ഒരുഞ്ഞിനിൽക്കൽ. പോക്ക് തമസ്സിലേക്കാണെന്നു എടുത്തു പറയുന്നില്ലെന്നെന്നുള്ളത്. വ്യവസായസമ്പദവസ്ഥയിൽ തിച്ചുവള്ളുന്ന നഗര-സംസ്കാരത്തിന്റെ എത്തിരില്ലാത്ത പോക്കിന്റെ അനിവാര്യതയിൽ തണ്ണെ ഭാമോദരനു പിടിച്ചു നിൽക്കാനാവില്ലെന്ന് ആ ചിത്രം വരകുന്നോടേ കവി കണ്ണിരുന്നു. ഈ നാൾഡിതി തന്നെയാണു ‘കുറ്റിപ്പുറം പാലം’ എന്ന കവിതയിൽ കുറേക്കുടി തെളിവായി നാം കാണുന്നത്. പാഞ്ചവണ്ടിയുടെ കൊമ്പത്ത് തുഞ്ഞിക്കുടിയിരിക്കുന്ന ഭാമോദരൻ. പാഴടിയുന്ന പുഴയുടെ കുറുക്കേയുള്ള പാലത്തിനേൽക്കും വ്യാകുലപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന കവി. ‘കാളവണ്ടി’ എഴുതിയത് 1940ൽ. ‘കുറ്റിപ്പുറം പാലം’ 1954ൽ. അതായത് പതിനെം്പു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ്.

“അലറിക്കുതിച്ചങ്ങു പായുകയായ് ടയറും പെട്ടോള്ളും പകലിരവും. കടുതരം പകലെങ്ങും ശബ്ദപുരും ചുറുക്കിട്ടും ചലനങ്ങളെങ്ങുമെങ്ങും. കളിയും ചിരിയും കരച്ചിലുംബായ് കഴിയും നരനൊരു യന്ത്രമായാൽ അംബ, പേരാരെ, നീ മാറിപ്പോഞ്ചാ ആകുലമാഞ്ചുവാലായ്.”

(കുറ്റിപ്പുറം പാലം)

വെളുപ്പും കറുപ്പും ഇടകലർത്തിയ ഈ ചിത്രങ്ങളിൽനിന്ന് അഡി കാമ്യമായ ജനജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഇടയ്ക്കുക്കുണ്ടായിരുന്ന സകലപ്പ തതിന്റെ ഒരേക്കദേശരൂപം കിട്ടുന്നില്ലോ?

1940ലെ ദാമോദരനു പ്രതികുല സാഹചര്യങ്ങളോട് അങ്ങംവെട്ടാൻ കഴിവില്ലായിരുന്നു. അധാർക്ക് പരമാവധി ചെയ്യാൻ കഴിയുക 1954ൽ കൂറി പുറം പാലത്തിനേൽക്കു കയറിനിന്ന് ജീവിതത്തിന്റെ ഒഴുക്ക് അഴുകുചൊലായി മാറിപ്പോകുമോ എന്നു വ്യാകുലപ്പെടുക മാത്രമാണ്. ഇതിൽനിന്നു വേറിട്ട് ഒരു സംഭാവം കുടി തന്റെ മാത്രകാപുരുഷനു വേണമെന്ന് ഇടയ്ക്കു കരുതിയിരിക്കണം. ഈ രണ്ടാംശങ്ങളും മാറിമാറി വരുന്നത് നോക്കാൻ രസ മുണ്ട്. 1933ലെ ‘ചന്തുവും ഒത്തേനനും’ 44ലെ ‘കൈക്കോട്ടിന്റെ ചിത്രം’, 48ലെ ‘പണിമുടക്കം’ 48ലെത്തെനു ‘പുതതൻ കലവും അരിവാളും’ എന്നീ കവിതകൾ നാം കണ്ണുകഴിത്തുവെല്ലോ. 1954ലെ ‘നെല്ലുകുത്തുകാരി പാറുവിൻ്റെ കമ്മയ്ക്ക് മുൻകുറിപ്പായി കവി എഴുതിയ ഒരു വാക്കും ഇതാ: “മുന്നേറി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന യന്ത്രയുഗത്തെ ആവശ്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞത് സ്വാഗതം ചെയ്യുന്ന ആളുള്ള താൻ.”

അനിയന്ത്രിതമായ, ഉഗ്രമായ, ഈ മുന്നേറുതെത തടയാനോ, ഒന്നു ചെറുതുനോക്കാൻ പോലുമോ, കെല്ലപില്ലാത്ത മനുഷ്യരാണു നമ്മൾ. ‘പള്ളിച്ചുണ്ട്’ലിലെ സോമമനപ്പോലെ ഇടയ്ക്ക് നമുക്കൊന്നു പിടിക്കുന്നോ കാം. കലി മുക്കുന്നോൾ കൈക്കോട്ടിന്റെ ചിറിയൊന്നു ചുവപ്പിക്കാം. ‘പണി മുട്’ക്കിലും ‘പുതതൻ കല’ത്തിലും ചെയ്യുന്നോലെ മുദ്രാവാക്യം വിളിച്ചു കുവി ജാമ പോകാം. നരിയുടെ നേർക്ക് ഒരു പ്രതിമ തള്ളിയിട്ട് രേഷൻ അരികിഴിയും കൊണ്ട് വീടിലേക്കോം. നേരേ പൊരുതാനുള്ള വിരുമി ലാതായിരിക്കുന്നു. വീടിൽ വിശക്കുന്ന വയറുകളുണ്ട്. അമ്പവാ പുരിപ്പി ക്കേണ്ടതായ വിശപ്പുകളുണ്ട്. പരമാവധി നമുക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത് ഇതാണ്. ആ പാലത്തിനേൽക്കുത്തെനു കയറിനിന്നു പേരാറിന്റെ ഭാവിയെ പൂറി വ്യാകുലപ്പോം. ഇരച്ചുപാഞ്ചയു വരുന്ന സംഘടിതശക്തികളുടെ മുന്പിൽ, എതിരില്ലാത്ത അഴിമതികളുടെ മുന്പിൽ, നിവാരണമില്ലാത്ത അനീതികളുടെ മുന്പിൽ, വേരു മരക്കുന്ന പൊങ്ങച്ചങ്ങളുടെ മുന്പിൽ, ആധാർ രത്തിൽ തശ്യക്കുന്ന അധികാരങ്ങളുടെ മുന്പിൽ, ഇരുണ്ടഴൽ ചാറുന്ന സപ്പനങ്ങളുമായി നിൽക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ മാതൃകകളിൽനിന്ന് ഇടയ്ക്കു നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നത്.

1951ലെ ‘പരിപ്പിണ്ടയിലേക്ക്’ എന്ന കവിതയിലെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് കൂട്ടപ്പുന്ന ഒരു മറുമാതൃകയായി ഉയർത്തിക്കണ്ണിക്കാൻ ഇടയ്ക്കു കരുതിയിരിക്കാം.

“തരുണനാം കുട്ടപ്പൻ നിന്നു കിളയ്ക്കയാം

പുലരുഞ്ഞോൾ തൊട്ടച്ചേരുപ്പിനിൽ.

വരൾച്ചയ്ക്കിൻ സുരക്ഷില നിശ്ചാസമുഖിക്കാണും
വിഭിന്നാർത്ഥിൽ തുഞ്ചവർഷിക്കിൻ കണമുരുണ്ടും
നുകമൊത്ത കൈത്തണിക്കിൻ പേശികൾ കുലവില്ലിൻ
ചുത്തുകത്തുഡ്രഗം ചുരുണ്ടു നീണ്ടും
തരുണാനാം കുട്ടപ്പൻ നിന്നു കിളയ്ക്കയാം
പുലരുഞ്ചോൾ തൊട്ടച്ചുരത്തിപ്പറവിൽ.”

ഭാമോദരനു കളക്കീരകം പോലെ കുട്ടപ്പനുമുണ്ട് ഒരാൾ - സരള. കുട്ടപ്പൻ അഖ്യാനിക്കാനിയാം. അക്കഷരങ്ങൾ വായിക്കാനിൽനിന്തുകൂടാ. സരളയുടെ ശിഷ്യനായി അവൻ എഴുത്ത് പറിക്കുന്നു. ആദ്യം എഴുതാൻ പറിച്ചത് മുന്നക്ഷരം - സ റ ഇ. ഇവിടെ ഈ വാക്ക് ഒരു പെണ്ണിന്റെ പേരു മാത്രമല്ല; ഒരു ജീവിതരിതിയെ കുറിക്കുന്ന സംജ്ഞയാണ്. ‘വരമന്ത്രം’ എന്നാണ് ഇടപ്പെട്ടുവരുന്നതും വാക്കിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതും. ‘ത്രുക്ഷര വരമന്ത്രം.’

“തുരുനാമധ്യാവനാദ്യായ് ത്രുക്ഷര
വരമന്ത്രം വാങ്ങിച്ചു ഭക്തിപുർവ്വം.”

ഈ വരമന്ത്രം ശ്രഹിച്ച കുട്ടിഭീമനു “ബലവായ്പീൻ പുർണ്ണത ദൃഢം കാണായി.” അഖ്യാനവും സരളമായ ജീവിതരിതിയും കുട്ടിയാൽ ‘ദൃഢം പഠി സ്ഥിരമായിട്ട്’ എന്ന നില വിട്ട് നമുക്ക് ബലവായ്പീൻ പുർണ്ണത അകലെ കാണാനാകും എന്ന് വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“വിടരുന്നു സംത്യുപ്തത്തെതജ്ഞിഖർ തൽച്ചുണ്ടി,
ലിളകുന്നു കുളിർക്കാറ്റാഹ്വയത്തിക്കൽ.”

മുന്ന് നാം കണ്ണ സുജാതയുടെ കൊച്ചുജഞ്ചൽ മറ്റാരു വിളിപ്പേരാണു കുട്ടപ്പൻ. കുട്ടിഭീമൻ കുട്ടപ്പൻ. സുജാത ഇങ്ങനെ വിളിച്ചാൽ വിളിക്കേൾക്കാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറുണ്ടോ?

താനെനടത്തുകാണിക്കുന്ന ജീവിതമാതൃക ഒരു കാലഹരണപ്പെട്ട ചിത്രമാണെന്നു ‘പരിപുർണ്ണതയിലേക്ക്’ എന്ന കവിത എഴുതും സോശ്രത്തനെ ഇടപ്പെട്ടുകെൽ അറിയാമായിരുന്നു. കൃഷിയിറക്കാൻ കുട്ടപ്പൻ ചരൽപ്പിന്നു കിളിച്ചുമരിക്കുമ്പോൾ നഗരത്തിലേക്ക് താഴെ നിരത്തിലും ശക്കാടുഭോട്ടും പാഞ്ചപോകുന്നുണ്ട്. ആ നിരത്തിലും ദേഹാണും അയൽപ്പക്കത്തുള്ള പള്ളിക്കുടഞ്ഞിലേക്ക് അർക്കർ പോകുന്നതും. ഭാമോ ദരഞ്ഞേ പാഞ്ചവണ്ടിയെ പൊടിക്കാണ്ടു മുടിയ കാറും ഈ നിരത്തിലും ദേഹാണും കടന്നുപോയത്. കുറ്റിപ്പുറം പാലത്തിനേൽക്കുടി കടന്നുപോകുന്നതും ഈ പാത തന്നെ. ഈ കവിതയും “പരിപുർണ്ണതയിലേക്ക്” എന്നു പേരിട്ടുമ്പോൾ - വെറ്റും പുർണ്ണതയല്ല, പരിപുർണ്ണത തന്നെ - ഇടപ്പെട്ടുവരുന്നതിലെ വിരോധാഭാസം ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കാം. “ആർശരങ്ങൾ നുറു ശത

മാനവ്യും പ്രായോഗികമാകയില്ല. ആയാൽപ്പിനെന്ന അവ ആദർശങ്ങളില്ലാതായിത്തിരുന്നു” എന്ന് മുൻകുറിപ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെല്ലാം. സംര ഇ എന്ന മുന്നക്ഷരം മാത്രം പറിച്ച്, അതിന്റെ ആദ്യാനുഭവം ചുണ്ടിൽ വിടർന്നുവരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ കവിത നിർത്തി ഇടഴേരി. കൂടപ്പെൻ്റെ വിടരുന്ന ചിരി തെളിയുകയുമില്ല, മഞ്ഞുകയുമില്ല. ജോൺ കീറ്റ്‌സിന്റെ ‘ഓയ് ഓൺ എ ശ്രീഷ്യൻ അൺ’ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ കവിതയിലെ ഇലപൊഴിയാത്ത മരത്തിന് കീഴിൽ, പാട്ടു നിർത്താൻ കഴിയാത്ത കാമക്കൾ ചിത്രത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കും കൂടപ്പെൻ്റെ വിടരുന്ന സംത്യപ്തിത്തെളിമലർ.

“Bold lover, never, never canst thou kiss
Though winning near the goal - yet do not grieve;
She cannot fade, though thou hast not thy bliss,
For ever wilt thou love, and she be fair!”

വാടിപ്പോകയില്ല, കുടിച്ചേരുകയുമില്ല. ഒരു ഉരസലിലെത്തും മുന്നേ
ഈ കവിത ഇടഴേരി അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. കവിതയുടെ പേരുതന്നെ ഒരു
യാത്രയുടെ തുടക്കം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ദിശാസൂചി, മാത്രമായിട്ടാണെല്ലാം
കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ രാജ്യത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി പതിനാലു കൊല്ലം ആകു
സോഫേക്കും ചിരിക്കു മഞ്ഞലേറ്റു എന്നു തോന്നും, 1962ലെ ‘അന്വാടിയി
ലേക്ക് വീണ്ടും’ എന്ന കവിത കണ്ടാൽ. 1958ലെ ‘വരദാനം’ എന്ന കവി
തയ്ക്ക് ഒരു തുടർച്ചയായിട്ടുപോലും ഇതിനെ കാണാവുന്നതാണ്.

‘വരദാനം’ എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ച് മഹറാരാജു കാര്യം കൂടി ഇവിടെ
പറയണമെന്നു തോന്നുന്നു. കൃത്യമായഭല്ലകില്ലും ഏററെ സാമ്യമുള്ള
സന്ദർഭങ്ങൾ ‘വരദാനം’ത്തിൽ ഇടഴേരിയും ‘പിശ്ചാലിയൻ’ എന്ന സുപ്ര
സിഖനാടകത്തിൽ ബർണ്ണാധ ഷ യും എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു
എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നത് കൗതുകകരമായിരിക്കും. ‘വരദാനം’ത്തിൽ
കൃഷ്ണൻ്റെ വിരുതുകൊണ്ടു കുന്നു നിവർന്നവർക്ക് പുതുതായി കിട്ടിയ
ആകാരവട്ടിവുതന്നെ വിനയായിത്തിരുന്നതും അതിനു പരിഹാരം
കണ്ണഭത്യുന്നതുമാണെല്ലാം. കംസവധനത്തിനു ശേഷം രാമനും കൃഷ്ണനും
കൊട്ടാരത്തിലിരുന്നു ചുത്ത് കളിക്കുന്നേടതെയ്ക്ക് സൈരന്ദ്രി കടന്നുവരുന്നു.
കൃഷ്ണൻ്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് തനിക്ക് കൈവന്ന സാഭാഗ്യം അവ
ഗണനമുലം വെഷ്മമുമായതാണ് അവളുടെ പരാതി.

“വാസവരാണിതൻ പ്രഭാശിയോടെ
വാലിയകാരത്തി വാഴുകെനോ!”

കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്ക് വേണ്ട കുറിക്കുട്ടുകളുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത കാലം കഴിച്ചിരുന്ന വേലക്കാരിക്ക് രൂപദേശം വന്നപ്പോൾ പഴയ തൊഴി ലിൽ തുടരാൻ വയ്ക്കാതായി. വീട് പട്ടിണിയായി. അതിനേക്കുറിച്ച് അവ ഇടു അമ്മ:

“കൊറുക്കുടയും പിടിച്ചിരുന്നോ
കൊറ്റിനു താനെ കുമിയുംല്ലോ
പറ്റാതെയായി പൊറുപ്പിനും നീ”
പെറ്റിയേവം കലമി നിലപ്പു്
അവർ കൃഷ്ണരാമ്പ മുഖത്തുനേക്കി ചോദിക്കുന്നു:
“കാഴ്ചയും ചെന്താണിയാകിലെങ്ക
കാഞ്ഞിരക്കായതൻ ഇരുമ്പായാൽ!
കാരുണ്യശാലിതയാലെയെന്നിൽ
കാർവർണ്ണരേ നിൻ കടാക്ഷമ്യുണ്ടായു്.
കാതലെന്നാർത്തത്തെ കയ്യിലാകെ-
പുതലായു് ഭാരിയാലെന്നു ചെയ്യു്?”

ഇതിൽ ‘കാർവർണ്ണരേ’ എന്ന വിളിയിലെ അമർഷം കലർന്ന പരിഹാസം കാണാതെ പോകരുത്. രാമൻ ഇടപെട്ട കൃഷ്ണനേക്കാണ്ട് അവരെ സ്വികരിപ്പിക്കുന്നിടത്ത് കവിത അവസാനിക്കുന്നു. 1958ൽ, അതായത് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി പത്തു വർഷം കഴിഞ്ഞ്, എഴുതിയതാണ് ഈ കവിത. ‘അസാടിയിലേക്ക് വീണ്ടും’ എന്നത് 1962ലും. അതിനേക്കുറിച്ച് പിന്നിട്.

വവുമൊരു പുകാരിപ്പുണ്ണകിടാവിനെ ആറുമാസത്തെ പരിശീലനം കൊണ്ട് ഒരു മികച്ച പ്രഭുക്കുമാരിയ്ക്ക് ഒപ്പുമാക്കിയെടുത്തു പ്രോഫസ്സർ ഹിഗ്രിൻസ്. അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു പത്തയം ജയിക്കലായിരുന്നു. ജയം ഉറപ്പായതുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലിസ ഡ്യുലിറ്റിൽ എന്ന പുകാരിപ്പുണ്ണകുട്ടി ആരുമല്ലാതായി. ‘പരിച്ചുന്നു’ ആ പെൺകിടാവ് ഹിഗ്രിൻസിനോട്: “What am I fit for? What have you left me fit for? Where am I to go? What am I to do? What is to become of me?” എന്നാൽ അവർ ദയക്കുവേണ്ടി കേഴുന്നില്ല. “കേഴുകു, കേഴുകു, കേഴമാൻ കണ്ണാഞ്ഞു, കേഴുനോർക്കാശാസം നൽകും ചെറവും” എന്നതല്ല അവളുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം. ഹിഗ്രിൻസ് അവളിൽ പ്രയോഗിച്ച പരിശീലനമുണ്ട് അവർക്കുണ്ടാണ്. അതുപയോഗിച്ച് അവർ സാധം ഒരു പരിശീലകയാകും. സന്തമായ ഒരു ഉപജീവനമാർഗം. അവർക്കാരുടെയും സൗജന്യം ആവശ്യമില്ല. തന്നെയുമല്ല തൊഴിൽപരമായി ഹിഗ്രിൻസിന്റെ എതിരാളിയോട് സഹകരിക്കുമെന്ന ഭീഷണിയും മുഴു

കുന്നു. ഹിറ്റിൻസിന് അവളെ തുല്യതയോടെ തന്റെ ടീമിലേയ്ക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. നമ്മുടെ ഇന്ത്യൻ മുൻകുംഖങ്ങൾക്കുടെ കൃഷ്ണനോട് പരാതി ബോധിപ്പിക്കാനേ പറ്റി. പകെഷ ഒരു കാര്യം. 1958ൽ അവർക്ക് കൃഷ്ണനേയ്ക്കു മുഖത്തുനോക്കി സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. 1962ലെ ഗോപി കമാർക്ക് കാണാത്ത കൃഷ്ണനോട് കേണുകേണപേക്ഷിക്കാൻ മാത്രമുള്ള കഴിവേ ബംകിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആ കമ നോക്കാം. കവിത ‘അമ്പാടി തിലേക്ക് വിഞ്ഞും’.

“എനിക്കു രസചീ നിംനോന്നതഭാം വഴിക്കു തെരുരുശീ പായിക്കൽ
ഇതെതിരുശ്രക്കുഴിഞ്ചലുരുളുടെ വിടില്ല ഞാനി രശ്മികളെ”
എന്നു രസിച്ചു പാടുന സാമി അമ്പാടിയിലേക്ക് തേരോടിച്ചു വരിക
യാണ്. പതിനൊല്ല കൊല്ലത്തിനകം തന്നെ അയാൾക്ക് കൊട്ടാരം മടുപ്പ്
നായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

“ഒദ്ദേശനഭ്രത കൊട്ടാരം അയത്തനസുലഭസുവാഗാരം
ഈയ്ക്കു കള്ളിരുപ്പു പുരക്കാതെന്തിനു ജീവിതപലഹാരം!”

തേരുരുശീ പായിക്കുന്നത് അയാൾക്ക് ഒരു രസമാണ്. അത് ഏത്
ഇരുൾക്കുഴികളുടെ മീതയായാലും അയാൾക്ക് ഒരു ചുക്കുമില്ല. തേരുരുശീ
മുഖം പിന്നീട് തെളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. ഇരുൾക്കുഴികൾ ജനങ്ങളുടെ ദുരി
തങ്ങൾ തന്നെ. താനോടിക്കുന്ന ഭരണമം ഏതു ദുരിതങ്ങൾക്കു മീത
കുടി ഓടിയാലും വേണ്ടില്ല, കടിഞ്ഞാൻ താൻ വിടുന പ്രശ്നമേയില്ല.
സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയിട്ട് അര നൃംബാഡിലേരെ കഴിഞ്ഞിട്ടും നാം ഇന്നും
കേൾക്കുന്നത് ഈ.വാക്കുകൾ തന്നെ: “വിടില്ല ഞാനി രശ്മികളെ.” ദാരു
കണ്ണേ കയ്യിലുള്ളത് പണ്ട് ശ്രീയരൻ നായർ എടവരം്പുകൾ കൊത്താൻ
ഉപയോഗിച്ച കൈക്കോട്ടല്ല, രാജരമത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാണാണെന്നു നാം
ശ്രദ്ധിക്കണം. വഴിക്കു കണ്ട ഗോപികമാർ ദാരുകനോട് ചോദിക്കുകയാണ്:

“രാജുരമത്ത പായിശുതന്തും
സുത, നിർത്തിയതെന്തെന നീ.
കാജിനിയിൽ നീരാടാൻപോകും
തങ്ങൾ ഗോപപ്പെണ്ണുങ്ങൾ.”

.....
“തങ്ങളെയിരില്ലദ്ദഹം”

.....
“അന്തഃപുരജേ ഭേദവനു ലക്ഷ്യം,
അമ്പാടിയിലെതന്ത്തിച്ചു?”
തങ്ങൾ ഗോപപ്പെണ്ണുങ്ങൾ - വെറും ഗോപപ്പെണ്ണുങ്ങൾ-മാത്രമാ

எனங் அவர் அளியுங். “காலினிஜலகாலீம்”யெக்குரிச்சு ம் “காடின் பஞ்சி”எக்குரிச்சுமான் அவர்கள் ஓர்க்கானுதாகத். ஜனசேவம் ஏற்ற ஆடார்ஶத்தினை தெஜினிரைஷுக்கள் ஆகுலமாய் அடிக்குப்புசாலாயி மாரு நடுத்தனயாளிவிடெயும் பிரச்சன. குடிப்புரூபாலம் ஹவிடெ காலினி பூலமாயித்திருங். ராப்சுத்தினை ஏல்லோ தெஜினிரைஷுக்குத்தும் அடிக்குப்புசாலாயுக்கலாயி மாருநெதொர்த்த நிலைப்பாய்நாய் ஓரோ பாரங்கு அதில் கயிளினிங் வழகுலப்பூடா. அயிகாரத்தினை ஆயங்பெருமெ நிர்வாயம், அவனெ தீரை ஶ்ரவிக்காதெ, பொடி பிரத்தி, அலரிக்குதிச்சு, பானத்துபொய்க்கொல்லும். அஹோ! கவியுடெ டுரத்தெமா!

“ஹவிடெ ஸுநம் ஸகல்பண்ணில்

ஸணாலுதெ லேகங் பளியநூ”

ஏங்கு ஶோபஸ்தைக்கஸ் எங்கு பிடனத்துநோக்குங்குள்க. ஏநால்

“கூஷ்ளா உங்காஷாலெ நீயீ

காலினீதநவிடபத்தில்

பிராதகிரளாஷுகஸ் விரிசெஷாரு

கொவிலிருநிகுஷிர்காடில்

நாநம் பாடுக வேளுவில்

ஏ எஷ உடுகுக காருந்தாந்தன்

ஏ கேநாடக்குப்பில் விழியாலே”

ஏங்க, உஜரமத்தில் வந, கவிதயில் நேரிடு பிரதூக்ஷபூடாதத, ஆகு கூஷ்ளநோடுதனை பிராத்துவிக்கான் மாட்டுமே ஆ ஶோபபெண்ணைக்கள் கஷியுங்குத்து. வரவாநத்திலே குங்குநிவர்நாவல்லுடெ பராதியக்க பரி மாரமுள்ளாயி. ஶோபிக்கமாருடெ நோவினை பிராத்தமந கூஷ்ளங்கள் காதில் ஏத்தியோ? தெஜிவில்ல.

ஹஷ்கரியுங்க அனியுத்தித்தஶக்திக்கணோக் உல்லில் ஏதிர்ப்புள்ள கிலும், செருக்காநாவாதெ, நிலைப்பாய்நாயி, நிதிக்குந ஸாயாரளம் நுஷ்யஜிவிதனங்குதெ தயநீயமாட்டுக்கக்கலான் நாங் களங்குமுட்குந கமா பாட்டுங்கள்.

அனங்கென நாங் ஆ மருஷோப்புத்திலெத்துங்: “ஹடஷேரியுடெ மாட்டு கமாங்குஷ்யங்க?” ஆ சோப்புத்தென அதினை உத்தரமாயி மாருங்கு, வாக்கு கல்லுடெ ஸமாங்க எங்கு மாடியால். சோப்புபிள்ளை ஆஶவர்ப்பிள்ளமாக்குக்கரும் வேளங்: “ஹடஷேரியுடெ மாட்டுஷ்யமாட்டுக்!”.

കുണ്ടുണ്ണിമാസ്സർക്ക്

എം.ജി.എസ്. നാരായണൻ

ഉത്രയും കുണ്ടായെയാരുള്ളിയുംകു് കുട്ടാവാൻ
പറ്റിയതെന്തെ പരമഭാഗ്യം!
ഒമ്പൊരു ധന്യ ഒപ്പുമുർത്തത്തിലങ്ങതൻ
ഒമ്പിൽ എഞ്ചന്തി, വിദ്യാലയത്തിൽ.
ചായ്‌പിലിരുന്നൊരു ചിത്രം വരയും
ചപ്രതലയനായർബന്നൻ!

ഉണ്ടക്കണ്ണു, ണണ്ടാരുവട്ടമുഖം,
പണ്ണത്തെച്ചാലിയതേതാർത്തമുണ്ട്!
പാറയും മേലേ ചിരട്ട കൊണ്ണങ്ങിങ്ങു
കോറിയാലെന്ന പോലുള്ള ശബ്ദം.
ശബ്ദത്തിനുള്ളിൽമുഖമുപാദുവിശ്വാം
ശുശ്മസൗഹാർജ്ജയു, ഉധരം!
എന്നുകാണുംനുംപോൾ നമ്മൾ തക്കിൽ.
താക്കേളന്നാപീസിലെത്തി, പ്രസംഗതി-
നങ്ങിങ്ങു പോകുവഴിയുംകൊരിയുംകുൾ
“കല്ലുപ്പുത്തുണ്ടിങ്ങു, വായിയുംകാനാളുണ്ണ,
നാല്ലുംകുൾകുന്നതു കാണാമല്ലോ!”
പിന്നുയും വന്നു ഭവാനെന്തേവിടിനെ-
ശന്യാക്കി. സാലസെന്യവും
പഷടം, കണ്ണൽ, കവിത, ചങ്ങന്തിയും
ഒപ്പം നുകർന്നു,രസിച്ചു നമ്മൾ
എത്ര കണ്ണാലും ഉതിവരാത്താകാശ
വിസ്തൃതി ക്യാമല്ലിൽ കണ്ണുതാകൾ.
ഞങ്ങളോ കണ്ണുമെചരിയ ചനുഷ്യർ തൻ
ഞങ്ങി ഞെരുണ്ണിയ ചാനസങ്ങൾ!
അങ്ങു തൻ കണ്ണുകളാൽഞേലാട്ടു ഞൊക്കുവാൻ
ഞങ്ങളും മെല്ല പറിയുക്കുകയായ്-
ഈനഗരം വിട്ടു ബാല്യത്തിലെയുംകങ്ങു
പിന്നവാങ്ങി,യെന്നാൽ പഹാബലിപോൽ

വിണ്ണുവിടയ്ക്കിടെ വരേന്നാരോസൗഹ്യം-
 ചേണ്ടു സമാനിച്ചു പോവുകയായ്.
 അനാവസാനമായ്, എത്തോ സുക്ഷ്മതത്തിൽ
 പുണ്യപലമായ് സുഹ്യത്തിനൊപ്പം
 അങ്ങനെതന്നാലേം കണ്ണുപിടിച്ചു ഞാ-
 നങ്ങുവനേന്നതിയതെത്തു നന്നായീ!
 കേരളവേദപ്രശ്നമൊഴിപ്പത്തായ
 സാരവന്നതാൻ തന്റെ ദ്രഷ്ടാവായി,
 പുർണ്ണത്തികരിച്ച നിജയാഗത്തിലാറ്റാം-
 പിത്തന്നായ് പുഖുവത്തണിരുന്നു
 ശിഷ്യയാം ബാലിക വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ച
 ശിഷ്ടവാക്യങ്ങളിൽ വ്യാപ്തന്നായ്-
 നല്ല നേരം! നമ്മളാപം വിജയരേണ്ടു
 വല്ലായെത്തേപ്പിച്ചുങ്ങു ചെന്നു
 കാറിലങ്ങാളും കമയും കവിതയും
 എറിയ ദുരമരിഞ്ഞതില്ല-
 പത്തനിയർക്കുപതായ്, ചില്ലറസ്സുയു-
 ണ്ണത്തിയ നേരമൊന്നാന്തരമായ്.
 ഉള്ളാതെ പോകരുതെന്നായ് വിജയനും
 ഉള്ളിയും ഞങ്ങാളും തയ്യാറില്ല!
 എങ്ങനെയുള്ളും? അതിയാരത്താതിമ്യ-
 മെല്ലാം സ്വഹാസ്യമെന്നാരുകിയില്ല?
 എകിലും പായസാവാചെന്നായ് ചാസ്സർ
 എരെകോതിരേയാടതു കഴിച്ചു!
 കുണ്ഠയുള്ളിച്ചാസ്സർത്തൻ താടിയിൽപ്പാൽപ്പത
 മണ്ണതുപൊാൽപ്പറ്റിപ്പിടിച്ചുനിന്നു-
 അൻവറും ഞാനും ചിരിച്ചുപ്പാർ കൈകൊണ്ണ-
 തങ്ങനെന തനെ തുച്ഛമാസ്സർ!
 ഉച്ചയ്ക്ക് നാമേതൻ, കൊച്ചു മരുവകൾ
 പച്ചകില്ലപ്പുകേശാക്കി-
 നാകിലായിട്ടു,നെയ്യിപ്പിൽത്തി,യാർഭാടമായ്
 നർക്കവും കുട്ടിക്കുഴുപ്പേച്ചാരുണ്ടായ്.
 എത്ര കമകൾ പറഞ്ഞു നാം,അന്തിമ-
 യാത്രാഭാപ്പിയായ് കഴിഞ്ഞവകൾ!
 എകിലുചില്ലവസാനമിങ്ങാനിനും
 എന്തിനൊവേണിടത്തിരഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നാം
 കണ്ണു ഒട്ടുനും പിരിയുനു, ജീവിതം
 നീണ്ടു പോകുനും നിരർത്ഥമായ്, വ്യർത്ഥമായീ!

ചക്ഷുശ്രവണഗളം

“അപൂർവമായൊരു സ്വഹ്യദത്തിന്റെ ആഴത്താൽ എന്ന്
 ഗധർവനാക്കി മാറ്റിയ ഒരുവനെ മരണക്കിടക്കയിൽ കണ്ട്
 പ്ലാൾ മനുഷ്യന്റെ ഭോഗാത്മരമായ മനസ്സിനെക്കുറിച്ച്
 ഞാനോർത്തു. എഴുത്തച്ചൻ്റെ വരികളും....”

ജീൻ അഹിംസ

മരണം ഉനകുമുഖി ആസപ്പത്രിമുറിയിൽ നി-
 നരികിൽ ഉനം പേരി വന്നു നിൽക്കുന്നു മുകം...
 കതകിനുള്ളിൽ ജൂപരീഡയിൽ ചുങ്ഗി നേരം.
 കുതരിപ്പുട്ടും കണ്ണകൾ തുറകാൻ കൊതിച്ചു നി.
 വിരലാൽ എന്ന തിരിച്ചറിഞ്ഞൊ, കണ്ണിരോർമ്മ
 തുള്ളുംപുന്നു, നിൻ നെറ്റി തൊടുബോൾ കൊവുന്നുവോ
 പതിറ്റാണ്ണുകൾ ഭോഗാത്മരമായ് തുടിച്ച നിൻ
 ഹൃദയത്തിനുള്ളിലെ ജീവിതം നുറുപ്പിയോ.
 ഒരുവട്ടം കുടി നിൻ വെളുത്ത രക്തത്തിന്റെ
 ഇരുളിൽ സന്ധിക്കുവാൻ തെരുവു ശ്രീകിഴുവോ.
 ചടുത നിൻ വാർഡക്കു ശ്രീകിഴും നെഞ്ചിൻ ചടും
 ചടച്ച വികാരവും ഞാനറിഞ്ഞത്തല്ലായോ.
 ഒച്ചകളടഞ്ഞ നിൻ കാതിലേക്കേണ്ടെന്ന്
 ഉച്ചാസനാദംപൊലുംഭാഴത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നു.
 എഴുപത്താറാണ്ടിന്റെ കാഴ്ചയിൽ കത്തിത്തീർന്ന
 ശിഴികൾ എന്നിൽ അന്ത്യത്താവളം കണ്ണത്തുന്നു:
 എത്രയന്തരം നമൾ തച്ചിൽ, ഞാൻ നടക്കുച്ച എൻ

ഒരു പ്രതികരണം ആളികത്തിട്ടും ഉച്ചസ്വരങ്ങൾ
 നീ നേരു സാധാപനം വെളിച്ചം കെട്ടതിയെ
 പുൽക്കുവാനിടർജ്ജുഡയാടുരുളും പകൽ, പാപ
 ഗ്രഹണം പടർന്നോരീ സഭപ്രദാപാലും നിന്റെ
 ഉരണപായിൽ പൊള്ളും കമലായ് ഊട്ടിയും
 എത്ര വിഡ്യായാണു ഞാൻ, ഈ ഉറിയിലേക്കിനി-
 ദയത്തുന്ന സന്ദർശകൾ ചുത്യുവായിരുന്നിടാം
 അവനെന്ന് അഹംബോധ ജീവനാധിയിൽ തന്റെ
 ഉരണകുരുക്കിട്ടു കൊണ്ടുപോയിഡാം നിന്നിൽ
 ഉരുന്നിൻ നനവിനാൽ ജീവിതം തജിർത്തിടാം
 നരനാരല്ലാം കണക്കാകുവാൻ, വിധികുവാൻ.
 എത്തൊരു നിശ്ചിഷ്ടതിൽ ഭോഗചിന്നലിൽ നംഖൾ
 മാതാവിനിരുട്ടുകുള്ളിലകുരു
 ചുള്ളു പാപങ്ങളോ പുർവ്വപുണ്യങ്ങോ ഭൂവിൻ
 നെമ്മിലാദ്ധ്യായ് മാംസം തൊട്ടു നാം കരയുന്നു
 ജീവിതം കണ്ണും കൊണ്ണും കരണ്തുജ്ഞാദാശിച്ചിം
 ഈ വഴി ഇരുട്ടിലേക്കിടരിൽനിരുംവരെ
 ഉരണത്തിനെ ദയനാകലുംതോറും ഭോഗ-
 നുരയിൽ നംഖൾ വേഗം നംഖിലേക്കുകുന്നു.
 തോറ്റുപോകുന്നു ഘട്ടികാരവും കലണ്ടറും
 തോറ്റുപോകുന്നു പ്രവാചകരും വേദങ്ങളും
 തോറ്റുപോകുന്നു സദ്ഗായവും നിയചവും
 തോറ്റുപോകുന്നു നംഖൾത്തനെയും മാംസഫോറിൽ
 ആരുപത്രിമുറ്റത്തെ ഛാവിൽനിനൊരുതുള്ളി
 വിശിയി ഉറികുള്ളിൽ ആശ്വാസം തണ്ണുകുന്നു
 നിൻ തന്റെപിലേക്കിറ്റിവീണിട്ടും മരുന്നിന്റെ
 ബന്ധനം കുടകുടെ ഓർമ്മപോൽ ചുറുകുന്നു
 തിന്നെയെശാലെ ഉള്ളിൽ നംഖൾ ഛാത്രമാവുന്നു
 നിൻ ചിടിപ്പെനിക്കിപ്പാൻ എന്നതെതക്കാളും വ്യക്തം
 ഇങ്ങൻകിലിങ്ങെന ഇൻകൈട്ട് ഞാൻ നിന്റെ
 വിഞ്ഞിട്ടും ശ്വാസാതിഭേദങ്ങൾന് സ്വരം ധനികൈട്ട്
 ഈ ഉറിയുടെ ഇരുൾക്കൊണ്ണുകൾ തോറും
 നെമ്മിൽ തീരു പെയ്യും ചോരത്തുള്ളികൾ തോറും
 ഘട്ടികാരസുചിത്യിൽ കാലം അറ്റുവീണിട്ടും

നേർത്ത നേരവും നോകി, കൈയിൽ ചുറ്റിയ കുരുക്കുമായ്
 ഉരണം മുന്നിൽ നാവു പിളർത്തിച്ചിറ്റുണ്ടാഴും
 ഒരു തീർത്തമബിന്ദുംപൊൻ ലരികും നിച്ചിഷ്ടതിൽ
 നുരയും ഭാഗത്തിൻ്റെ മുഴുജീവിതം ഭോന്തി
 ഒന്നു ഉരിക്കുവാൻ കൊതികുന്നവൻ മർത്യൻ.
 പെട്ടുന്ന നിൻ നെറ്റിയിൽ കെട്ടിഞ്ഞുലഭ്യമായതും
 കാറ്റുകൾ ശ്രദ്ധയാദത്താണ്യവം ചവിട്ടുന്നു
 നിഴിയിൽ ബ്രഹ്മാണ്യങ്ങൾ ചിതറുന്നു നെഞ്ചിലെ
 നിശ്ചിച്ചക്കങ്ങൾ കരിക്കല്ലുകളുരുക്കുന്നു.
 ജീവിതത്തുള്ളി ചോര തടഞ്ഞു പിന്നൊങ്ങാവെ
 കേവലം നാളം പോലെ നീ ഉപഞ്ചാണയുന്നു.
 ഒടുവിൽ, കടലിൻ്റെ ഉസ്തകം പിളർന്നുകൊ-
 ണാരു കാറ്റുയരുന്നു ജീവിനെപ്പാലെ. പിന്നെ
 പകലൊക്കയും സ്വന്തം കണ്ണിലെ തീയുദി തൻ
 കരളിനിരുട്ടിനെ തെളിച്ചു വെണ്ണിടായ
 സുരുനെ ഉത്രം ചൊല്ലി ചണ്ണിലേക്കടക്കുന്നു
 ഓർമ്മതൻ ഉണ്ടെത്തു പോകുന്നു വേണ്ടപ്പെട്ടോർ
 കരയിൽ എറ്റയ്ക്കിവൻ, ഇരുട്ടിൽ ഉരിച്ചാരെൻ
 നിച്ചലിൻ മുവം ഓർമ്മിച്ചടക്കാൻ വിതുന്നുന്നു.
 സംസ്കരിച്ചാരികലും ഉറകാൻ കഴിയാത്ത
 ദുസ്ഥപുന്ന ഭാരങ്ങാജോ നമുക്കി നരജൂനം...
 തിരിച്ചു നടക്കാണ്ടെത്തങ്ങുണ്ടാൻ, മുന്നിൽ വായ-
 പിളർത്തിച്ചിരിക്കുന്ന കടലിനുക്കെത്തുകൊ
 പിന്നിലെ വിശ്വച്ഛക്തിക്കാപട്ടം പുരട്ടിയ
 പട്ടണത്തിൻ്റെ തഴോ രാക്ഷസമുഖങ്ങളുകൊ...
 മുന്നുപിടി ചണ്ണ്
 ഭാഗത്തിൻ ഒടുപിലെ
 കുറുഭവാധത്തിൻ കരപോലെ
 ആകാശങ്കാണിൽ വിളി
 ചുന്നകലാ.

പി കവിതയിലെ ആത്മിയത

പി. എം. നാരായണൻ

- (1) കൊച്ചുതിരയെന്നേതാർത്ഥം പാരമാ-
ചബ്യിയാണെന്നാർത്ഥു നർത്തനം ചെയ്വു ഞാൻ
അച്ചനും ഞാനുമോന്നാണെന്ന ശാശ്വത-
സത്യം സ്വർഖിയ്ക്കവേ നർത്തനം ചെയ്വു ഞാൻ.

(കൊച്ചുനർത്ഥകി)

പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കവിതയെ പ്രചോദിപ്പിച്ച പ്രധാനമായാൽ ഘടകം കേരളത്തിലെ പ്രകൃതിസ്വന്ധമായിരുന്നു. പിരെയ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രകൃതി സചേതനമാണ്. പ്രകൃതിയിലെ പ്രതിഭാസങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞു വികസിക്കുകയും സങ്കാചിക്കുകയും ചലിയ്ക്കുകയും ആനന്ദിക്കുകയും വേദനിയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്നെ പിയ്ക്ക് പ്രകൃതിയുടെ ഒരു ഭാഗമാണ്.

കടൽ എന്നും പിരെയ ആകർഷിച്ചു. കടലിന്റെ സൗന്ദര്യവും മാറി മാറിവരുന്ന ഭാവഹാജരജ്ഞാനം കാണാൻ മാത്രം പി ഒരിയ്ക്കൽ ‘ചെമ്മീൻ’ എന്ന സിനിമ തുടർച്ചയായി മുന്നുതവണ കാണുകയുണ്ടായി. കടൽ പിയ്ക്ക് അമ്മയല്ല, അച്ചനാണ്. അപാരതയുടെ അധിനാമനായ ഇളശ രംതനന. ഇളശരനും മനുഷ്യനും തമിലുള്ള ബന്ധം പി കവിതയിലെ ഒരു പ്രധാന പ്രമേയമാകുന്നു. അതാണ് പിതാവ്, പുത്രൻ എന്നീ ബിംബങ്ങളിലൂടെ പി. വിണ്ടും വിണ്ടും പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. സാത്രയ്ക്കും തേടി മകൻ അച്ചനിൽ നിന്നുകലബുന്നു. സുരക്ഷ തേടി വിണ്ടും അച്ചനിലേയ്ക്കെ ആണുന്നു. സാത്രയ്ക്കുത്തിനും സുരക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള തിരസ്കാരവും നമസ്കാരവും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടയിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ കടൽ അച്ചൻ, അമവാ ഇംശരൻ. മനുഷ്യൻ തിര, അമവാ മകൾ. തിര കടലിന്റെ ആഴ്ഞാളിലെവിടെയോ ഉരകവം കൊണ്ട് ആകാശത്തെ നോക്കി അല്പപന്നേരും തന്നെത്തന്നെ മറന്ന് നർത്തനം ചെയ്യുന്നു. കടലിൽത്തന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തവും അമേയവുമായ കടലിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ് താനെന്ന ബോധമുള്ള തിര ഒരിയ്ക്കലിലും കുതിച്ചുപൊങ്ങലിൽ അഹരകാരം കൊള്ളുന്നില്ല. അനന്തവും അമേയവും മായ പ്രപബ്ലേത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ് താനെന്നനിയുന്ന മനുഷ്യനും ഒരിയ്ക്കലിലും തന്റെ കർമ്മങ്ങളിൽ അഹരകാരം കൊള്ളുകയില്ല. കടൽ തന്നെ

യാണ് താനെന്നറിയുന്ന തിരയും ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെയാണ് താനെന്നറിയുന്ന മനുഷ്യനും ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം നിഷ്കാമവും സഹായവും മായിരിയ്ക്കും.

(2) അടുത്തടക്കിവെച്ചുതൊടുവാൻ നോകുണ്ടോ-

ഉക്കലയ്ക്കു പായും വെളിച്ചേരി നിന്നെ

ശരിയ്ക്കു സാത്രികക്കരുകയേക്കി ഞാൻ

മെരുകുവാൻ നോകും ഉരിയ്ക്കുവോളവും.

(വെളിച്ചതിലേയ്ക്ക്)

പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വശംവദനായി ലാകികസുവഭോഗങ്ങളുടെ അടി മയായി ജീവിയ്ക്കുമ്പോൾത്തെനെ പി എന്ന കവി പറന്നുനടന്നിരുന്നത് ഇന്നിയങ്ങൾക്കതീതമായ ആത്മിയതയുടെ മഹാകാശത്തിലാണ്. പിയുടെ ഭോഗയാനങ്ങളെല്ലാം ആത്യന്തികമായി ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്നത് തന്റെ കാമു കിയായ കവിതയെയും പിതാവായ ഇംഗ്ലീഷരനേയും തന്നെയായിരുന്നു.

ഒരു മഹാക്ഷേത്രംപോലെയാണ് പിയുടെ കവിത. നാലുപാട്ടും ഉയർന്നുനില്ക്കുന്ന വലിയ ഗോപുരങ്ങൾ. അവയുടെ ചുമരുകളിൽ മനോ ഹര രതിശില്പങ്ങൾ. അകത്ത് സർബ്ബക്കാടിമരവും ചുറ്റുപാലവും പ്രദ ക്ഷീണവഴിയും ശ്രീകോവിലിലേയ്ക്കു നയിയ്ക്കുന്ന ഇടുങ്ങിയ പാതയും. അശ്വിജാലകളും ആഴക്കടലുകളും നിന്തിക്കുന്നു മാത്രമേ ശ്രീകോവിലി നാരികിലെത്താനാവു. അവിടെയെത്തിയാലോ? അനന്തമായ വെളിച്ചു. പര മമായ മോക്ഷം. ചുരുക്കത്തിൽ രതിയിൽനിന്ന് ശ്രോകത്തിലും മോക്ഷ തതിലേയ്ക്കുള്ള ധാര - അതാണ് കൃഷ്ണരാമൻനായരുടെ കവിത. ഇരു ഭിൽനിന്ന് വെളിച്ചതെത്തേട്ടിയുള്ള ധാര എന്നും അതിനെ വിളിയ്ക്കാം.

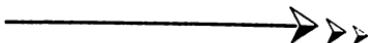
ഈവിടെ വെളിച്ചും എന്നും തന്നെ പ്രലോഭിപ്പിയ്ക്കുകയും തനിയ്ക്ക് പിടി തരാതെ അകന്നുപോകുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സർബ്ബമുഗമാകുന്നു. കവിയെ തന്റെ ഓമന്തതത്താലും ഭൗഗിയാലും ആകർഷിച്ചുകൊണ്ട് അത അനേന കണ്ണമുന്നിൽ തുള്ളിക്കെളിയ്ക്കുന്നു. അടുത്തത്തിയാലോ പരിഹ സിയ്ക്കുന്നപോലെ അത് ഓടിപ്പോകുന്നു. ആത്മിയതയുടെ സർബ്ബമാ നിന്നെപ്പിടിയ്ക്കാൻ സാത്രികതയുടെ കരുക നല്കുക മാത്രമേ മാർഗ്ഗമുള്ളു എന്നു കവിയ്ക്കറിയാം. പക്ഷെ തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ വിളിയെ അതിജീവി യ്ക്കുവാൻ അധ്യാർശക്കാവുന്നില്ല. അതിനാൽ സാത്രികക്കരുക അധ്യാർശക്കാ രിക്കലും കരഗതമാവുന്നില്ല. സക്തിയും ഭക്തിയും തമിൽ സമന്വയിപ്പി യ്ക്കാനാവാതെ, ആ വിജ്ഞപ്പന്തത്തിന്റെ എല്ലാ സംഘർഷങ്ങളും അനുഭവി ചുകൊണ്ടുതന്നെ പിയ്ക്കു ജീവിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷെ ആത്മിയതയുടെ അനന്തമായ പ്രകാശലോകത്തെന്നയായിരുന്നു കവി ആജീവനാനം ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്നത്.

ചിറകാർന്ന വാക്ക്

ലോപ

വിരൽത്തുമിൽ വിളക്കാവും
വരദേ, വന്നു കാണുവാൻ-
ഇടവനില്ലയിനോളം
ഇടവീടും പദ്മാളാൻ...
വിരൽത്തുമിൽത്താട്ടാഡ്യ-
മെഡ, നമ്മൾനിഞ്ഞനാൻ-
മുതലെൻ കണ്ണകളിൽ പാട
നീങ്ങി വെട്ടം നിരഞ്ഞതും
പുഴു പുസ്വാറ്റയാകും പോൻ
നിനെ ധ്യാനിച്ചിരുന്നു ഞാൻ-
ചിതൽ തിനാൽ വാക്കിന്റെ
ചിറകാർന്നുപറന്നതും
വിരൽത്തുമിൽ ശ്രീകിഷ്ണാവും
കവിത, വന്നു കുമിടാൻ
ഇടവനില്ലയിനോള-
മെകിലും നീയൻിഞ്ഞതുവോ?
ജീവിതത്തിന്റെ ചക്കുന്തി-
യുനിയുള്ളം വിയർക്കാവേ
കനിവായ് ആർദ്രദേ, ഏൻ്റെ-
കൈകളിൽ നീ കിനിഞ്ഞതുവോ?
അമ്മയം - അകഷരം; നാവിൽ
നുറുഞ്ഞിതഴയ്ക്കുവാൻ
മഴയായ് നുറുവാക്കായെൻ
മരുഭൂവിൽ പൊഴിഞ്ഞുണ്ടോ?

സാന്തുനം

എ.പി. സുഭ്രദ്ദ

ദ്രോയ്‌ക്ക് ഞാനി പെരുവഴി താണ്ടുഞ്ചോൻ
 എറ്റാരാൻ പുറകിലായുണ്ടെന തോന്തൽ
 ഭാണ്യം കനത്തു കുനിഞ്ഞ മുതുകിൽ നി-
 നോരു ചുമർ ചുംടേറു വാങ്ങുന്നപോലെ!
 ഇടരാർന്നു നീങ്ങുമെന്നിടവഴിച്ചുടക്ക-
 ശ്രക്കിടയിലുണ്ടാരുകുളിർത്തണലിന്റെ സാന്തുനം
 മുള്ളിൽ മുനകകാണ്ഡു വിണ്ടുകീറുഞ്ചോങ്ങ-
 നുള്ളന്തികളിൽ കനിവിന്റെ ലേപനം
 അഴക്കെപടുഞ്ചോഴോക്കെ, യേതോ അരുജ്യമാം
 നിങ്ങലെൻവഴിയിലെ ശാദ്യലസാന്തുനം.

കയ്ക്കാത്ത കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ
 നിങ്ങലായ് തന്നെതന്നുജേവാ?
 വിരൽത്തുന്നതെത്താഴുകാവും
 സുഫലേ, വന്നു കാണുവാൻ
 ഇടവന്നില്ലയിണ്ണാള-
 ഒക്കിലും നെമ്മിന്നുള്ളിലെ
 മുകതയുക്കു ചിടിശൈക്കും-
 ജീവോധാബിണിയാണു നീ...
 ഞാനാം ചെള്ളിയിൽ വെരോട്ടും
 വെള്ളത്താമരയാണു നീ...
 അരുളു, ദേവി, മുകാംഭേ,
 വരദാത്രീ, സരസ്വതീ...
 അരുളും വാകുന്നനാവാൻ
 അണായാതെന്നിലാളണ...

വരദാനം

ഡോ. എസ്.വി. സതീശൻ നായർ

മരണം തനിച്ചേത്തിക്കുളിരായ്
 പുതപ്പിരെ ചുരുളിൽ കുരുങ്ങിയ
 വ്യഖ്യന്തരഭൂക്കുന്നു-
 എതി നിൻ സുവന്നിട്ട്;
 അക്കൺ തുറക നീ
 വിളിപ്പാടകലെ
 വന്നാണ്ടു ഭാഗ്യതാരകം.
 കിഴവൻ കുലുങ്ങുന്നു
 നട്ടുങ്ങിവിരയ്‌ക്കുന്നു
 ചുരുണ്ണുകിടക്കുന്നു
 “ഇല്ല, ഞാൻ തുറക്കില്ല കണ്ണുകൾ
 താനെ കുമിയടയും മനസ്കണ്ണിൽ ഇംകൾ തുറക്കില്ല
 നീ തന്നുപണ്ണോ; തന്നുപേഞ്ചുകിൽ കഫം കെട്ടും.”
 മരണകിടകയിലെനൊ നീ വീഴ്ത്തിടോല്ല
 മരണം കിതച്ചേത്തി പൊള്ളുന്ന ചുടായ്
 തെരവുരുക്കും തിയായ്
 തിളച്ചാളുകും ലവണമായ്
 എതിനിൻ, തുള്ളൽ; ഇതാ ചുടുകാപിപോൽ
 നാവിൽ, നാധിയിൽ, ഉധുരമായ് വീണും ഞാൻ
 എതി നിട്ട്.
 എനിക്കു വിയർക്കുന്നു
 എനിക്കു ഭാഹിക്കുന്നു
 ഉള്ളിലെത്തീയിൽ

ജീവജ്ഞലവും തിളയ്‌ക്കുന്നു-
 ഇല്ല, എൻ വരുന്നീല
 ഇക്കാട്ടംവെനൽച്ചുടിൽ വിയർക്കും;
 നീർവിഴ്ച കൊണ്ണൻിക്കു പനിച്ചിട്ടും.
 തിരിച്ചു പോകേ പാവം ഏരണം അപിക്കുന്നു-
 എന്നാനിനി കൊടുംകാറ്റായ് മഴയായ്,
 ഇടിച്ചിനൽ ചിതരും തീ ഷേഖമായ്
 കൊടിയ വരുതിയായ്
 ഉരുൾപൊട്ടലായ്
 കടുംപകർച്ച രോഗങ്ങളായ്
 ഭൂമിയിൽ കാലാകാലമെത്തുമെന്നാലും
 നിന്നെന്നയാ അഗാധമാം നീലനിദ്രയിൽ
 ലയിപ്പിക്കുകില്ലാരികലും; മുഡേന്നല്ലോ മുത്യു!
 നിന്നെ വിരുദ്ധാളിഞ്ഞുപോം ഏപ്പികന്നിട
 സുപ്പുനസുതന്നം; രാഷ്ട്രിതൻ താരാട്ട്-
 നിരാസംഗം
 നിനകുവരമായ് എന്നെകുന്നതെന്താണ്ണെന്നാ എർത്ത്യ,
 നിത്യജ്ഞാഗരകാരാഗാരവാസരം
 നാറുന ജൂരപോതിയും വിചുപായി
 വിസർജ്ജനാളിൽ ചുങ്ഗിശൊങ്ഗുന നരകമായ്
 പുഴുക്കുത്തിയ തീരാവുണ്ടായ് വനിക നീ-
 ഇ വസുന്ധരയ്‌ക്കാരു നീറുന കുട്ടാളിയായ്.

കമ..

അഗാധതയിലേക്ക്

നീനാ പനയ്‌ക്കൻ

ഉണ്ടാമേശപ്പുറത്ത് മലർക്കൈ തുറന്നു നിരത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന കൗതുക വസ്തുകളിലേക്ക് അലസം നോക്കിനീനു ശാരദായ.

ഹവയി സംസ്ഥാനത്തിൽ കിട്ടാവുന്ന മനോഹര വസ്തുക്കളെല്ലാം മുണ്ട് മുന്നിൽ. ഹൃളഹൃപ്പ വരെ. ശംഖം കടൽപെൺസിലും വിവിധ നിറ അഞ്ചിലുള്ള മുത്തുകളും മണലും കുടുകാർക്കു സമ്മാനമായി വാങ്ങിയ താവും സാജൻ.

‘എത്ര വേണമെങ്കിലും അമ്മക്ക് എടുക്കാം’.അവരുടെ കണ്ണുകൾ കൗതുക വസ്തുകളിൽനീനു ജനാലക്കു പുറത്തേക്ക്, പിണങ്ങി മുഖം കരുപ്പിച്ചു നിൽക്കുന്ന ആകാശത്തേക്ക്. പിനെ മകൻ്റെ മുഖത്തേക്ക്.

എനിക്കെന്തിനു സമ്മാനങ്ങൾ? ഒന്നുമുതിയാടാതെയവർ മകനോടു ചോദിച്ചു. നിന്നേയും സ്ഥിതയുടെയും സ്നേഹം, ഇളിച്ചുകളില്ലാത്ത വിശ്വ സ്ഥത ഇവരെയാക്കേണ്ടാണ് എനിക്കുവേണ്ടതെന്ന് ഇനിയും മനസ്സിലാക്കാ രായില്ലോ?

‘അമ്മയുടെ മുഖത്തെന്നൊ ഒരു ട്രാന്ത? ’ സാജൻ ചോദിച്ചു. ‘ആർ യു അപ്പേസ്റ്റ് എബ്രാക്ക് സംതിംങ്ങ്?’

മനസ്സിലെ വേദന കടിച്ചിമർത്തി കണ്ണീരിൻ്റെ പുകമറയിലും അവർ തിരികെ ചോദിച്ചു: ‘സ്ഥിതയെ കഴിഞ്ഞ മാസം ഗൈനക്കോളജിസ്റ്റിനെ കാണിച്ചതും അവർ ശർഭിനിയാണെന്ന് തീർച്ചയാക്കിയതും എന്നുകൊണ്ട് ഏനെ അഭിയിച്ചില്ലോ?’

‘ഓ. അതാണോ വലിയ കാര്യം?’ മകൻ്റെ കണ്ണിലെ ചിത്രയിൽ താൻ നിസ്സാരയായതുപോലെ അവർക്കു തോന്തി. മനഃപുർവ്വം അറിയിക്കാത്ത തുതനെ. അമ്മയറിഞ്ഞാൽ ഫോവായിൽഡൈക്കുള്ള തൈഞ്ഞളും ഉല്ലാസ യാത്രക്ക് തടസ്സം പറയും. തൈഞ്ഞളും, പ്രത്യേകിച്ചും സ്ഥിതയുടെ മുഖ ഓഫാവുകയും ചെയ്യും. എനിക്കറിയാവുന്നതല്ലെല്ലു അമ്മയെ. യു ആർ സോ ഓൾഡ് ഫാഷൻഡ്’.

‘ഓർഡർ ഫാഷൻഡോ?’ ശാരദാമഹയുടെ പുതികങ്ങൾ ഉയർന്നുകൂട്ടു ക്രിമുട്ടി. മിശികൾ ചുവരിലെ മാലയിട്ട് ഫോട്ടോയിലേക്ക്. ആ കണ്ണുകളിൽ ചിരിയുണ്ടോ?

രണ്ടു വർഷമായി നമുക്ക് ഒരു പേരക്കിടാവുണ്ടാവാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. എന്നെന്ത് അവകാശമാണെന്ത്. അവർ ഫോട്ടോയിലേക്ക് നോക്കി മന്തിച്ചു. ശർഭത്തിന്റെ ആദ്യാലുട്ടതിൽ ഭാര്യയെയും കുട്ടി നീണ്ടയാത്ര ചെയ്യുന്നത് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ അത് സാജനോടു ചെയ്യുന്ന മഹാപാതകമാവുമായിരുന്നോ? ഒരു പഴമക്കാരിയുടെ മഹാപാതകം?

സാരമില്ലടോ, ആ കണ്ണുകൾ ഉപദേശരുപേണ പറയുന്നു. ഇനിയും താൻ സുജയെ പ്രത്യേകം കരുതണം. അവർക്ക്, ആഗ്രഹം തോന്നുന്ന ക്ഷേണം സാധനങ്ങളും പാകംചെയ്തു കൊടുക്കണം. താനവളെ ഒരു പാട് ദൈപാട് സ്നേഹിക്കണം.

ഒന്നും സംഭവിക്കാതിരുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് കാര്യങ്ങും. പേരക്കിടാങ്ങളെല്ലാ മടിയിലേക്ക് തരേണെ എന്ന എന്നെന്നു നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥമനയുടെ ഫലം. നിങ്ങൾക്കവിടെ ഫോട്ടോക്കൈത്തിരുന്നു ചിരിച്ചാൽ മതിയല്ലോ.

ജനാലക്കു പുറത്തു പഞ്ചിത്തുണ്ടുകൾ പെയ്തിരിങ്ങുന്നു. ഇലപൊഴിഞ്ഞ മരഘ്രാവകളിൽ മാന്തികക്കൈകളാൽ മനോഹരവൃശ്യങ്ങൾ ചുമയ്ക്കുന്നു തുവെള്ളു മണ്ണത്.

എൻ്റെ മനസ്സിലെ സമർദ്ദത്തിനയവുവരുത്താൻ ഇങ്ങനൊട്ടയപ്പിച്ചതാണല്ലോ? അവരുടെ ചുണ്ടില്ലും ചിരിയുടെ നറുമൺത്.

എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും വന്നു ക്ഷേണം കഴിക്കണം രണ്ടുപേരും എന്ന നിർദ്ദേശം ഒടും മടിയില്ലാതെ സാജൻ സ്വീകരിക്കുമെന്ന് കരുതിയതല്ല.

എന്തെങ്കിലും ഒരൊഴിവുകഴിവ് പറയുക സാധാരണം.

ഉള്ളണ്ണമേശയിൽ ക്ഷേണം ആസാദിച്ചു കഴിക്കുന്ന സുജയോട് അതിയായ സ്നേഹവും വാസ്തവ്യവും തോന്തി ശാരദാമക്ക്.

അവരുടെ നേത്രങ്ങൾ സ്ഥിതയുടെ വയറ്റിലേക്ക് പുറത്തുകാണാം റായിലില്ലകിലും ആ ആലില വയറ്റിലാണല്ലോ തന്റെ അരുമ കൊച്ചുവാവകിടക്കുന്നത്.

സ്ഥിതയുടെ ചട്ടകലാനേറ്റിയിൽ ഒരുമ വെക്കാൻ നെയിൽപ്പോളിഷിട്ട് നീണ്ടുതുടുത്ത വിരലുകളിൽ തെരുപ്പിടിക്കാൻ, തലോടാൻ അദ്ദുമായ ആഗ്രഹം.

അമേരിക്കയിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന സ്ഥിത എന്നും ഒരുക്കച്ചയോടെ മാത്രമേ തന്നോടു പെരുമാറിട്ടുള്ളു എന്ന അവബോധം, ആഗ്രഹാശിക്കുമേൽ തന്നുത്തു കൂർത്ത മഴച്ചാറുലായി.

മുപ്പത്തണ്ണം വയസ്സിൽ വിധവയായപ്പോൾ മുതൽ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ മുർത്തിയിൽ വിവേകത്തിന്റെ മണ്ണുമഴക്കാണ്ട് അണ്ണച്ചുകളെയുമായിരുന്നു. അദ്ദുമായതിനെ ദമ്പമാക്കുന്ന തണ്ണുത്തമഴക്കാണ്ട്.

‘സ്ഥിതക്കുട്’ അപ്പാർട്ട്മെന്റിലേക്ക് വിളിച്ച് എന്നൊക്കെയുണ്ട് വിശേഷങ്ങൾ എന്നേന്നോഷിക്കുന്നതിനിടെ ഒരിക്കൽ സ്നേഹപൂർവ്വമവർ പറഞ്ഞു: എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക പലഹാരങ്ങൾ തിന്നണമെന്നു തോന്തിയാൽ അമ്മയോടൊന്നു പറയുകയേ വേണ്ടു.

‘നൗംവേണ്ട്’. മിന്ത വേഗത്തിലായിരുന്നു മരുമകളുടെ മറുപടി. മോൺഡ് സിക്കന്റും പലഹാരക്കാതിയും മാക്കേ കേരളത്തിലെ സ്ഥിരകൾക്ക്.

ആണോ? കേരളത്തിലെ പെൻഡരിരത്തിനും അമേരിക്കയിൽ ജനിച്ച കേരളക്കാരിയുടെ ശരീരത്തിനും വ്യത്യാസമുണ്ടാ ഗർഭകാലത്ത്?

ചോദ്യം ചുണ്ണുകൾക്കിടയിൽ വിണി.

കണ്ണ് ചുവർലെ ഹോട്ടോയിലേക്ക്. പെട്ടന് മുഖം തിരിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നോട് ദേശ്യപ്പെടാതെന്നോ. ഞാനോരു പാവമല്ലോ. അടക്കിയ ചിരി.

ഇനി ഒരിക്കലും ഒന്നും അവളോട് പറയില്ല. എന്തെങ്കിലും വേണ മെക്കിൽ എന്ന വിളിച്ച് ആവശ്യപ്പെട്ടെട്ട്. കേട്ടല്ലോ പറഞ്ഞത്.

ഒരിക്കലും ഒന്നും സ്ഥിത തന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലോ എന്ന സത്യം ശാരദാധനയുടെ മനസ്സിൽ കുറച്ചലോസരമല്ല സൃഷ്ടിച്ചത്.

“ഞങ്ങൾ ഇന്നുച്ചയ്ക്ക് കേഷണം കഴിക്കാൻ വരില്ലെന്നു”. ഒരു ശനി യാച്ച സാജൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. “സ്ഥിതക്ക് അൾട്ടാസാണ്ടിന് അപ്പോ തിന്റെ മെന്റ് വെച്ചിരിക്കേണ്ടത്”.

അൾട്ടാസാണ്ടിനിന്? കുണ്ഠിന് വല്ല കുഴപ്പവും?

“ഒന്നുമില്ലെന്ന് തീർച്ചയാക്കാനാ അൾട്ടാസാരണ്ട്. പിന്ന കുണ്ഠിന്റെ ജണ്ടറും അറിയണമല്ലോ.”

‘എന്തിനിനിയുന്ന സാജാ? കാത്തിരിപ്പിന്റെ സൃഖം ഒടുവിൽ അറിയുന്നോബാവുന്ന ത്രില്ല് ഇതോക്കെ നിങ്ങൾക്ക് നഷ്ടമാവില്ലോ?’

“ഈ അമ്മയുടെ കാര്യം.” മകരേ വാക്കുകളിൽ അസഹൃത. “കുണ്ഠിന്റെ മുറി പെയിന്റ് ചെയ്യണം, ഫർണിച്ചർ ഓർഡർ ചെയ്യണം കുണ്ഠിടുപ്പുകൾ വാങ്ങണം. ശാസ്ത്രം ഇത്തമാത്രം പുരോഗമിച്ചിരിക്കുണ്ടാർ, കുണ്ഠിന്റെ ജണ്ടർ അറിയുന്നതിൽ എന്താണ് തെറ്റ്? ഇക്കണക്കിന് രണ്ട് ബേബേഴ്സ് വിമാനം കണ്ണുപിടിച്ചതിലും കാണ്ണും അമുകൾ പരാതി. നടന്നുപോക്കിന്റെ സൃഖം നഷ്ടപ്പെടില്ലോ എന്ന്. അമുകൾക്കിൽ കുണ്ഠി ആണോ പെണ്ണോ എന്ന് ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ലോ. പോരെ?”

മുർച്ചയുള്ള മുളളുകൾ നെഞ്ചിൽ തരച്ചുകയറുന്നോഴുണ്ടാവുന്ന വേദന താങ്ങാൻ ഇപ്പോഴുമെന്നിക്ക് ശക്തിക്കുറവൊന്നുമില്ല. ശാരദാമ നെഞ്ചു തടവി. പെത്തൽ പ്രായത്തിൽ എൻ്റെ നെഞ്ച് അവൻ ചവിട്ടി മെതി ചീടുണ്ട്. കുണ്ണത്തിപ്പല്ലുകൾ മുലക്കെന്ന് കടിച്ചുമുറിച്ചീടുണ്ട്.

എനിക്ക് നൊന്തില്ല ഒട്ടും.എങ്ങനെ നോവും?

സ്ഥിതയുടെ ഉയർന്നവയറിൽ ഉള്ള കൈചേരുക്കാൻ, കുരുനിന്റെ ചല നാദശ ആത്മാവിലേറ്റി ഓമനിക്കാൻ പറ്റബയം വെവിയപ്പോശാക്കേ സാധം ശാസിച്ചു - ഇങ്ങനെ ഓർഡർ ഫാഷൻഡ് ആകാതെന്നേ വുഡമനമേ.

പരിഞ്ഞു ശട്ടു കെട്ടിയതുകാണാവാം ആശുപത്രിയിലേക്ക് പോകുന്നതിനു തൊട്ടുമുൻപ് സാജൻ വിളിച്ചറിയിച്ചത്.

ആദ്യപ്രസവമാണ്. താനും ഒപ്പുണ്ടാവുന്നത് സ്ഥിതക്ക് അല്ലപ്പെക്കില്ലോ ആശാസദായകമാവില്ലോ?

ഓഫൈസിലേക്ക് ഒന്നുവിളിച്ചു പറയേണ്ട താമസമേയുള്ളു സാജൻ, ഞാൻ ആശുപത്രിയിൽ എത്തിയേക്കാം.

“വേണ്ടമേ, സ്ഥിതയുടെ പാരന്ത് സ് കാലിഫോർണിയയിൽനിന്നും ഇന്നലയേ എത്തിയിട്ടുണ്ട്.”

അവകാശങ്ങൾ തട്ടിപ്പറിച്ചുകർണ്ണിത്തുപോലെ. നെഞ്ചിലെ വിഞ്ഞൽ തൊണ്ടയിലേക്ക് കയറുന്നോൾ ഫോട്ടോയിലേക്കു നോക്കി.

അ ചുണ്ടിൽ ചിരി തീരെയില്ല.

കാണുന്ന സപ്പനങ്ങൾ പോലെ ഒരു ജീവിതം ആർക്കേങ്കില്ലും ലഭ്യമായിട്ടുണ്ടോ എന്നെങ്കില്ലോ?

വിഞ്ഞൽ അതിശത്തിനു വഴിമാറി. എല്ലാറ്റിനോടും എല്ലാവരോടും.

കംപ്യൂട്ടർ മാസിനെ തെരിക്കുന്ന കൈയിലേക്ക് സഹപ്രവർത്തക ചോദ്യഭാവത്തിൽ നോക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ലജജ തോന്തി ശാരദാമകൾ.

‘സോറി’

ഉച്ചക്കഷണം കഴിക്കാൻ തോന്തിയില്ല.

എന്തേ സാജൻ വിളിക്കാത്തത്?

ഇംഗ്ലീഷ് സുവ പ്രസവം നൽകണേ. അമ്മക്കും കുണ്ണത്തിനും ഒരു പത്തും ഉണ്ടാവരുതേ.

ഫോൺ ബെബ്ല്യൂട്ടിക്കുവേണ്ടി കാത്തു കാത്തിരിക്കയായിരുന്നെങ്കിലും കേടപ്പോൾ തെട്ടിപ്പോയി.

“അമേ, തെങ്ങൾക്കാരു പെണ്ണക്കുണ്ട്. എ വെരി ഫോർത്തി...വൺ”.

തെങ്ങൾക്ക്....നമുക്കല്ലു....തെങ്ങൾക്ക്.

ആരോടെക്കില്ലോ അനിഷ്ടമുണ്ടായാൽ തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനു മെല്ലാം കൂറ്റം കണ്ണുപിടിക്കും മനുഷ്യമനസ്സ്.

തൊനോരു വെറും മനുഷ്യസ്ത്രീയാണ്. പൊറുക്കണ്ണേ. എല്ലാം ശുഭ മാക്കിത്തനിട്ടും നന്ദികേക്ക് ചിത്തിച്ചുത് ക്ഷമിക്കണേ - ശാരദായും ഉയരത്തി ലേക്ക് കണ്ണുകൾ നീട്ടി. ഹൃദയവും.

സന്യാസമയത്ത് നിയോൻ വെളിച്ചത്തിൽ മുഞ്ഞിക്കിടക്കുന്ന ആശുപത്രിക്കെട്ടിങ്ങൾ.

പിണ്ഡുപെതലിനെ മാരോടണച്ചപ്പോൾ ഓർമ്മകൾ പിറക്കോട്. പീച്ച് പഴതിന്റെ നിറവും മാർദ്ദവവും ഉള്ള മുഖത്തിനടുത്തെക്ക് ചുണ്ണുചേർത്ത് പതിയെ പറഞ്ഞു. “നിന്റെ ധാരിയും നിന്നെപ്പോലെ തന്നെയായിരുന്നു അന്ന്.”

“ആ സർബ്ബമോതിരം അദ്ദേഹത്താ സാജാ”ശുന്നുമായ തന്റെ വിര ലുകളിലേക്ക് നോക്കി അവർ പറഞ്ഞു. “ഇത്തിരി തേനിലുരച്ചു കുണ്ടിന്റെ നാവിൽ തേക്കെട്ട്.”

“വാട്ട്?” മകൻ്റെ ആട്ടക്കാശം ഉള്ളിൽ കിടിലമുയയർത്തി. “ഇന്നു ജനിച്ച കുണ്ടിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് മെറ്റൽ കടത്തിവിടാനോ?” ആർ യു ഭക്ത്യംസി?!”

പെപ്പതലേ നിന്റെ നാവിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന വാക്കുകൾ ഈ സർബ്ബം പോലെ ശ്രേഷ്ഠമാണും തേൻപോലെ മധുരമുള്ളതുമാവെട്ട്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംമ. മടിയിൽ സാജൻ. ജനിച്ച അന്ന്. പഴയ തല മുറയുടെ കൈയ്യിനെന്ന്!! പക്ഷേ ശ്രേഷ്ഠമല്ലാത്ത വാക്കുകൾ മകൻ്റെ നാവിൽനിന്നും എന്നൊരു ഏറ്റവിശ്വസ്തം.

അധോമുഖരായി സ്ഥിതയുടെ മാതാപിതാക്കൾ. കുണ്ടിനെ തൊട്ടി ലിൽ കിടത്തി.

‘എന്നാൽ രാത്രിയിൽ യാത്രയില്ല’. എല്ലാവരോടുമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടു പുറത്തിരിഞ്ഞുനോപ്പോൾ തോളിലെലാരു മുദ്രസ്വർണ്ണം.

സ്ഥിതയുടെ മണി.

“ഞങ്ങൾ രണ്ടാഴ്ചയേ ഇവിടെക്കാണു. പോയിട്ട് ഒരുപാടുകാരു ഞള്ളണ്ട്. ഞങ്ങൾ പോകുന്നോപ്പോൾ സാജൻ്റെ അംമവേണ്ണം എല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കാണ്. രാത്രി കുണ്ടിയുണ്ടാക്കു കരയുന്നോപ്പോൾ ഒരു സഹായമില്ലാതെ സ്ഥിതയ്ക്ക് പറ്റില്ല.”

ആശുപത്രിക്കെട്ടിങ്ങൾക്കു ചുറ്റും നിയോൻ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നും ഗതയുടെ നീലകടൽ നീണ്ടു പരന്നുകിടക്കുന്നു, ഉച്ചത്തിലുള്ള അലയടികൾ കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ട്.

മനസ്സിലെ അശാന്തിയുടെ കഴുത്തിലെലാരു കല്ലുകെക്കിത്താഴ്ത്താൻ എനിക്കി ആഴക്കടൽ ധാരാളം മതിയാവും.

ശാരദായും കടലിലേക്കിരഞ്ഞി. ഉറച്ച കാൽവെയ്പുകളോടെ ഉൾക്ക ലഭിലേക്ക്, ആഴങ്ങളിലേക്ക്, അഗാധതയിലേക്ക്.

ക�യുകശ്ര

ആർ.ആർ. വർഷ

ഏരു വിറയാർന്ന കൈകളാൽ നിന്മു കൈ
 കലപ്പെഴും വേറാരു കയ്യിലേല്പികവേ,
 ഉള്ളിലിരുമും വികാരപ്രൈകടൻ
 കണ്ണുനീർ പാടയായ് കാഴ്ച മറയ്ക്കവേ,
 ഓർത്തു ഞാൻ ചെറു വസന്തങ്ങൾ ഒരുമൊരു
 പുവുപോൽ ചാരുത ചെരുന്ന കൈപ്പടം
 ചാഞ്ചാടിയാടുന്ന തൊട്ടിലിൻ ഓലേ
 ചലിയ്ക്കുമെൻ ചുണ്ണവിരലിൽ പിടിച്ചതും;
 ഉള്ളിയെ തട്ടിരെയടുത്ത പുതത്തിന്മു
 കുറികമെ ചൊല്ലുമെന്നുടെ കൈകളിൽ
 തെള്ളുവിയർക്കുന്ന കുഞ്ഞികരങ്ങൾ
 രണ്ടുള്ളുമെൻതി വർഷത്തു പിടിച്ചതും;
 ഒപ്പുമെഡ്രാക്കും വിരലെഴും കയ്യിനെ
 മെല്ലപ്പിടിച്ചു പാകിയ താലത്തി-
 ലാറ്റരക്ഷരങ്ങൾ കുറിപ്പിച്ച വേളയി-
 ലൻ കരജോട്ടു കുത്തപ്പെലം പുണ്ണതും;
 വിദ്യാലയത്തിലെയാദ്യനാൾ ദീച്ചിൻ
 കയ്യുക, മൈനുടെ കൈത്തണ്ണ ചുറ്റുന്ന,
 പല്ലവം തോല്ക്കുമാ കൈകളളിയ്ക്കവേ
 തൊണ്ണയിലെങ്കൊ കനം വന്നടിഞ്ഞതും;
 ഓർത്തു പോകുന്നു ഞാൻ പ്രക്ഷൃംബിയ കാശാര-
 വേളകൾ പൊട്ടിത്തന്തറിയ്ക്കുമെന്നുടെ
 നെഞ്ചിന്മു തേർക്കൊരു കുറുപ്പത്തിന്മു
 ഊതിൻ ചുണ്ണാം വിരലാർന്ന കൈപ്പടം.
 ഭാവിപ്പതീകഷ തൻ പാളങ്ങളിലുടെ-
 ദയാടിത്തുടങ്ങുന്ന വണ്ണി തൻ വാതിലിൽ
 നിന്നു വെൺ പുന്ബാറ്റ പോലുള്ള കൈലേസു-
 ഷന്തിയ കഘുന്നു ധാത്ര ചോദിച്ചതും...
 ആതിര രാവിൻ കുളിരും, നൊയമിന്മു
 കഷിണവും, പിനൊ പ്രിയസവിഡയാതിയ
 ചാടുക്കതിയെകുന്ന നാണവും, മെലാഞ്ഞി
 നല്കും ചുവപ്പും കലർന്ന നിൻ കൈപ്പടം
 എന്മു വിറയാർന്ന കൈകളാൽ കലപ്പെഴും
 വേറാരു കയ്യിലായർപ്പിച്ചു നില്ക്കവേ.....
 കാകുന്നു ഞാൻ രണ്ണ കുഞ്ഞികരങ്ങൾ വ-
 നാകൈകൾ രണ്ടിലും ചെർത്തു പിടിപ്പതും.

‘രാമായണങ്ങൾ പലവും’

എ. പുരുഷോത്തമൻ

എഴുത്തച്ചുട്ടെന്ന് അദ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിൽ, വനവാസത്തി നൊരുങ്ങുന്ന ശ്രീരാമനോട് തന്നെയുംകൂടു കൊണ്ടുപോകാൻ ആവശ്യ പ്ലെട്ടുമ്പോൾ, സീത ഉന്നയിക്കുന്ന കാരണങ്ങളിൽ

“രാമായണങ്ങൾ പലതും കവിവര-

രാമോദ്ദേശാട്ട പറഞ്ഞു കേൾപ്പുണ്ടു എന്നാൻ.

ജ്വാനകിയോടു കൂടാതെ രഹസ്യവരൻ

കാനനവാസത്തിനെന്നു പോയിട്ടുള്ളു?”

എന ഇംഗ്ലീഷികൾ കാണാം. (തുബ്യത്ത് എഴുത്തച്ചുട്ട്, അദ്യാത്മ രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, അയോധ്യാകാണ്ഡം 1347-1350) (കേരളസാഹിത്യ അകാദമി, തൃശ്ശൂർ 2003). വള്ളത്തോളിന്റെ ശ്രീവാത്മീകരാമായണം വിവർത്തനത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിലുള്ള (സുലഭ ബുക്ക്, തൃശ്ശൂർ, 1998) “രാമക്രമാപംനം” എന പ്രബന്ധത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ, ശ്രീ പുതേത ശത്രു രാമചന്ദ്രൻ, ഈ ഇംഗ്ലീഷികൾ ഉല്പരിച്ച്, എഴുത്തച്ചുട്ട്, സാകല്യമല്ലെൻ എന കവി, 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ രചിച്ച ഉദാരരാഖ്യവം എന കൃതിയിലെ വർക്കളെ പദ്ധനുപദം വിവർത്തനം ചെയ്യുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു:

രാമായണാനിഹ പുരാതനാനി പുരാതനങ്ങളോ ബഹുജഃശ്രൂതായാ നഃ ക്വാപി വൈദാഹസുതാം വിനായ തദ്ദോവനംയാത്ര ഇതിശ്രൂദതോദേ എന്ന് എഴുതുന്നു. (പേജ് XXVIII)

അദ്യാത്മരാമായണം മുലഗമനത്തിൽ (സംസ്കൃതം) കാണുന്ന ഫ്രോക്ക് താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

“രാമായണാനി ബഹുജഃശ്രൂതാനി ബഹുണിർദ്ദിശേജു:

സീതാം വിനാ വനം രാമോ ഗതകിം കുത്ര ചിദ് വദ (77-78)

(അയോധ്യാകാണ്ഡം, നാലാംസർഗം, അദ്യാത്മരാമായണം ഹിന്ദി ടിക ഏവം ഫ്രോക്കാനുക്രമണിക സഹിതം ഡോ. ചന്ദ്രമാ പാണ്ഡ്യയ, വാരണ സേയ സംസ്കൃത സംസ്ഥാൻ, വാരാണസി, 1985)

അദ്യാത്മരാമായണം മുലത്തിൽ കാണുന്ന ഫ്രോക്കത്തിന്റെ സ്വത്ത്രവി വർത്തനമാണ്.

“രാഖായണങ്ങൾ പലതും കവിവര-

രാഖാദമോടു പറഞ്ഞു കേൾപ്പുണ്ടു എന്ന്.

ജ്വാനകിഡയാടുകുടാതെ രഹസ്യവരൻ

കാനനവാസത്തിനെന്നു പോയിട്ടുള്ളു?”

എന്ന ഏഴുത്തച്ചൻ്റെ ഇതരടികൾ എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. മുലഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള ശ്രോകങ്ങളും ഏഴുത്തച്ചൻ്റെ ഇതരടികളും പരിശോധിക്കാം.

“ത്രയാ സഹ ചരന്ത്രാജൈ കുർ കാശാഞ്ചകണ്ഠകാ:

പുഷ്പാസ്തരണതുല്യാഭൈ

ദവിഷ്യത്തി ന സംശയഃ (74)

“ഭർത്താവുതനാടുകുടാട നടക്കുണ്ടാ-

ഛളയും കുർത്തുഭുർത്തുള്ള കല്ലും ചുള്ളും

പുഷ്പാസ്തരണതുല്യങ്ങളെന്നിക്കയും

പുഷ്പബാണ്ഡാപാ, നീ വെടിഞ്ഞിടോലാ”

(1337-1340) - ഏഴുത്തച്ചൻ

“അഹം ചാ ത്രൈശയനെനവ ഭവേയം കാര്യസാധിനി” (75)

“പ്രതുജൈ പീഡയുണ്ടാകയില്ലെന്നുലം

ഭിത്തിയുഭേദതുഭേദനികില്ല ഭർത്താഭവ” - ഏഴുത്തച്ചൻ

“ബാഭേദ്യമാം വിക്ഷ്യ കണ്ണിഭേദജ്ഞ്യാതിശാസ്ത്രവിശാരദ

പ്രാഹ തേ വിപി നേവാസഃ പത്രാസഹ ദവിഷ്യതി (75)

സത്യവാദി ദ്വി ജ്ഞാഭുദ്യാത് ഗച്ചിവ്യാദി ത്രയാസഹ

അന്യകശിദ് പ്രവക്ഷ്യാചി ശ്രൂത്യാ ചാം ന യ കാനനു” (76)

“കണ്ണിൽ ദ്വിജൻ ജ്ഞാതിശാസ്ത്രവിശാരദൻ

നിശ്വയിച്ചുങ്ങാടു പണ്ടരുജിച്ചുയോതു

ഭർത്താവിഭേദാടു വന്നത്തിൽ വസിപ്പതി-

നെത്തും ഭവതിക്കു സകടമില്ലതും,

ഇത്തം പുനരൈരേവ എന്ന് കെട്ടിരിക്കുന്നതു

സത്യതിനിയുഭോന്നും ചൊല്ലിട്ടുവാൻ.”

(1341-1346) ഏഴുത്തച്ചൻ

മുലഗ്രന്ഥത്തിലെ ശ്രോകങ്ങൾ, സ്വതന്ത്രമായി, “സുഗ്രേഹ”മായി

വിവർത്തനം ചെയ്യുകയാണ് തുണ്ടതാചാര്യർ എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ഇത്തരുണ്ടത്തിൽ വാത്മീകിരാമായണ്ണത്തിലെ പ്രസക്ത ശ്രോകങ്ങൾ

നോക്കാം.

“പോരാ, ഒന്നം പഹാപ്രാളണ, പിത്യഗഹതിൽവെച്ചുന്താൻ
കേട്ടിട്ടുണ്ടന്നാരിൽനിന്നുണ്ടാംപോൾ കാടുവാഴ്‌വഴു. (8)
ലക്ഷണം നോക്കിട്ടും വിപ്രനുരച്ചതു കേൾക്കയാൽ
കാട്ടിൽപ്പാർപ്പാനുഴറിഞ്ഞേ, നാൾത്താറും ഞാൻ പഹാബല (9)
അ വിധിച്ചൊരു കാട്ടിൽപ്പാർപ്പാനീക്കാക്കേണ്ടയോപ്പിയ?
അതിനാലജദു പോരുണ്ണൻ, ഉറിച്ചുല്ലാങ്ങയൊത്തു ഞാൻ (10)
വിധിച്ചതിഹ ചെയ്വൻ, ഞാനങ്ങയോടൊത്തുപോരുവൻ
അക്കാലവുമീതാ വന്നു നേരാകട്ട ദ്വി ഭോദിതം (11)
അറിവേൻ, വനവാസത്തിൽപ്പലഭാതിരിയുണ്ടായിൽ
അതൊക്കെക്കമയില്ലാത്ത കുട്ടിക്കെ വീരനേരിട്ടു (12)
രോഗ്യയാം ഭിക്ഷുകിയിൽ നിന്നുഞ്ഞേൻ മാതൃസന്നിഡിയു
കാട്ടിൽവാസം പിത്യഗ്രഹേ കേട്ടു വെളികുമുഖ്യും ഞാൻ” (13)

ശ്രീവാരാധീകരാമായണം, അയോദ്ധ്യാകാണ്യം, 29-ാംസർഗം സീതയുടെ
അപേക്ഷ, 8-13, വിവർത്തനം: വള്ളത്തോൾ, സുലഭ ബുക്ക്, തൃശൂർ,
1998)

വാത്മീകിരാമായണാത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്ന “ലക്ഷണം നോക്കിട്ടും
വിപ്രൻ” തന്നെയാണ് അഭ്യൂതമരാമായണാത്തിലെ “ജ്യോതിശാസ്ത്രവി
ശാരദൻ” എന്നാൽ അഭ്യൂതമരാമായണാത്തിൽ കാണുന്ന “രാമായണാനി
ബഹുശി” വാത്മീകിരാമായണാത്തിൽ കാണുന്നില്ല.
വാത്മീകിരാമായണം, അഭ്യൂതമരാമായണം, അഭ്യൂതമരാമായണം കിളി
പ്ലാട്ട് എന്നിങ്ങനെ “രാമായണങ്ങൾ പലവും ആണ് നമ്മുടെ പാരമ്പര്യം.

പായസവിജ്ഞനം - പല രാമായണങ്ങൾ

ജശ്വര്യുംഗനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടുരാഹുതിയാണല
വിശ്വദൈവതാന്നം ത്യപ്തചായത്തുനേരം
ഹോപാത്രസ്ഥായ പായസങ്ഗതാട്ടും കുട്ടി
ഹോമകുണ്ണിയത്തിൽ നിന്നു പൊങ്ങിനാൻ വഹിഭവേൻ
എഴുത്തച്ചൻ, അഭ്യൂതമരാമായണം കിളിപ്ലാട്ട്, ബാലകാണ്യം (545-48)
അഭ്യൂതമരാമായണാത്തിലെ മുല്ലോകം
“ശ്രദ്ധയാഹുയമാനേന്നെന്ന തപ്തജ്ഞാംബുന്നദ്രും
പായസം സ്വർണ്ണപാത്രസ്ഥം രൂഹിത്തോവാച ഹവ്യവാട്”
(ബാലകാണ്യം, മുന്നാം സർഗം, 7)
“താവകം പുത്രീയചിപായസം കൈക്കൊർക്കനി
ദേവനിർഖിതമെന്നു പരഞ്ഞു പാവകനും

എപ്പതിപ്രവരനു കൊടുത്തു മറഞ്ഞിരു
താപസാളയാ പരിഗ്രഹിച്ചു ന്യൂപതിയും
ഒക്ഷിണ ചെയ്തു നമസ്കരിച്ചു ഭക്തിപുർവ്വം
ഒക്ഷനാം ദശമൻ തൽക്ഷണം ഭക്തിജ്ഞാദ"

ബാലകാണ്ഡം (549-554)

മുലഘ്രാക്ഷാശ:

“ഗൃഹാണപായസം ദിവ്യം പുന്ന്യീയം ദേവനിർഖിതം
ലപ്സ്യസേ പരമാത്മാനം പുത്രത്വയുന്ന നസംശയഃ (8)
ഇത്യുക്താ പായസം ദത്യാരാഭ്രാഞ്ചേസാന്തദർശനലഃ:
വവക്കു ഉന്നിശ്വാർദ്ധുലൈ രാജ്ഞാഖണ്ഡ്യമുന്നാരമ്മഃ (9)
വസിഷ്ഠംജ്യശ്രദ്ധാഭ്യാ ഉന്നുഖണ്ടാരോ ദബൗഹവിം
“കൈസല്യാദവികർഖം കൊടുത്തുന്യൂപവരൻ
ശ്രദ്ധില്ലാത്മനാ പാതിനൽകിനാൾ കൈകേരിക്കും
അങ്ങനരം സുചിത്രക്കു കൈസല്യാദവിതാനും
തന്നുടെ പാതി കൊടുത്തിടിനാൾ ഏറ്റാതെ
ഉന്നവന്തുക്കണ്ണു സാന്നാശം പ്രഥാഭന്നും” (555-560)

മുലഘ്രാക്ഷാശ:

കൈസല്യാദയ സാക്ഷക്രൈ
അർഖമർഖം പ്രയത്നന്ത (10)
തതഃ സുചിത്രാസംപ്രാപ്താ
ജ്വരാഖ്യാനഃപൊത്രികം ചരും
കൈസല്യാതുസ്വ ഭാഗാർഖം
ദദൈ തബൈസ്വുദാന്നിതാ (11)
കൈകേരി ച സ്വദാഗാർഖം
ദദൈപ്രീതി സമന്നിതാ

(ദശമൻ) പായസത്തിന്റെ ഒരു പകുതി കൈസല്യക്കും മറ്റെത് കൈകേ
യിക്കും കൊടുത്തു. പുത്രീയമായ പായസം കഴിക്കാനാഗ്രഹിച്ചുവന്ന
സുമിത്രക്ക്, കൈസല്യയും കൈകേരിയും, സാന്നാശത്തോടെ
തങ്ങാൾക്കു കിട്ടിയതിന്റെ പകുതി കൊടുത്തു. ഇപ്പകാരം കൈസല്യക്കും
കൈകേരിക്കും പായസത്തിന്റെ കാൽഭാഗം വീതവും, സുമിത്രക്ക് പായ
സപ്പാതിയും ആൺ ലഭിച്ചത്.

“കെളസല്യാദവികർഖം കൊടുത്തു

(ന്യൂപവരൻ) രഞ്ചമില്യാത്മനാപാതി

നൽകിനാൻ കൈകേകയിക്കും”

എന്നാണാല്ലോ എഴുത്തച്ചൻ്റെ ഇരട്ടികൾ. ശ്രദ്ധില്യാത്മനാ എന്ന വിശേഷണം, അദ്ദുത്തംരാമാധനം മുലത്തിൽ കാണുന്നില്ല. എഴുത്തച്ചന്റെ ഇതെത്ത് വിടുന്നുകിട്ടി?

വാത്തീകിരാമാധനത്തിലെ പ്രസക്തഫ്രോക്കങ്ങൾ:

“കെളസല്യാദയെ നുഹതിഃ പായസാർഖം ദബൗതദാ;

അർധാദർഖം ദബൗചാപി സുമിത്രാദയെനരാധിപഃ

കൈകേരെയ ചാവശിഷ്ടാർഖം ദബൗ പുത്രാർത്ഥകാരണാത്

പ്രദബേ ചാവശിഷ്ടാർഖം പായസസ്വാദ്യത്വാപഭം

അനുചിന്ത്യസ്വമിത്രാദയെ പുനരേവ ദഹാവതിഃ”

(വാത്തീകിരാമാധനം, ബാലകാണ്ഡം, 16-ാം സർഗ്ഗം, 27,28,29)

കെളസല്യക്കു നാഡായിശൻ, പായസം പാതിനൽകിനാൻ

നൽകിനാൻ പാതിയിൽപ്പാതി

സുമിത്രക്കു നാഡായിപ്പൻ (27)

ബാക്കിയിൽപ്പാതി കൈകേകയിക്കായും

നൽകി സുതാർത്ഥമായ്

പായസം ബാക്കിയിൽപ്പാതി നൽകിനാന്ധ്യത്വാപഭം (28)

ആദ്വാചിച്ചു സുമിത്രയ്ക്കായ് വീണ്ടുംവേദവല്ലഭൻ

എവംഭാര്യോദ്ധരകേകി വെളുവേര പായസം ന്യൂപൻ (29)

(വിവർത്തനം: വള്ളത്തോർ)

(പകുതി പായസം അരചൻ കെളസല്യക്കു നൽകി; കാൽപക്ക് സുമിത്രക്ക് കൊടുത്തു. അരയ്ക്കാൽപക്ക് കൈകേകയിക്കും; ബാക്കിവന അരയ്ക്കാൽ പക്ക് വീണ്ടും സുമിത്രക്കും കൊടുത്തു.

അങ്ങനെ കെളസല്യയ്ക്കു പകുതിയും, കൈകേകയിക്ക് അരയ്ക്കാൽ പക്കും, സുമിത്രയ്ക്ക് രണ്ടു തവണയായി കാലേ അരയ്ക്കാൽ പക്കും വിതം കിട്ടി.)

ആദികാവ്യം, ത്രിവേണി,

സിഖിനാമാനന്ദസ്വാമി (1989)

ഡാരമണ്ണൻ ശിമിലമായ ആത്മാവിഞ്ഞേ നിശൽ, “അനുചാന്ത്യ സുമിത്രാദയെ”(ആദ്വാചിച്ചു സുമിത്രയ്ക്കായ്) എന്ന വാക്കുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നില്ലോ?

ക്ഷേമേന്നൻ രാമാധനമത്ജരിയിലെ പ്രസക്ത ഫ്രോക്കങ്ങൾ:

ഉംഗതിഷ്ഠിംൻ മഹത്തുതം പാവകാത്ക്യഷ്ണപിംഗളം
ഫോപ്പാത്രം സമാധായ ഭോർജ്ജാം പായസപുരിതം (71)
പ്രാജ്ഞാപത്രഃസ പുരുഷാ ഇന്നേർവാക്യാന്വപായതം
പുരീയപായസം പാത്രം പ്രതിപാദ്യതിരോദ്ദേശ (72)
തദാദായചദ്രപാലഃ പായസം ഇന്നിരോസനാത്
ദേവിഭ്രാപദഭൈ ദിവ്യം മുർത്തം ഹർഷമിവാത്മനഃ (73)
തതോർധിം പ്രാപ കെളസല്യാ
ചതുർഭാഗം ച കൈകേകയി
ചതുർഭാഗം സുമിത്രാചസ്യം ഭതനദിയാക്യതം (74)

രാമാധാര മൺജരിയനുസരിച്ച് കെളസല്യക്കു പായസപ്ലകുതിയും,
കൈകേകയിക്കും സുമിത്രകും കാൽഭാഗം വിതവുമാണ് കിടുന്നത്!

ചസ്യരാമാധാരണത്തിലെ ഫ്രോകം:

കെളസല്യാരൈ പ്രമദചിരംഭേപതി:
പായസാർധിം
പ്രാദാദർധിം പ്രണയമധ്യരം കൈകയേറ്റസ്യപുരേത
എത്തേരേവേം തരളമനസഃ പത്രുരാഭലാച്ച്യ ഭാവം
സ്വാർധിം ശാഭ്രാം സ്വയമകുരുത്വാം പുർണ്ണകാംസുമിത്ര
(ബാലകാണ്ഡം, 23, ചസ്യരാമാധാരണം)

ചസ്യരാമാധാരണത്തിലെ പായസവിഭജനം അഖ്യാതമരാമാധാരണത്തിൽ
കാണുന്നതുപോലെതന്നെ. മറ്റു രാമാധാരങ്ങളിലെ പായസവിഭജനത്തെ
പ്ലാറ്റി അറിവുള്ള വായനക്കാർ എഴുതുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

ഇടം

കൊന്നമുക് വിജു

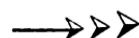
അരയിരുന്നു ഞാൻ
 ചതാന്തൻ
 തിവ്രഹംഗരവിശ്വാസി
 കുറച്ചുനാൾ ചുംബ
 ചുമന്, തിനെ ഞാൻ
 എനിക്കതിൽ തോനി
 മനസ്താപം.
 പിനെ,
 വെറുത്തു ദുരന്തതക്
 വലിച്ചുറിഞ്ഞതും
 പുതിയതൊന്നിനെ
 എടുത്തണിഞ്ഞതും
 വെറുതെയല്ല.
 വിഴുപ്പുകളേരു
 അറിയാതെയെറ്റി
 ചുമനു പോകുന
 കഴുതയല്ല ഞാൻ.
 അറിയുന്നു ഞാനെൻ
 ചുമലിൽ കനകും
 ചുവന്ന ഭാണ്യത്തിന്
 ചെറിയ നാട്ടങ്ങൾ.
 അർഭച്ചട്ടകുവാൻ
 ശ്രദ്ധകും ഞാൻ നിന്നെ
 അതിനൊരുനാളും
 കഴിഞ്ഞില്ലെന്നാരു
 ഗതിയിലെത്തിയാൻ
 നടുനിവർത്തതും ഞാൻ
 ഒരിക്കൽ കുടിയെൻ
 വലിച്ചുറിയുന
 പരാക്രമം കാട്ടും.
 എന്നെന്നാൽ,
 അടിവയല്ല ഞാൻ.

അന്തിക്കൊയ്ത്ത്

തിരിജ, ചെമ്മണ്ണൻ

പുട്ടത്തുനവസാനക്കറ്റ, വേച്ചും കൊണ്ടാണു
 പാറുട്ടിരെയത്തീടുനു ചുന്നാലു ചുരുട്ടുമായ്
 കാലത്തിൻ ചാറ്റ! കൊയ്യാനാളിലും, പൊയ്യേഷായുള്ള-
 കാലത്തു കൊയ്യാൻ കിട്ടാതെത്ര പേര് ചടങ്ങിഷ്ടായ്.
 കല്ലാണി ചന്പണി വിട്ടും നാളേരോയായ്
 രണ്ടാണു ഉകൾ, ഗർമ്മിൽ, കൊയ്ത്തിനി ഘടാഴോശം
 ഉണ്ടാരു ഉകൾ, ടാണിൽ, ‘കമ്പ്യൂട്ടർ’ പരിക്കുനു
 കൊള്ളാവും ബന്ധം വന്നാൽ പൊന്നണിച്ചയച്ചിട്ടും.
 കണ്ണത്തിൻ ഗന്ധം സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുവാൻ ചാത്രം
 കണ്ണനു ദോഹം, മുഖന്യിലുത്തയടിയാളൻ
 മുണ്ടിയോ കിടപ്പാണു, വാർഷിന്റെ പണിക്കാരൻ -
 കുഞ്ഞാത്തൻ, കളത്രേശാ വീട്ടു വെലകൾ ചെയ്യുവു
 ഉണ്ടു രണ്ടു പേര് പേരകിടാങ്ങൻ, ചെക്കൻ പെട്ടി-
 വണ്ടിയാണോടിക്കുനു, നിലില്ലാതോട്ടും കിട്ടും
 പെണ്ണവർ തുണിഷ്ടാപിൽ ചെയ്യുനു ‘പുടമുറി’
 കൊയ്യാനും, മെതിക്കാനും കുഞ്ഞിലേ ശീലിച്ചിലും.
 പണ്ടത്തെ പാരവ്യരകൊയ്ത്തുകാരന്യം വനു
 കണ്ണത്തിനുടയോഡാൻ തന്നതാൻ ചാഴ്ചീടുനു
 തണ്ണാട പഴുത്തുള്ള ‘പൊന്നണി’ ചുറ്റതെത്തതി-
 കണ്ടില്ലയെന്നാർത്തുള്ളിൽ കുണ്ഠിതം ചെർത്തീടുനു.
 കൊച്ചുജേരിയും രോസകുട്ടിയും ചീനാക്ഷിയും
 പുതതൻ കൊയ്ത്തു ശ്രദ്ധിതൻ വക്താകൾ, പെൺനേതാക്കൾ
 കൊത്തിട്ടും കതിർ, വൈക്കാൽ ചുക്കാലും കണ്ണങ്ങളി-
 ലിട്ടിട്ടും, മേയാനെത്തും പെക്കൻകു ഭക്ഷ്യാസവം
 എത്തിട്ടും ചുറ്റന്നടിൽ നിന്നേരെക്കായ്യാളും-
 രോട്ടേറോസ്റ്റിയാൾമായ്, താഴ്ത്തികൊയ്യുമെന്നാലും
 കിട്ടണം വെറും കാപി കാലത്ത്, വെയിൽ ചുത്താ-
 ലാക്കണം, കരിയോടെച്ചുപാത്തി, ചായയ്ക്കാപം.

..ଦିପ..

ମହାଯାନ

ବ୍ୟୋ. ଏ. ଏମ୍. ଶ୍ରୀଯଶ୍ରୀ

ଶୋମୁଖିଲେ ନିରମଳମାତ୍ର ଜଳଂ କେକକବୁଦ୍ଧିଲେନ୍ଦ୍ରତତ୍ ହୃଦୟ
ତେଣାଟୁ ଚେରେତତ୍ ଅମରେଶେନ୍ ଉତ୍ସୁରୁକି ପ୍ରାରତମିଶ୍ର.

“ହୋ ଗଂଗେ, ହୋ ଭାଗିରିମୀ, ହୋ ଜଗପଞ୍ଜନନୀ, ହୋ ସର୍ବମୁକ୍ତି
ପ୍ରଭାୟିନୀ, ଆଜଣତତ୍ୟୁଦ ତିମିରଂ ବ୍ୟାୟିଚ୍ଛ ଅସ୍ତ୍ରାସମତ୍ୟୁଦ ତିରମାଲ
କଳୀଲେପ୍ତ୍ରକୁଷଳ୍ୟୁନ ହୁଵନ୍ ଅଶ୍ରୟମରୁଫେଣମେ”.

ନୀଳାଯାତ୍ରୟୁଦ ବନ୍ଦୁକଶେ ଅଯାତ୍ରୟୁଦ ଶରୀରତିଲୁଙ୍କ ମନ୍ଦିଲୁଙ୍କ
ରୁହୋଲେ ତଳାଂକେନ୍ତି ନିନ୍ଦିରୁଣ୍ୟ. କୁରୁବୋଯତିରେ ଚୁଣିକଳୀଲେପ୍ତ୍ରକୁ
ସାଯଂ ହୁଲ୍ଲାତାକୁନ୍ତୁପୋଲେ.

ଆରୁଂ ନିରଣ୍ୟିକବୁନେକତତଳ୍ପୁ ଓଣିରେଣ୍ଟ୍ୟୁଂ ଅନ୍ତ୍ୟୁ. ଆରୋ ନାଯି
କୁନ ବଶିକଳୀଲୁଦୟୁନ୍ତ ଯାତ. ଲକ୍ଷ୍ୟଂ ମାଯାତ ମର୍ଯ୍ୟକପ୍ରତିରିକବୁନ୍ୟ.

ଓରିକଟପ୍ରୁଣିତର୍ ଚେରୁପୁଣିତର୍ ତାଙ୍କ ପାଣିଯ ପଢ଼ଣେଲୁକବୁନ୍ତିଚ୍ଛ
ଅମରେଶେନ୍ ଓରିତତ୍. ଆରକାଶମଧ୍ୟତତିର୍ ସାତକ୍ରୟତିରେ ତେରୋଟଂ
ନଟତ୍ୟୁନ ପଢ଼ଣେଶ. ତାଙ୍କ ନିଯନ୍ତ୍ରିକବୁନ ଆଜଣାତକରଣେଲୁକବୁନ୍ତିଚ୍ଛୋ,
କାଣ୍ଠରେ ଶତିବିଶତିକଲୁକବୁନ୍ତିଚ୍ଛୋ ପଢ଼ଂ ଏନଗିରିଯାଙ୍କ. ଏ କରଣେଲ୍ଲାଙ୍କ
ପିତ୍ତୁଚୁବ୍ଦି...ପଢ଼ଂ ମୁକବୁକୁତତି କଟଲିଲେ ବିଳନ୍ତୁତାଙ୍କ.

ଉଚ୍ଚର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଚେତାଣିଷ୍ଟଂ, ସାମାରୁଂ, ନିରିବୁନ୍ୟଥା-
ଣାଚ୍ଚାର୍, ମୋରୁଣେକିର୍ ଶାପାଟୁ କେକେଯଥା.
ରୋତଣାଂ ପାଲିଲ୍ଲାତ ଚାଯାରୟନ୍ତାଲ୍ଲୁଂ କଣୀ-
ରୁକ୍ତାରେ ବେଣାଂ, ରୁଗୁକେକିଲୁଙ୍କ ବେକୁଣ୍ଣନାର୍.
ରେଲାକେଞ୍ଚିରାଣେଣ୍ଟା, ଦେଶାଷ୍ଟକଶ ବେଣାଂ, କୁଣ୍ଣି-
ଶୀର୍ଣ୍ଣ ରାରିଯାତ ଚୁଫାଟାନତାଫଂ ବିଲ୍ଲେବୁଣାଂ.
ରାରିଯାରି ନାଟୁକାରାଲ୍ଲୁଂ, କେବ୍ୟତତ୍ତ୍ଵଂ ତେଟି
ନାଭାଟି ବଣ୍ଣାରାଲ୍ଲୁଂ କେବ୍ୟିଛୁଏ ବଳଂ କେଟୁ.
ପୁଣ୍ୟରୟନ୍ତାଲ୍ଲୁଂ କୁଣ୍ଣି ଚେରୁବେତତରିଶିଟୁ-
ନିନିଶିରାଷା ପୁଣ୍ୟ ସାପତତି ନିଲତତିନେ
ନେବୁତତ୍ତ୍ଵ କରୁଣ୍ଣ ବେଶ୍ଵି ତବୁରାଙ୍କ ସତ୍ୟ ଚେଯିବୁ
ପଣ୍ଡାବିଲ୍ଲ ନିରାତରିକୁ ‘ହାରିବେଲ୍ଲୁର’ ବରୁଂ କେଲ୍ଲୁ.

ഒരിക്കൽ താനും ഈ പട്ടപ്പോലെയായിരുന്നു. ഉദ്ബാലകൾ മുമ്പിൽ സർവ്വജനങ്ങളാവിച്ച ശേതക്കേതുവിനെപ്പോലെ.

എറു വൈകിയാണെങ്കിലും ജീവിതത്തിന്റെ അണിമയത്തെടാൻ തന്നെ പ്രാപ്തതനാക്കിയ പരംപൊരുളിന് അമരേശൻ ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു.

“ഹേ പരസ്യാരുളേ ആത്മാവിലെ അസുസ്ഥതകളിൽ നിന്ന് ശാന്തി തേടിയുള്ള ഈ തീർത്ഥാടനത്തിൽ അയയ്മാക്കേണമേ. ”

മനാകിനിമാതാജിയുടെ മുമ്പിൽ അമരേശൻ പത്മാസനത്തിലെ മർന്നു. ഓർമ്മകളുടെ മലവെള്ളപ്പാച്ചിലുകൾ....മാതാജിയുടെ ചോദ്യ അഞ്ചൽക്ക് ഉത്തരങ്ങളെവിടെ തുടങ്ങാം. ഭാണ്ഡാലുടെ കെട്ടഴിച്ച് വീണ്ടും മൊരു താരതമ്യവിവേചനം.

എന്നും താൻ നരക കവാടത്തിന്റെ അതികിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. കുതിച്ചുകയറാനുള്ള മോഹപരമരകളിൽ പെട്ടകാലം...സഹോദരങ്ങളെ ശ്രദ്ധകളായി പ്രഖ്യാപിച്ച് ജനവിചാരങ്ങളുടെ നൂലിംഗളാൽ സരയം ബന്ധ നസ്തനായി.

സന്ധിയെക്കുറിച്ചൊർത്തപ്പോഴാക്കേ ഒരിക്കലും മനസ്സുറച്ചില്ല.

“ഉള്ളൂലന സിഖാത്തതിന്റെ വക്താവായി താൻ മാറാൻ എന്തേ കാരണം? എകോദരങ്ങളെ കാട്ടാളെന്റെ കരുതേതാട ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത തിന്റെ വരുംവരായ്ക്കക്കളുക്കുറിച്ച് താൻ ബോധവാനാകാത്തതെന്തെന്ത്...?”

പിതാക്കളോടും മറ്റു സഹോദരങ്ങളോടും ജേയഷ്ടംൻ കാണിച്ച പ്രിയ തതിന്റെ വില താനിനാരിയുന്നുണ്ട്. ‘കൊക്കുതുറനവന് അനന്വിധിച്ചിട്ടുണ്ടനെ’ പൂശ്ചം താനിന് തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്.

“ഈ പോക്ക് ഹ്യാദയദേകമാൻ. നീയെണ്ണും ഗുണം പിടിക്കില്ലെ രേഖാ” മനസ്സ് നിമിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ‘പോണാൽ പോക്കും പോഡാ.’ അനും താൻ നീട്ടിപ്പാടി. ലോകം കീഴടക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയായിരുന്നില്ലോ....

ഭ്രമകല്പനകളുടെ പരിണാമമെന്നൊന്നും ഇല്ലാതായത് രണ്ടും ജേയഷ്ടംനാരും രണ്ടുജനും. എന്നിട്ട് താനെന്ത് നേടി?

സുരക്ഷിതത്തിന്റെയും വാസ്തവ്യത്തിന്റെയും കാരുണ്ണും ചൊരിഞ്ഞ അമ്മ. ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ തന്നെ കുറ്റവിമുകതനാക്കാൻ കിണ്ണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ച അച്ചൻ....

അമേ ഈയുള്ളവനോട് പൊറുക്കേണമേ. യോഗനിബ്രയിലാണ് കണ്ണുകളിൽ അശുപ്പവാഹം. ലോഭമോഹങ്ങളുടെ ഇതിപരുത്തമുള്ള ഫല അഞ്ഞിങ്ങനെയാക്കേതെന്നെന്നാവാമെന്ന് അമരേശൻ ബോധ്യമായതു പോലെ.

സിഖാർത്ഥൻ കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങിയത് ഈ ദുർവിധികളെ മറികട ക്കാനായിരുന്നില്ലോ? തനിക്കും ഇതൊഴിവാക്കാമായിരുന്നില്ലോ...? പക്ഷെ സിഖാർത്ഥനപ്പോലെ സ്വയം കണ്ണഭത്താനുള്ള ത്രാണി തനിക്കില്ലാതെ പോയി.

മന്ദാകിനിമാതാജിയുടെ മുന്നിൽ ഉള്ളിലെ കെട്ടുകളെല്ലാം അഴിഞ്ഞു വിഴുന്നതുപോലെ അമരേശൻ അനുഭവപ്പെട്ടു. ഈ മൗനമന്ധാസത്തിൽ ആമഗനനായി ഇന്നിയുള്ള കാലം നീക്കിയാലോ എന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചു.

ബദരിയിൽ ബവച്ചാൻ പൊതുവാളിനെ കണ്ണുമുട്ടിയത്. നീണ്ട പത്താവത്തു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം താനാൻ അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. നിയോഗങ്ങളുടെ ആവർത്തനമാണ് ജീവിതം. നാം എത്ര മാറ്റിവെച്ചാലും അത് നമ്മുണ്ടും തെറ്റിവയ്ക്കാം.

ആകെ ദുരിതപുർണ്ണമായിരുന്നു അച്ചുന്നേൻ അന്ത്യകാലം. ഒരുനേരത്തെ ക്ഷേണത്തിനായി ധാരിക്കുമായിരുന്നു. ഓർമ്മകൾ നശിച്ച് ഭോഗാ സക്തനെപ്പോലെ അല്ലതു. പ്രതികാരമുർത്തിയായ അശ്വത്ഥമാവിന്നേൻ മറ്റാരു രൂപം. തിനുതീർക്കാനുള്ള ഏറ്റവും കാലം കാലം വെന്നും. തേക്കാത്ത എന്നു ധാരി എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ....

“എത്രയാനും...എത്ര നാളാനും വെച്ചിട്ടു” പൊതുവാൾ പറയാൻ ആരിയക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെപ്പിനെന്ന ആരും ഗർജ്ജിക്കാതെയായി. കിടന്ന കിടപ്പിൽ നാലുന്നാർ. ഒരു ദിവസം കൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടും മറ്റൊരുവരി യുന്നത്.

ശരണാഗതയായ അമ. ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ പുട്ടപർത്തിയിലേ കെന്നു പറഞ്ഞ ശ്രാമം വിട്ടിരുന്നു. തനിക്ക് ഒരു സാക്ഷിയായിരിക്കാൻ വയ്ക്കു ഭാവമായിരുന്നല്ലോ എന്നും അവർക്ക്.

മലനിരകളും അവരെ വലംവെച്ചാഴുകുന്ന മേഖലാങ്ങളും ആകാശ നീലിമയും അമരേശനെ പേടിപ്പെട്ടുത്തി. ഘടനമേഖലാങ്ങളുടെ കാളിമയെ വെല്ലുവിളിച്ച താനെന്നേ ഇങ്ങനെന്നെയെന്ന് അയാൾ അതഭൂതപ്പെട്ടില്ല.

‘വിശ്ചകളിൽ നിനേ നിത്യാനിത്യതകൾ തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകം ഉദിക്കുകയുള്ളൂ’ മാതാജിയുടെ വാക്കുകൾ സുക്തങ്ങളായി പതിച്ചപ്പോൾ അമരേശനുണ്ടായും.

വ്യവഹാരജീവിതത്തിന്റെ വർണ്ണങ്ങളുകളിൽ ഹ്യാത്യമുടക്കിയിരിക്കുന്ന സ്നേഹി തനിക്കില്ലാതെപോയത് ഇതാണെന്ന് അമരേശൻ സ്നേഹിയായി.

ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക് ഇനി അനിവാര്യമല്ല. സുപരിചിതമായ ഇടമായി മാറികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന തനിക്കും ശിരിശ്യംഗത്തിന്റെ മടിത്തട്ട്. അത്യശായ ശർത്തങ്ങളിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ പഴയതുപോലെ ഭയമില്ല. സൗന്ദര്യ

തിരിക്കേം വശ്യതയേക്കാൾ ലയനത്തിൽ നിർവ്വൃതിയല്ലെ തനിക്കനുഭവപ്പെട്ടുനന്തരന് അധ്യാർഖമുണ്ടാക്കുന്നതാണ്.

പിറ്റേന്ന് ധാത്രപറമ്പൽ മാതാജിയുടെ കണ്ണിൽ നോക്കി മാപ്പേ പറഞ്ഞു.

തല്ലിട ഇരുവർക്കുമിടയിൽ ഒരു വിഞ്ഞൽ അനുഭവപ്പെട്ടു. “വേദന തിൽ നിന്നാണ് വേദനയുണ്ടാകുന്നത്”. അമരേഷൻ മാതാജിയുടെ വാക്കു കളുടെ ആഴ്ചങ്ങളിലിട്ടുന്നീടുന്നു.

ഇടയ്ക്കൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ അമരേഷൻ സാമ്പത്തികമായ അ കണ്ണുകൾ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

താമരയിൽ പോലെ ലോലമായ ഉള്ളംകയ്യും കാർഡ്പാദവും. തുനി ലാവുപൊഴിയുന്ന കൂളിർവചനങ്ങൾ.... സദാ ഉണ്ടാക്കിരിക്കുന്ന പ്രക്രിയ.... മാതാജിയെ അമരേഷൻ തനിലേക്കാവാഹിച്ചതുപോലെ.

‘അനുഭവി’യാക്കണമെന്ന ബദരിനാമിലെ കൃഷ്ണാനന്ദസ്ഥാമിക ഇടുടെ വചനത്തിൽ പൊരുശ് അവർക്കു മനസ്സിലായതിപ്പേണാണ്.

അമരേഷൻ മലമടക്കുകൾ ഒന്നാനൊയി കയറി. മഹാപ്രസ്ഥാന തിനു തിരിച്ച പാണ്യവരാർ ചിലപ്പോൾ ഈ വഴികളിലും പോയിക്കാണുമെന്ന് അധ്യാർഖ കൗതുകരേതാടെ ഓർത്തു.

പെട്ടുനാണ് അധ്യാളുടെ മുസിൽ ഒരു ദിർഘകായൻ പ്രത്യുഷ പ്പെട്ടത്. ആറ്റടിക്കുമേൽ പൊക്കം തോന്തിക്കും. ശരീരം ടിനിക്കേം പാടകൾക്കാണ്ട് ആചരാദം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈതോളിലും ചാക്കുകൊണ്ടുള്ള ഭാരമാർന്ന മാറാപ്പുകൾ.

ചകിരിപോലുള്ള തലമുടി....നീണ്ടതാടി....തുറിച്ച നോട്ടും. ഒരു കണ്ണിനേ കാഴ്ചയുള്ളൂ എന്ന് അടുത്തുനിന്നു നോക്കിയാലായാം. പുംഖം നിറഞ്ഞ മുവഭാവം.

തന്റെ ശ്രാമത്തിൽ ചെറുപ്പത്തിൽ കണ്ണുമറന്ന സോമപ്പുനെ അമരേഷൻ ഓർത്തു.

സോമപ്പൻ....അമരേഷൻ ഒച്ചയില്ലാതെ വിളിച്ചു.

തന്റെ ഭാണ്യങ്ങളിലോന്ന് അമരേഷൻ മുതുകിൽ ചാർത്തി ഉം... കയറിക്കോളും എന്ന ആളത്തയോടെ പാടകൾ കിലുക്കി ദിർഘകായൻ പടവുകളിനാണ്.

പിന്നെ അമരേഷൻ അമാന്തിച്ചില്ല. ദ്രുതഗതിയിലായിരുന്നു കയറ്റം.

കയറ്റത്തിൽ തന്റെ പേരിലെ അമരത്തെത്തക്കുറിച്ച് അധ്യാർഖ ഓർത്തു. നൃണാജിയിരുന്നു. സത്യവും സാദ്യശ്രവ്യും ഒന്നല്ലെന്ന് അധ്യാർഖ ആദ്യമായി അറിഞ്ഞു.

യും

സുഷ്മ കണിയാളിൽ

ഹേ കൃഷ്ണ...
 ഞാൻ വിളിച്ചപ്പോഴോകെ നീ
 നീലാദയയറുമവളുടെ ഭിഞ്ഞിലെ-
 പ്രണയപർമ്മങ്ങളിൽ കുഷുകുത്തി.
 എന്ത് ഒന്നു്...?
 പുകാകടവായ്,
 ഹരിതസ്വപ്നങ്ങളിൽ ചിതപടർത്തി.
 ഉഷ്മാമൂന്നങ്ങളിലെ നാഭജപങ്ങളിൽ
 ചിതർപ്പുറുകൾ രൂചിയളന്നു.
 പ്രതീക്ഷയുടെ ധൂമപടലങ്ങളിൽ
 സ്വീതിരഹിതമുത്തേശത്യഗന്യം!
 ഒന്നും അക്ഷയപാത്രത്തിൽ
 ഒപ്പിച്ച ഇലപച്ചയ്‌കുഞ്ഞൾ
 പുഷ്ടിശാളികളുടെ തിരക്കൊളുകൾ!
 ഇപ്പോൾ....?
 അവളുടെ കണിതകങ്ങളിൽ-
 ശ്രദ്ധാലുങ്ങളെ കാവലാകി
 അധികാരത്തിന്റെ ഘടനയിൽ
 നീ മരഞ്ഞ നിന്നു.
 ഞാനോ....?
 ശ്രദ്ധാലുങ്ങളുടെ സമസ്യയിൽ കുരുങ്ങി
 നീലിച്ച സാധനങ്ങളിൽ
 ആകാശച്ചരുവിൽ നീയുണ്ടരുന്നതുകാത്ത
 മൂന്നായ് കേണ്ടു....
 ഹേ...., കൃഷ്ണ.

വായനമുറി...

കവിത എന്ന സ്വത്ത്

കവിതാസർവസം (സമ്പ്രദാനസമാഹാരം) : യുസഫലി കേച്ചേരി, പുരിണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. വില 300.00രൂപ

കെ.പി.ശക്രൻ

ശ്രീ യുസഫലി കേച്ചേരിയുടെ സപ്തതതി കേരളം ആഭ്യന്തരാഷ്ട്രീയ ഏറ്റവും മാത്രം ഉയർത്തി വിരമിക്കുക എന്നതാണല്ലോ ഇത്തരം ആഭ്യന്തരാഷ്ട്രീയ ഉയർത്തുന അല മാലകളുടെ വിധി. ആ അലമാലകളിലെ അനുമോദനങ്ങൾ, മികവാറു, കവിതയുടെ യമാർത്ഥസ്വരൂപം നിർണ്ണയിക്കുക എന്ന നിയോഗത്തിനു മുതി രാറില്ല. അതിന് സാമർഖ്യികമായ സാംഗത്യം പോരാ എന്നതാവാം നേര്. ഇവിടെയാണ്, ഈ വക ആഭ്യന്തരാഷ്ട്രീയ ഭാഗമായി അതാവു വ്യക്തി യുടെ ആക്രമാത്തം ഉർശമങ്ങൾ എന്നിച്ചു ഒരുക്കുട്ടുക എന്ന ആവശ്യം ഉരുത്തിരിയുന്നത്. നല്കുകാലം എന്നു പറയഭെ, നമ്മുടെ പ്രസാധകർ ഇഡായി ദൈവാധികാരിയുടെ പ്രഭാവിനു സന്നദ്ധത കാട്ടുന്നുണ്ട്. അവരുടെ വേദേകത്തിനു നന്ദി.

യുസഫലിയുടെ സപ്തതതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഇങ്ങനെന നന്ദി അർഹിക്കുന്നത് കോഴിക്കോട് പുരിണ പബ്ലിക്കേഷൻസിൽ. എളീയ നില തിൽ ആരംഭിച്ച ഈ സ്ഥാപനം ഇന്ന് വലിയ അംഗീകാരം നേടിക്കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴും, സന്തം സാംസ്കാരികബാധ്യതയെ അവഗണിക്കുക എന്ന പാളിച്ച പറ്റാതെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അഭിനന്ദനയിലും തന്നെ ഈ സ്ഥാപനം യുസഫലിയോട് സപ്തതതിയുടെ സന്ദർഭത്തിൽ കാണിച്ച ആതിമ്യം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത അതുവരെ നല്കിയ സംഭാവനകൾ സമഗ്രമായിട്ടുണ്ട്, ആകർഷക

വുമായിട്ടുണ്ട് ഇതു അവതരണം. രണ്ടു വണ്ണകാവ്യങ്ങൾ, അഞ്ചു കമാകാവ്യങ്ങൾ ("അഞ്ചു കന്യകൾ" എന്ന കൃതിയിൽ ചേർത്തിരുന്നവ), തുടർന്നുവന്ന ആറു സമാഹാരങ്ങളിലെ മുഴുവൻ ഇനങ്ങൾ - ഒക്കെ ഇതു സമ്പൂർണ്ണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഓരോന്നിനും അമുഖമായോ അവതാരികയായോ അന്നനു കവി കൊടുത്ത കുറിപ്പുകൾ, പലരും ചീഴ്പഠനങ്ങൾ - ഒന്നും ഇവിടെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടില്ല. കൂടുതലിൽ ഏറെ വിലപ്പെട്ട ഓന്നാണ് 'കേച്ചേരികവിതയുടെ അടിവേരുകൾ' എന്ന പേരിൽ ആലക്കോട് ലീലാക്യൂഷ്ണൻ കവിയുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖം. ചുരുക്കത്തിൽ, കവി ചുണ്ടിക്കാട്ടുംപോലെ തന്റെ 'എക്സമസ്ഹനരുഭിദ്യുക്ഷ'യെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുക മാത്രമല്ല ഇതു സമാഹാരം. പിന്നെയോ, കവിയെ വിലയിരുത്താനാവശ്യമായ വിവിധ വിഭവങ്ങൾക്കാണ് സഹൃദയരെ സർക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാധാരണ ഇത്തരമൊന്നിന് സമ്പർണ്ണസമാഹാരം എന്നാക്കയേ പേരിട്ടു കാണാറുള്ളൂ. ഇവിടെ മട്ടാണ് മാറിയിരിക്കുന്നത് എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്: 'കവിതാ സർവസ്യം' എന്നാകുന്നു പേര്. കേച്ചേരികവിതയുടെ ഇന്നോളമുള്ള സ്വത്തുമുഴുവൻ ഇതിൽ സ്വരൂപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന വിവക്ഷ പ്രകടം. വേറെ ഒരു പൊരുളുകുട്ടി സ്വഹൃദിക്കുന്നതായി വിചാരിച്ചുകൂടേ: കേച്ചേരിക്ക് കവിതതനെ ആകെയുള്ള സ്വത്ത്...അതെ, തന്റെ സർവസ്യം കവിതയാണ് എന്ന ഗാധമായ ഒരു താഭാത്മ്യം ഏറെകാലമായുള്ള സപരുയിലുടെ ഇതു കവി സാധിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതു വശം മാതൃകാൾ നിരത്തി വ്യാപകമായി സ്ഥാപിക്കാവുന്നതാണ്. എങ്കിലും ഇത്തരമൊരു എളിയ അവലോകനത്തിൽ അതിന് ഇടമില്ലാണ്. ഏതാനും സുചനകൾ മാത്രം:

പലചീത്രരംഗത്ത് കേച്ചേരിയുടെ നേട്ടം കേവലം. നിസ്സാരമല്ല. നിർമ്മാണം, സംബിഡാനം - ഒന്നും അദ്ദേഹം പരൈക്കിക്കായ്ക്കയില്ല. അതെല്ലാം മാറ്റിനിർത്തിയാലും ഗാനരചനയിൽ തന്റെ സ്ഥാനം സവിശേഷമാണാണ്. കവിതയല്ല, കാശാണ് സ്വത്ത് എന്നു യരിച്ചാൽ തനിക്ക് അവിടെത്തനെ തന്യടിക്കാമായിരുന്നു. വലിയ കേളം കൂടാതെ കാശു വാരിക്കുട്ടാൻ തെളിഞ്ഞുകിട്ടിയ ഇതു തന്നും തന്റെ കവിതയുടെ ധ്യാനരത്തിലെ ബാധിച്ചുകളിലുമോ എന്ന ആധി ഇടക്കാലത്തുവെച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ഉഭിച്ചതായാണ് ഉപഹിക്കേണ്ടത്. കവിതയ്ക്കു തെഴുകുന്ന വേഗാരു ചിന്ത മാണ് ഗാനം എന്നൊക്കെ സ്വയം സാന്നിദ്ധ്യപ്പെടുത്താം. തനിക്കു ഗാനരചനയും സർഗ്ഗപ്രവൃത്തിയാണ് എന്ന് അഭിമുഖത്തിൽ കേച്ചേരിയും അങ്ങനെ ചെയ്യായ്ക്കയില്ല. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെതുപോലെ വിപുലമായ സജജീകരണം ലഭിച്ച പ്രതിഭയ്ക്ക് വേണ്ടതുപോലെ പെരുമാറാൻ ആ നിയുക്തരുപത്തിൽ പ്രസക്തി പോരാ എന്നതാണാണ്. ഇടയ്ക്ക്

കവിതയുടെ ഇളംതഴപ്പ് എന്നനിലയ്ക്ക് അതിൽ വിഹരിക്കാം; പക്ഷേ ഈടു റപ്പിനുള്ള ഉരുപുടി വേറെതന്നെ നേടണം എന്നതു നിസ്സംശയം. വീടു പുലർത്തേണ്ടും - ആ വേവലാതി തന്നെക്കൊണ്ട്, ഇടയ്ക്ക് ചലച്ചിത്രഗാനം ചമ്പ്പിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ സമർപ്പം ‘പ്രയുക്തകാവ്യം’ എന്നാരു ഇനത്തിൽ (പുറം 378) സ്വപ്നശിഖുകാണുന്നത് അർത്ഥഗർഭമെന്തെ. അതിനേക്കാൾ അർത്ഥഗർഭമെന്തെ ആ സ്വപ്നശിഖനതിലുടനീളം ഉപഹാസത്തിന്റെ സ്വരം സ്വദൂരിക്കുന്നത്.

വീടു പുലർത്തുക - ഈ ഒരു വിശ്വലബ്ദാധ്യതയായി ഈ കവി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാവണം. കുടുംബം എന്ന കൂളിർമ്മ ഇവിടെ പല കവിത കളിലും പശ്ചാത്തലമോ പരിവേഷമോ ആയി വർത്തിക്കുന്നു. അമു, ഭാര്യ, പേരക്കിടാവ് - എല്ലാവരും യമാവിധി ഇടം വരികയും ചെയ്യുന്നു. പ്രണ തന്ത്തിന്റെ ആർദ്ധത ഒരു വിദ്യുരപുഷ്പത്തിന്റെ സുഗന്ധംപോലെ അവിട വിട നിശസിക്കായ്കയില്ല. ഏകിലും അതിനെ അധികരിച്ചുകൊണ്ടാവും ദാഡിപ്പിതിയുടെ നില എന്നുതോന്നുന്നു. ഈ പ്രീതിയുടെ മധുരമായ ഒരു സ്മരണ ‘പുച്ച പുച്ച’ എന്ന കൃതിയിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (പുറം 449-51). കവി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നപോലെ ‘പ്രീതിച്ചിപ്പിക്കുള്ളിലെ മുത്തായി’ അതു വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നുണ്ട്. പൊരുളനേശിക്കാനുള്ള പ്രവണതയായി ഇദ്ദേഹത്തിൽ അത്മായത വികസിക്കുന്നതു പ്രകടമാണ്. പക്ഷേ ഏഹികതയെ വിരോധിക്കുന്ന പ്രേരണയായി അതു പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. രണ്ടും തമിലുള്ള വലിവ് ഇടയ്ക്ക് പിടയ്ക്കുന്നുണ്ടാവാം. അങ്ങെന്നയാവാം ‘ആസക്തിയോഗം’പോലുള്ള ഒരു രചനയുടെ പിറവി (പുറം 594). ‘മുറ്റതു വയ്ക്കുന്ന കാലുകൾ’ പിന്നോട്ടുന്ന കറ്റക്കിടാങ്ങൾ വലിച്ചിശ’യ്ക്കുന്നതും ‘ലാകികത്തിന്റെയുമ്പരത്തിന്നെയിൽ എകാന്തിക സുഖം കാത്തിരിക്കു’ന്നതും സത്യസാധ്യതയെന്ന കവി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ വലിവിലേയ്ക്കു തക്കാലം കടക്കുന്നില്ല. ആ കറ്റക്കിടാങ്ങളോടും ഉമ്മറത്തിന്നെയോടും ഉള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിനു നേർക്കു താൻ ഉദാസിനന്നല്ല എന്നതാകുന്നു മുഖ്യം. അപ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഞട്ടാന് ഉപഹസിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും, സമർപ്പം സഹിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും, ചലച്ചിത്രഗാനം ചമച്ചോളുകതനെ! എന്നുവെച്ച്, അതിൽ തുലച്ചോളംമെന്നില്ലല്ലോ തന്റെ സർഗ്ഗാത്മകത. ‘ആപനൻ താൻ ശൃംഗാരൻ മലർമകൾ കന്നിയാൻ’ എന്ന് എറുപറിയുന്നു - വാസ്തവം, ഔപംതനെ, ‘ആദ്ദു, വിജ്ഞാനതു ഷണാധുപത്തിൽക്കെട്ടി മാധ്യപ്പശുവിനെ നിഹനിച്ചിട്ടുകാമനായവിനേതെ’ എന്ന് എത്തിരെ തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. (സാദ്ഗൈമം - പുറം 306) ഇതു നിർണ്ണായകമാണ്. കവിതയെയും കനകതയും അപ്പുറത്തും ഇപ്പും തന്ത്തും നിർത്തുന്ന ഘടനക്കാണ് കനകപ്പെട്ട ഒരു ലഘുരചന ഇരു നിർണ്ണായകത്വത്തിന് ആകം കുടുന്നു. പരുങ്ങി നിൽക്കുന്ന കവിത, തിളങ്ങി

നിൽക്കുന്ന കനകം; കവിയുടെ കാമിനി വന്ന് കനകം എടുക്കവേ, കവിത തൊഴുതുമാറി. കവിയോ: ‘കദനകനെകമേരും വനിയെന്നു ഹൃതതടത്തിൽ’ കണ്ണഭത്തി തൃപ്തിനേടി. കനകക്കൊതിയന്മാർ അതിനു നേർക്കും വന നയന്ത്രണങ്ങളുമായി അടുക്കുമ്പോഴേയുള്ള പരിശേഷം. അവരോടു പാടാനുള്ളത് ഒന്നുമാത്രം: ‘കൂഴിച്ചിടായ്ക്കൻ കരളി; ലൈനോമലാളാണവിടെ! അവ ഇടുട അശക എങ്ങനെയാവും അവർ കരുതുക: കവിത എന്നോ കനകം എന്നോ?... (കവിത- പുറം 377) കവിതയ്ക്കു കനകവുമായി സാധിക്കുന്ന ഈ സമീകരണം നമ്മുടെ കാലത്തു പല അർത്ഥമാനങ്ങളിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നു. തനിക്കു സ്വീകരിക്കാവുന്ന അർത്ഥത്തെന്നുംവെസിഡിടത്തോളം യുസഹലിക്കു സന്ദേഹമൊന്നും ഉണ്ടാവില്ല; തന്റെ പരമമായ സ്വത്തു കവിതത്തെന്ന.

ഈ കവിതയാവട്ട, തനിൽ തെരുക്കെന്ന ഉറന്നുപൊങ്ങിയ ഒന്നല്ല; ആദിമവും അനുസ്യൂതവുമായ ഒരു ധാരയുടെ തുടർച്ചമാത്രം എന്നു താൻ തിരിച്ചിറയുന്നു. ഇത് അതിന്റെ വിലയ്ക്കും അതിനോടുള്ള വിധേയതയെ തിലെ വിനയത്തിനും തിടം വെപ്പിക്കുകയാതെ. പെതുകൂത്തിന്റെ നെര നയും ഇതെല്ലാം പാലിക്കുന്നവർ, നമ്മുടെ സാഹചര്യത്തിൽ, വേരെ ഏറെ യില്ലെന്നതല്ലോ സത്യം? ‘ആർഷഗായക, ഭവാനെന്നത്രയായ്ക്കാണും പ്രായം’ എന്ന താൻ വിസ്മയിക്കുന്നത് വെറുതെയല്ല (പുറം 312-3). നാട്ടിലെ തോടിനെ ഈ കവി പുഴ എന്നു വിളിക്കുന്നു; തന്റെ തൃഷ്ണയ്ക്കു ‘മുറും മുഴുകാ ബുന ഷുകുന സകീർണജിവൽ പ്രപബ്ലുമായി പെരുമപ്പട്ടു തന്നുന്നു (കേച്ചേരിപ്പുഴ - പുറം 360-63). കവിതയുടെ സംസ്കാരപ്രവാഹത്തെ അവനവനിലേയ്ക്ക് സമന്വയിക്കുക എന്നതാവണമല്ലോ ഇതിന്റെ പൊരുളും. അടിവേൾ എന്ന പരികല്പനയ്ക്ക് യുസഹലിയരുളുന്ന പ്രാധാന്യവും ആലോചനാർഹമാന്തരം. ഏതു പുവും, വികസിച്ചത് ഇന്നാധാരവും, ‘വിതരണം ചെയ്യുന്നത് അനാദിസ്വരഭ്യം’മാണ്.

“അമരരേത, ഞാൻ നിൽ തുടർച്ചയുള്ളക്കങ്ങളാം
സുഖസഞ്ചയങ്ങളിലെന്നുമായ്ക്കും”

എന്നതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവേകം. (അടിവേരുകൾ- പുറം 301) തന്റെ ‘ഭാഹിക്കും ഹൃതതി’ന് സാഹിത്യം എന്താണെന്ന് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ: ‘തരുസമമടിവേരാടി മണ്ണിന്റെ സത്താവാഹിച്ചാവിഷകരിക്കും വ്യമയുടെ മധുവോലുന്ന സാഹല്യചെത്രം’ ആകുന്നു അത് (നാദബേദം - പുറം 306).

എന്നിരിക്കേ, ‘മഹാകവേ, നന്ദി’ എന്ന കവിത (പുറം 325-30) യിൽ ആശാനോടുള്ള കടപ്പാട് നേരിട്ടു നിർധിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികംതന്നെ. ആശാനും പുർവ്വവസ്ഥരിക്കോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സംഗതി നിരിക്കാണുമുണ്ട്:

“മികച്ച ഒൻകാലതപോവന്തി-
നാകത്തെ പച്ചത്തുടർവല്ലിയെത്താൻ
സുകല്‌പനാവാടിയിൽ നടക്കിട്ടി-

പുകള്ളന പുകൾ പുതുതായ് വിടർത്തി”

പുർവികരും സമകാലികരുമായ കവികളെയും കലാകാരന്മാരെയും അനുസ്ഥംഭിക്കുന്നതിനും അഭിവിദ്ധിക്കുന്നതിനും യുസഫലി കാണിക്കുന്ന പ്രത്യേകമായ ഉഞ്ചാഹത്തിന്റെ പൊരുളും ഇതേ പ്രകരണത്തിൽ വേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. തന്റെ ‘ആത്മാവിന്നത്യുഗാധതയിക്കൽ’ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിട്ടും പ്രാക്തനപെതന്യത്രേതാട് ഉണ്ടാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നതിന് ഉപചാരത്തിൽക്കവിഞ്ഞ അർത്ഥമുണ്ട് (ഉണ്ടു - പുറം 150).

ഈ വിവേകം ഉണ്ടന ഓഡിക്കും പിന്ന ആധുനികത എന്ന് വിശ്വമേഖലയോളാവാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. യുസഫലിയുടെ നിലയും വേരാന്മാളും ‘ആധുനികോത്തരത’ എന്ന പേരിൽ ഇവിടെ ഒറ്റ ഇംഗ്ലീഷിലുണ്ട് ഒരു കുറുകവിത (പുറം - 385):

പുതുമേ, ദിനാന്തമായ്; കാതതുനിൽക്കുന്നു നിന്നെ-

പുണ്ണരാൻ പഴചതൻ നിത്യനൃതനസന്ത!

എന്ന് അത് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ചില വിശ്വമകാരും വ്യുത്തകാരും ആധുനികതയുടെ വിലാസത്തിൽ കവിത പാലിക്കണം എന്നു താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന സപ്തതയെ കളക്കപ്പെടുത്തുകയല്ല എന്ന ഉൽക്കണ്ണം ഒളിച്ചു വെയ്ക്കുന്നുമില്ല. നടെ സ്മരിച്ച് ‘മഹാകവേ, നദി’യിൽ ഇതു സാക്ഷ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്:

“ക്രമത്തിലാ ഒൻറില ചാറിയിപ്പോൾ

ശ്രദ്ധതിനാൽ, തന്നൊളവിദ്യയാലും,

ശ്രദ്ധപ്രഭം വിത്തതറിയേണ്ണപാടം

സമാപ്തിനുമുഖ്യരാജുവിയാക്കീ”

എത്തു വരിപ്പംകവിയെ നംമിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലും ഈ ഉൽക്കണ്ണം ഉണ്ടുന്നത് അർത്ഥമാർമ്മദ്രോ. അക്കിത്തത്തിന് ഷഷ്ഠിപ്പുർത്തിപ്രണാമമർപ്പിക്കുകയാണ് ‘അച്ചുതാഷ്ടക’ത്തിൽ. ‘ഉറരാകേ വാഞ്ഛുത്തോർ കലിക ലിത കവിക്കോമരപ്പേയുര’യക്കുന്നതിന്റെ ആവലാതി അവിടയും കടന്നു വരുന്നു. ഇത്തരം പാളിച്ച സന്നം കവിതയ്ക്ക് പറ്റരുതേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും സുനിബഹമാണ്:

“പെയ്യാളിച്ചുതമായ്, നന്നിലച്ചടിയിലെ പത്രിരായ്,

കെട്ടവിത്തായ്, ചെണ്ണി-

ഷയ്യായും ചാറ്റിടായ്‌കെൻ കവിതയെ മനഞ്ഞെ,

വന്യജ്വാം ചിന്തചുലം”

എന്ന പാദങ്ങൾ ഉദാഹരണം (മർത്തുഗസ്പിയൻ - പുറം 358). പാളിച്ചപറ്റാതിരിക്കാനായി തന്റെ കവിത വേണമെങ്കിൽ വാനത്ത് 'സാരം അഞ്ചേരക്കാരു പാംമായ് ഉധുലിപിച്ചാർത്താൽ കുറി'ക്കാനും (വന്രോദനം - പുറം 338) താൻ മടിക്കയില്ല.

ദ്രാക്കെ സംഗ്രഹിക്കുന്നു: സമകാലിക മലയാളകവിതയിൽ സാന്ദ്ര മായ ഒരുതരം പശ്ചാദ്യർശനം കൊണ്ടതേ യുസഫലി സവിശേഷമായി സ്ഥാനപ്പെടുന്നത്. ആശാനോടുള്ള അധ്യമർണ്ണവും വിളിച്ചുപറഞ്ഞാലും, എനിക്കു തോന്നുന്നു, ഈ കവിയക്ക് രചനാശൈലികൊണ്ടും വികശനം രിതികൊണ്ടും ഒരുപക്ഷേ കുടുതൽ അടുപ്പം വളരുത്തുന്ന ആഭിമുഖ്യവും ഈ വെളിച്ചതിലിലാവാം വിലയിരുത്തേണ്ടത്. വണ്ണകാവ്യം വണ്ണകവിതയോ ഭാവഗീതിയോ ആയി സംകേരിക്കുന്ന ആ സസ്യിയും ലേഡും, അതിന്റെ സാക്ഷാൽ പ്രാതിനിധ്യവും വളരുതോളിനാണെങ്കിൽ, സമകാലികതയിൽ അതിന്റെ പതാകാവാഹകൾ യുസഫലിയാണ്. പഴയ 'ബൈനവി'യാബാം വണ്ണകാവ്യത്തിന്റെ പാകം സുകഷിക്കുന്ന കൃതി (രചന - 1960-62; പ്രസി ഡിക്രണം 1965). പുതിയ 'രാഘവിയം' (1989) വണ്ണകാവ്യമായിത്തന്നെ വർഗ്ഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും വണ്ണകവിതയുടെ ശില്പാലടന്ന യാണ് അതു പ്രായേണ പാലിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നത്. 'അപ്പുനും മകളും' എന്ന വിശ്വൃതകൃതിയിൽ വളരുതോൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച കുറടക്കത്തിന്റെ വേരോരു മാതൃകയായി 'രാഘവിയം' വെച്ചിത്തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. കേക്കയിൽ വിശേഷിച്ചും വളരുതോളിന്റെ വാക്കുളംനും യുസഫലി അനുവാദത്തിന്റെ എന്റെ മതിപ്പ്. ഒരു മാറ്റമുണ്ട്: ഈരട്ടികൾ തമിൽക്കോർക്കാരെ വേരോ വേരോ നിർത്തുന്ന വടിവാണ് വളരുതോളിനു പ്രായേണ പമ്പും. യുസഫലിക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ നിർബന്ധമൊന്നുമില്ല. ഈരട്ടികളെ ഇടയ്ക്കു മുറിക്കുക, ഒന്നുകൊണ്ടുപോയി അന്വയപരമായി വേരോനിൽ തൊടുക്കുക - എല്ലാറ്റിനും കാണാം നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഇതാവട്ടു, മലയാളത്തിൽ കവിതാസപര്യ ശാരവമായി എടുക്കുന്ന ആർക്കും അവഗണിക്കാനാവാത്ത മഹാമാതൃകയില്ലോ, എഴുത്തച്ചൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലിയിൽ സുലഭമായി സസ്യിക്കാവുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ലേഡും. അഭിമുഖത്തിൽ യുസഫലി അനുവദിക്കുന്ന ഒരാശയമുന്നേതു ഇത്: "തുഞ്ചത്താചാര്യൻ എന്നും എന്റെ മനസ്സിലെ ഒരു പുജാവിശ്രഹമാണ്. എന്റെ മലയാളപദസംസ്കാരംനെ ഈ ആചാര്യൻ്റെ കൃതികൾ വായിച്ചുണ്ടായതാണ്" (പുറം 557) 'മരിക്കുവോരുടെ മനസ്സിലിറ്റിക്കാൻ മരണമില്ലാത്ത മൊഴികൾ തീർത്ത' (മലയാളം - പുറം 431) എന്നുതോട് പല ചെനകളും എഴുത്തച്ചനെ ഹൃദയംഗമമായി വാഴ്ത്തുന്നത് ഈ കടപ്പാടിന്റെ വാഗ്രഹപമായി വേണം കണക്കാക്കാൻ.

പോട്ട്, വണ്ണക്കാവുമോ വണ്ണകവിതയോ എന്നത് ശില്പത്തെ സ്ഥംഖ്യിക്കുന്ന പ്രസ്തം എന്നല്ലാതെ, സ്വഷ്ടിയുടെ പൊരുളു തിടപ്പെട്ടു തുന്ന ഒന്നാലുതനെ. എതായാലും ആവ്യാനകവിതയുടെ പാരമ്പര്യം നാം പാടേ വിസ്മരിക്കുന്നതുപോലുമുണ്ടല്ലോ. രണ്ടാം നാലോ, കവി ഞഠാൽ എടോ പത്രോ വരിയിൽ ഒരു വൈദ്യുതിയിൽനിന്ന് ഉദ്ദീരണം, അതി നെച്ചാല്ലി ഒരുപഹാസം, രാഷ്ട്രീയമായ ഉദ്ധാരം, എങ്ങനും ഒരു ഭാവ തിരിക്കേണ്ട ഉമേഷം - ഇത്രയെല്ലാമായി സങ്കാചിച്ചിരിക്കയല്ലോ ഇന്നു നമ്മുടെ കവിത? കുടുതൽ മുർത്തമായും ഗാധമായും ജീവിതം കൈകാര്യം ചെയ്യുക എന്ന നിയോഗം ഇത്രസാഹിത്യരൂപങ്ങളെ എല്പിച്ച് കവിത ഇത്തിരവട്ടത്തിൽ എതാണ്ടു നിശ്ചലമായിരിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്ക് തനിക്ക് നേരിട വിടവ് ദുർശനമായ കൃതിമഗാംഡിരുംകൊണ്ട് നികത്താനും കിണഞ്ഞു എന്നു വരും. ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ, എന്നാൻ കവിതയുടെ സാധ്യത എന്നു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്ന മാതൃകകളായി യുസഫലിയുടെ ആവ്യാനകൃതികൾ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ കുണ്ഠിപ്പാത്തു, കരജു കുട്ടി, തിത്താച്ചു എന്നീ ആദ്യകാല തത്ത്വങ്ങൾക്ക് (യമാക്രമം 1958, 1956, 1962) കുടുതൽ പ്രകടമായ സാമൂഹികപ്രേരണകൾ അവകാശപ്പെടാം. അനും പക്ഷേ അങ്ങനെ ദ്രക്കളുള്ളിയിൽ തന്നെ തളച്ചിടാൻ യുസഫലി തയ്യാറായിരുന്നില്ല. അതിനു തെളിവിട്ടെ 'കല്ലു' (1963). കൃതിമഖിജായാ നത്തിന് ഇരയാവുന്ന ഒരു പശുവിന്റെ ദ്വാഖ്യത്തിനു ശബ്ദം നൽകാൻ അതിൽ ശ്രമിക്കുന്നു. പുസ്തകരുപത്തിൽ ഇവയോടൊപ്പംതന്നെ സമാഹരിക്കപ്പെട്ട 'അംബ്'യാവട്ട (1967), തനിൽ പിന്നീടു പുഷ്ടിപ്പെടാനിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവാനതയ്ക്കാവാം സാക്ഷ്യം നല്കിയത്; പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു പ്രമേയം കണ്ണടക്കുകുകെ എന്ന ഈ പ്രവാനതയുടെ നിസ്തുലമായ പുഷ്പപം എന്ന നിലയ്ക്ക് 'നിഗമപ്രിയ'പോലെ നിരവധി രചനകൾ ഇന്തംതിരിഞ്ഞു നില്പാണമെല്ലോ. ഇവയിൽ പലതും, വീണ്ടും വള്ളത്രോളിനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുമാറ്റ്, മുഹമ്മദുന്നബിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇതിവുത്ത അശ്രൂ എടുത്തുപെരുമാറി. 'മലകുറത്തി' അനുഭവവും അതിന്റെ അപരതലം എന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന അതിയാമാർത്ഥവും നിപുണമായി അനേകാനും നെയ്തിണക്കിയ അസാധാരണമായ ഒരു പരിക്ഷണമാണ്ടെ-

ഉടലിയന്നാർത്തൻ ചുതാവസ്ഥയ്ക്കുഞ്ച-

ലുഗയിർത്തെഴുന്നല്ല്‌പിൻ (പ്രതീകചായ്) (പുറം-584)

എങ്ങനെ സമുഹത്തിൽ വിശ്വാസങ്ങളും വിഗ്രഹങ്ങളും പ്രതിഷ്ഠം നേടുന്ന എന്നതിന്റെ ആവ്യാനം. കവിതയും ഇങ്ങനെയൊരു പ്രതീകം തന്നെയാണമെല്ലോ എന്ന ഉമ്മീലനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഈ വ്യതിരിക്തമായ ദുഷ്ടകാനം, ഏകക്കൽക്കുട്ടി ഉള്ളിപ്പിറയട്ട്, ആവ്യാനത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നു. ഇടയ്ക്ക് പ്രക്ഷീ

ണമാവുകയല്ല, പിറകിലേയ്ക്ക് ഒരുഞ്ചുകമാത്രം ചെയ്ത സാമുഹികമായ ഉൾമുഖത പിന്നെയും പ്രകടമാക്കുന്നു ‘നാണി’, ‘പതിനാലുകാരി’ എന്നീ താരതമ്യുന പുതിയ ആവ്യാനങ്ങൾ (യമാക്രമം: പുറം709-13, 721-24).

ഈതരം ഉയുവത ആവ്യാന കവിതകളിലേ പ്രകടമാവു എന്ന ഇവിടെ വിവക്ഷയില്ലതെന്നും. യുസഫലിയുടെ അനേകം ലാലുരചനകളിൽ സമുഹത്തിനു നേർക്ക് നമുക്കുള്ള ഉദ്ദശ്യം കാരിക്കുകയാണ് ഉതകുന്നു. കക്ഷിപരിഗ ണനകളോ കാൽക്കട്ടുകളോ ഇല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്തം കവിത യുടെ ഈ നിയോഗത്തെ സാധം സ്വികരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ നിശ്ചിതമായ നിദർശനമായേ ‘ബാണക്കോരൻ’ (പുറം 348-9). പണ്ട് കോരു കുസിളിൽ കണ്ണിയെക്കില്ലും കിട്ടിപ്പോന്നു. ഇന്നോ? തട്ടിപ്പറിക്കപ്പെടുന്ന തന്റെ അവ കാശത്തിനുവേണ്ടി പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു എന്നോളം എത്തിയിരിക്കെയില്ല. എങ്കിലും ‘പുരാംചുന്നയിൽ അവൻ ചെയ്യുന്ന ചാരായച്ചുരുളു പാട്ടു’ കളിൽ ഉറക്കുടുന്ന പ്രതിഷ്ഠയം തിരിച്ചറിയുകയാവും ആശാസ്യം. പിന്നെപ്പിനെ തീക്ഷ്ണമാവുന്ന ആയുധമാണ് ആ പാട്ടുകൾ. “കളുവുമേരുച്ചതികളിലും വന്നുന്നാർ/കൊള്ളപ്പെറയാലളക്കേ,/ കൊത്തുന്നു കോരനാ നെബിൽപ്പഴ സാട്ടാം/ കൊയ്ത്തരിവാളിൻ മുനയാൽ”, അതെ, ‘പാട്ടുകൊണ്ടു ചുട്ടുകെട്ടി രാജാക്കന്നാരുടെ മുവത്തുകുത്താ’ൻ വിപ്പുവകാരികൾ എന്നു വിളിക്കാണെ കവികൾ മാത്രമല്ല, യുസഫലിയെപ്പോലെ സാത്തികമായ ഒരു വിതാന ത്തിലേ പെരുമാറു എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവരും ചിലപ്പോൾ നിശ്ചി ഖരായിപ്പോവുന്നു. കോരൻ്റെ ഉള്ളിൽ ചുരമാന്തുന്ന പാട്ടുകളുടെ വിരും കേട്ടപടി ആരും ശ്രദ്ധിച്ചോളണമെന്നില്ല. കളളിന്റെ ഉയാദം എന്നേ ഗണി ക്കു. പകേഷ, ‘പേടിപ്പെടുത്തുന്ന പാട്ടവിവാളവൻ/ പിടിക്കത്തിന്നുയിൽ മുർച്ച കുട്ടി/ വിശുനു വായുവിൽ; അരരാക്കേയോ ചതു/ വീഴ്വതായ്ക്കണ്ണിട്ടു തൃപ്തിനേടി/ തോരാതെ പെയ്യുന്നു പാട്ടുകൾ വിണ്ണുമാ/ പുരാംചുന്നയിലോണക്കോരൻി! ’ ‘കവിതാസർവസം’ എന്ന കുറ്റൻ പുസ്തകത്തിലുള്ള (728 പുറം) എറ്റവും ഉത്തേജകമായ അഡി ഇതാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഒരുക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്നത് ആ അഡിയുടെ ഉംക്കു കുടുന്ന തെയുള്ളു. നമ്മുടെ ദിർഘിച്ച ചരിത്രമുള്ള പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിൽ ഇള ഉളക്ക് ഇതിനുമുമ്പ് തിരികെലോ കണ്ണതായി എന്നിക്കോർമ്മയുള്ളു. അത് ജി. ശക്രകുറുപ്പിന്റെ ‘നായ്ക്കൻ’ എന്ന ലാലുരചനയിലും.

എതായാലും ‘സാമുഹികം’ സ്വപർശിക്കപ്പെട്ടുവല്ലോ. യുസഫലിയുടെ സമാഹാരതോടിണക്കി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നോൾ ഇന്നു മറ്റാരു അംശവും സംഗതമാവില്ലോ? ആരെയെങ്കെ ഗുരുവായുരിൽ കടത്താം; അതു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരം ആർക്ക്; കടത്തരുത് എന്ന് ആരോ നീട്ടുന്ന തിട്ടരങ്ങൾക്ക് നിതിയുടെ പിൻബലമുണ്ടാ?..... പ്രവാദങ്ങൾ കനകുകയാണ്. ഇതിനിടയ്ക്ക് യേശുദാസിന്റെ പേര് പലവട്ടം പരാമൃഷ്ടമാ

വുന്നു. യുസഫലിയുടെതും എപ്പോഴോ പത്രകാർ എഴുന്നളളിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ ഞാനറിഞ്ഞിടത്തെതാളം, അദ്ദേഹം ഈ വിഷയത്തിൽ നിറുദ്ധവെ നാണ്. ഒച്ചപ്പാടുകളിൽനിന്ന് ഉൾവല്ലിഞ്ഞ്, ഒച്ചപ്പാടുകളെ ‘നിപുണ ശ്രോതർ’ത്തിലേക്ക് ഉംഗമിപ്പിച്ച്, അങ്ങനെന്നയാഥാം നില എന്നുഹിക്കുക. അതെന്നായാലും ഈ പ്രവേശനം എന്ന വിഷയത്തെ, ഇന്നത്തെ ഭാഷ തിൽ പറയാട്ടു, എതാനും വർഷംമുമ്പ് ‘പ്രശ്നവാൽക്കരിച്ചത്’ യുസഫലിയാണെന്ന് വിസ്മയിക്കരുത്. അങ്ങനെ ‘അബൈനവം’ പറിന്നു (1981) നിരുവാൻ നിറ്റം നെടുവിർപ്പുകളാക്കി മാറ്റി നെയ്തെടക്കുത്തവയായെത്ര ഇതിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഫ്രോക്കങ്ങൾ. ഈ നിറ്റം തുടർന്ന് ഉടനീളം നിലനിൽക്കുന്നു എന്നതാകുന്നു നേര്. തന്റെ പല രചനകൾക്ക് ഇതു പലപാടത്തിൽ ഉംർജ്ജം പകരുന്നു. “രാപ്പേടി, പിനേപ്പുകൽപ്പേടി, തീപ്പേടി/രാശ്തീയപ്പേടി, പ്രസംഗപ്പേടി” എന്ന് നാനാവിധത്തിൽ ഇക്കാലത്തു നമ്മുണ്ടാക്കാനു പേടികൾ നിരത്തിയശേഷം ഇങ്ങനെയും:

“എന്നു തൊഴുത്തല്ലൽ നീക്കാൻ ഗുരുവായുർ
ചെന്നുപോയാൽ അപാർത്തിയുപേടി!” (പേടി-പുറം 335)

ഇവിടെ ലാഡവത്തിന്റെതാണ്ണല്ലോ സ്വരം. എന്നാൽ ലാഡവത്തിന് ഈ ഒറ്റ മാതൃകയേ കിട്ടുന്നുള്ളൂ. അമർഷത്തിനും സകടത്തിനും തന്നെ യാണ് അധികം സ്ഥാനം. ചാതുർവർണ്ണവീഡി തനിക്കുമുൻപിൽ അബുല വാതിൽ അടച്ചുകളയുന്നുവല്ലോ എന്നതു ചിലപ്പോൾ പൊറുത്തുകൂടാ. അങ്ങനെ പ്രവഹിക്കുന്ന രചനയായി. ‘ഭസ്മകാവടി’ (പുറം 471-2). ഉപനിഷദ്രംഗവും സുഫിസിഖാനവുമൊക്കെ ആത്മസാൽക്കരിച്ചിട്ടുള്ള തനിക്ക് വിഗ്രഹസാനിധ്യമില്ലാതെനെന്ന സാക്ഷാത്കാരം സാധിക്കുമല്ലോ എന്ന വിശ്വാസം ചില പ്രസ്താവിൽ സഹായ തത്തിനെന്നതുനുണ്ടാവാം. ‘അനന്തഹീഹ്’പോലൊരു കവിത (പുറം 467-8) വിളഞ്ഞ മനസ്സിനെ സാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ ആർക്കാവും തോർപ്പിക്കാൻ!

“അവിലലോകസുഖബന്ധനരന്നാരങ്ങത-

നാടിമത്തനിലാടിരചിക്കുന്ന ഞാൻ

ചുവപടഞ്ചാനുചീല്ലാതെയാഘൈത-

ചുരളിയിൽപ്പാടുഭേദങ്കുമാധവി!” (ആനന്ദപ്രദർശനിം - പുറം 507)

എന്നാകുന്നു ചില നേരത്തെ ഉൽക്കണ്ണം. അത്തരം പാട്ടുതന്നെ യാണ് അസ്ത്രിൽ കവിത എന്നു തനിക്കരിയാമല്ലോ...എല്ലാമായാലും മേൽപ്പിന്നെ നിര്ത്തി നിര്മ്മിച്ചിരിന്നെടുന്നീണ്ണുമില്ല. കണ്ണൻ നല്കിക്കോളും തനിക്കുപശാനി എന്നാരു സ്വയം സ്വാന്തന്ത്ര്യിന്റെ സ്വരവും ഇടയ്ക്ക് ഉറന്നുവരുന്നു.

“പുതലിച്ചുള്ളും വർണ്ണാദ്രോഹം പൊളിച്ചുനൈ
ശായവ, ചെർത്തുന്നി നിൻ ശ്രീവത്സമുള്ളും നേരണിൽ”

(കാർമ്മാഖ്യ താലോലിക്കാൻ - പുറം 403)

എന്ന അനുഭൂതി ഉദാഹരണം.

ഇത്തിനി നിർദ്ദേശമായി നിരീക്ഷിക്കുടെ: ഒക്കെകൾഡിയുനോഴും ബാക്കി നിൽക്കുന്ന നീറ്റം ഒരു ഭാവപരിധിയായി അലട്ടുന്നതിന്റെ ഭാഗ്യാദയമന്ത്രതു യുസഹലിയിൽനിന്ന് വഴിയേ വാർന്നുവീഴുന്ന കുറെ കൃഷ്ണരചനകൾ. ഈ കുട്ടിൽ ‘ബൈഹാശ’ പോലെയുള്ള ഓന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെയെന്നല്ല, പ്രസ്തുതവിഭാഗത്തിൽ മലയാളത്തിലെ കവിതകളിൽന്തനെ പ്രമാം സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നു.

സന്ധാതനപമം നീജൈ-

സ്നിഡ പാറുക, പാറുക;

രാവും പകലുചീ ബൈഹ-

രാഗം മുളുക, മുളുക!

ഈ നിർവ്വുതി, ബാഹ്യമായ ആചാരങ്ങളിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മാത്രം നിഷ്ഠം പാലിക്കുന്ന പരാരോഹിത്യത്തിനുണ്ടാ നുകാരാനാവുന്നു!

ഇത്തരമൊരു നിർവ്വുതിയുടെ വിചി കവിപ്പുദയത്തിൽ നിത്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നതാവാം - നേരത്തെ നടത്തിയ നിർദ്ദേശമായ നിരീക്ഷണം ആവർത്തിക്കുടെ - കവി നേരിട നിരോധത്തിന്റെ സർഗ്ഗാത്മകമായ നേട്ടാം. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ അന്തസ്ഥാര ശൂന്യതയിലേക്ക് ഈ അനുഭവം കവിയെ ഉണ്ടാക്കി എന്നർത്ഥം. അതിന്റെ വിജ്ഞംബരമാണെല്ലാ ‘സോമയാഗം’ (പുറം 287-90). സോമമല്ല സുരമുഖങ്ങളും അതും വേരെ എല്ലാ ഉപജാതികളും ഉൾപ്പെടെ ധാരണകൾ കൊണ്ടുപിടിക്കയോണെല്ലാ. ആർക്കാവും അവയുടെ പ്രലോഭനം തട്ടുകാൻ!

അർത്ഥാദയക്കു വിരുതു വിളിപ്പാൻ

അണിപ്പാത്രാദി ചെയ്യുന്നിതുചിലർ;

സ്വർണ്ണങ്ങൾ നവരത്നങ്ങളെക്കാണ്ഡും

എണ്ണം കുടാതെ വില്ക്കുന്നിതുചിലർ

എന്നു പുന്താനം പണ്ണെ പ്രവ്യാപിച്ചിരുന്നതാണെല്ലാ പരമാർത്ഥം.

അമാർത്ഥമായ ആത്മയൈതയുടെ ചാരുത, അനുധ്യാനത്തിന്റെ ചെതന്യം - ഒക്കെയാവും ഈ വ്യുഗതയിൽ നഷ്ടപ്പെടുക. യുസഹലിയുടെ കൃഷ്ണരചനകൾ നമ്മുണ്ണും കൃഷ്ണനാണ് മിക്കവാറും തന്റെ ധ്യാനങ്ങേവത എന്നത് അർത്ഥഗർഭമായി തോന്നുന്നു. തത്ത്വനിർയാരണത്തിന് എന്നപോലെ തരളമായ

സാമ്പദ്രൂഗിമജ്ജനത്തിനും സഹായകമാണ്ട്ലോ കൃഷ്ണൻ എന്ന സങ്ക ല്പം. ഓട്ടുരോ വി.കെ.ജി.യോ ഒക്കെ ഇത് അടുത്തകാലത്തും ആ സങ്ക ല്പത്തിന്റെ ആപ്പുഡാദത്തിൽ ആറാടി. അവരേക്കാൾ ഒട്ടു കുറയാത്ത അനുഭൂതി പല രചനകളിലായി യുസഫലിയും പകർന്നുതരുന്നു. ഇവയിൽ താര തമ്യേന കുറെ ഒടുക്കത്തെത്ത് എന്നു കരുതാവുന്ന ഒന്നുമാത്രം ഉദാഹരിക്കാം:

“വല്ലാതാർത്തിയിരിക്കില്ലും ചുരളിക്കാ-
സംഗീതപീയദ്ദേശഭാ-
നല്ലാതൊന്നുംശിഭിടാതരികിൽ നിഷ്-
പദം നിലക്കോർക്കവേ
നില്ലാതുള്ളിലെഴുന്ന വാസനകളാൽ
ഹോ കൃഷ്ണ, കനികരിം-
പുല്ലാണുന്ന നിന്മുനിൻ പദപുടം
നകുന്ന പെക്കുടി ഞാൻ.”

(പെക്കുടി - പുറം 65)

പല വശങ്ങളും, പട്ടവട്ടിവിലാണെങ്കില്ലും, ഒന്നു തടവിക്കാണ്ടു. കവിതയ്ക്കു യുസഫലി കല്പിക്കുന്ന വില, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം, സാരത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാകയാൽ സ്വപ്നധനയ്ക്ക് അവസരമില്ലാത്ത മത സമീപനം, സാമൂഹികമായ ആകാംക്ഷയും അവബോധവും, ദർശനത്തിന്റെ സത്ത, കൃഷ്ണഭക്തിയുടെ കൃതാർത്ഥത - ഓരോന്നും എല്ലാ പ്രേക്ഷണ ഇഴത്തെന്ന. ഇനിയും ചിലത് വിസ്തരിക്കാൻ ഇല്ലായ്ക്കയില്ല. ഏകില്ലും അത്തരം വിസ്താരം ഈ കുറിപ്പിൽ വിഹതമാവില്ലോ. കവിതാവിചാരത്തിൽ അനിവാര്യം എന്നു ഞാൻ കരുതുന്ന ഒരുംഗത്തിൽക്കൂടി എന്തായാലും ഒന്നുതോടു എന്നു വരുത്തുക:

എത്രു മാനദണ്ഡം അനുസരിച്ചാലും കവിത ആശയം മാത്രമല്ലോ. ആശയത്തിന്റെ പര്യാപ്തമായ അവതരണത്തിലും വേണം കവിതയ്ക്കു പലിക്കാൻ. പര്യാപ്തമായ അവതരണം എന്നതിലാവട്ട, അടരുകൾ പല താണ്. യുസഫലിയെപ്പോലെ ഇരുത്തം വന്ന ഒരു കവിയുടെ കാര്യത്തിലാവുമ്പോൾ, വൃത്തം ഇരുണ്ടം എന്നീ അംശങ്ങൾപോലും ഇപ്പോൾക്കാൻ വക കാണും. അതിനുമുതിരാതെ, അദ്ദേഹം അതാതു പ്രകരണങ്ങളിൽ വിനൃസിക്കുന്ന ബിംബങ്ങളുടെ മിടുകൾ എന്നു മൊത്തത്തിൽ ഒറ്റ ഇന്നത്തിലേയ്ക്ക് ഒതുങ്ങാം. ഉദാഹരണത്തിന്, കവിതയിലും നിർവ്വഹിച്ച സത്യോദാവോധനത്തിന്റെ പേരിൽ താൻ ആക്രമിക്കപ്പെട്ട അവസരം. വേണ്ട ഇത് പിഡാനുഭവം എന്നു മനസ്സു വിഹാരമാവുന്നതിൽ അതുകൂടിലും. അപ്പോഴതെ പറമ്പിൽ ‘പറമ്പിനാണും മഴവില്ലുപോലെ’ ഒരു മയി

ലിന്റെ വരവ്. ചുറ്റും തോക്കുള്ളവർ ധാരാളം; പറമ്പിലോ, പാസ്യുകളും. പക്ഷേ മയിലിന് ഒരു പതർച്ചയുമില്ല. അത് പാടുന്നു, ആടുന്നു. അപ്പോഴോ - പാസ്യുകൾ നാലുപാടും പാച്ചിലായി. ഈ ദൃശ്യം കവിയെ വിസ്മയായി നന്നാക്കി; ആത്മപരിശോധനയ്ക്കു വിധേയനുമാക്കി. അതോടെ അദ്ദേഹം മയിലിനെ അഭിനന്ധിക്കുന്നു:

എന്നിക്കു ഓലാത്ത ഘഹാർഹക്കൃത്യം
എരെപടടുത്തുതെത്താട്ട ചെയ്വു താകൾ.

കാണുന്നു നിൻ നിർദ്ദയമാം കലാവിഷ്-
കാരങ്ങൾ ഞാനദ്ദേതമാർന്ന കണ്ണാൽ.

എന്തിനേരെ, തിരുയ്യോടുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ അവസാനം നന്നയെ വിജയത്തിലേക്കേ നയിക്കു എന്ന ദൃശ്യ പ്രത്യും പകരാനും ആ പക്ഷിക്കു പറ്റി.

പുകൊക്കിലാപ്പട്ട പുള്ളണ്ടുഡെവും
പൊന്തിനിന്തിരം പുണ്ണാരു പാസ്യുമായി
പോകുന്നു, ഭിന്നിപ്പടവുമാറ്റ ഓലം-
പോലെ നഭോവിധിയിലാ ദയവുരോ!

ഇതിനോട് കവി എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നു എന്നല്ല:

ഉന്നമയക്കും നടന്നത്തയ്ക്ക്,
ഉന്നാഖ്ലതമാം നിന്തനുവേയുണ്ട്,
തനിച്ചുതാൻ മുർഖരെ നേർത്തുവെല്ലും
തവാനുവിരുതിനെ ഞാൻ തൊഴുന്നുൻ

ഒന്നാന്തരമൊരു ശില്പപ്രമാണ് ഇവിടെ ഈ പംക്തികളാക്കേ എതിൽ നിന്നാണോ ഉഖരിച്ചത്, ആ ‘മുവപടമില്ലാതെ’ എന്ന കവിത (പു 10-526-28). ശില്പത്തിന്റെ സിഖിക്ക് മുഖ്യ നിഭാനമോ: സന്തം ദുരന്തം വവും അതിന്റെ അശ്വിപരിക്ഷയെ അതിജീവിക്കാനുള്ള ദൃശ്യനിശ്ചയവും നിവേദിക്കാൻ കവി യുക്തമായ ഒരു ബിംബം ആ മയിലിൽ കണ്ണിൽത്തി എന്നതുതന്നെ.

ഈതു ആഴമോ വ്യാപ്തിയോ ദത്തിട്ടുണ്ടാവില്ല; എന്നാലും ഉദ്ദേശ്യം നിരവേറ്റുന്നതിൽ തുലോം സാഹമല്ലോ നേടുന്ന മറ്റാരു ബിംബമായി തോന്നുന്നു ‘ചിറ്റാട്’ (അതെ പേരിലുള്ള കവിത-പുറം 725). തന്റെ സുഷ്ടി വിനിതമാണെന്ന് അറിയുന്നോഴും സ്വഷ്ടാവിന് അതിന്റെ പേരിൽ ഉള്ളക്കണ്ണം അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കുമോ? ഇതു സംവേദനം ചെയ്യുന്നത് ചിറ്റാടയിലും ചെയ്തതുകേരിയതിനു പിരുക്ക, ആരുടെയും മിച്ചി

യിൽ പെടാതെ, വയലിന്റെ നനവിൽ കനൽച്ചുണ്ടതു മുദ്രഹാസവുമായി വിതിഞ്ഞുനില്പാണ് ചിറ്റാട്. ഇത് എന്തിനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു? വൈലോപ്പിള്ളി ‘വേനൽപ്പചകൾ’ എന്നാരു ഗീതകത്തിലൂടെ, സവിശേഷമായ സാഹിത്യചരിത്രബോധത്തോടെ, തന്നെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മഹാപ്രതിഭകളുടെ വാഴ്ച എന്ന മകരക്കായ്ത്തിനു പിരിക്കു പുതുവിളക്കാതുകിടക്കുന്ന കവിതയുടെ വയൽ; താനതിൽ ചില വെള്ളരി നടുന്നു; ഇളവില്ലാതെ പരിപരിക്കുന്നു. അവയിൽ കനികൾ വിതിഞ്ഞു; മുഖ്യക്കുണ്ടിന്നു ഒക്കെയുള്ള ഇതു കനികൾ, ശരിയാണ്. എന്നാലും ‘മധുരാണിയാം കൈരളിക്കു കണിയും, മകരപ്പാനാരുന്നു മത്ജുകിച്ചടിയും’, ആവാൻ ഇവയ്ക്കു കഴിയുമല്ലോ. ‘ടട്ടുനാൾ ഇവ കേടില്ലാതിരുന്നേയ്ക്കാം’. ഇതിലോകവൈച്ചു തനിക്കാരു നേട്ടമുണ്ട്: ഇവയ്ക്കുവേണ്ടി യത്തിച്ചതിലെ സുഖം. ഈ ഗീതകത്തെ ശമകമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് യുസ്പാലിയുടെ ‘ചിറ്റാട്’യ്ക്കു ഞാൻ അർത്ഥം നിർബന്ധിച്ചത്. നിസ്സാരമാവാം, തൊട്ട് നിമിഷത്തിൽ നിലംപതിക്കുന്നതുമാവാം; എന്നാലും വിതിഞ്ഞ ഏതു പുവിനും ഉണ്ടാവുമല്ലോ വ്യഗ്രത - ‘ഉള്ളിൽ വിങ്ങ്കുന്ന തേനു തേടിയെത്തും വണ്ണിനു നേരി’ക്കാൻ. അതെതു, സൃഷ്ടി മറ്റാരു ഹൃദയത്തെ അലിയിക്കുന്നേണ്ടി സ്നശ്ചാവിനു ചാരിതാർത്ഥമാം അനുഭവപ്പെടു. ഈ ആശയം ആവിഷ്കരിക്കാൻ ചിറ്റാട് എന്ന പ്രതിരുപം എത്ര ചേദ്ദോഹരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു!

സൃഷ്ടി മറ്റാരാളെ അലിയിക്കാനുള്ള ബാഹ്യമായ, ഭാതികമായ ഉപാധി ഞനുകൂടിയുണ്ട് - അതിന്റെ പ്രതിയുള്ളവാക്കുന്ന പ്രസാധനം. ‘കവി താസർവസ’ത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പുർണ്ണ ആ ബാധ്യത നിരവേറ്റിയിരിക്കുന്നതായി തുടക്കത്തിലേ നിരീക്ഷിച്ചുവാളോ. ആ പൊതു നിരീക്ഷണ തത്തിനുമേലേ ചില പോരായ്മകൾ തൊട്ടുകാട്ടുന്നത് പ്രസക്തമാവും എന്നു തോന്നുന്നു. ഈ വലിയ സന്ധുമല്ലോ, ഉൾക്കൊള്ളിച്ച ഓരോ ഇന്ത്യൻ നീറ്റുയും ആദ്യപാദങ്ങളുടെ സൂചിക അതാതിനു നേരെ പേജ്ഞന്വരോടെ ഒടുക്കം കൊടുക്കുന്നത് ഉപകാരപ്രദമായേനെ. പോട്ട, വിസ്തരിച്ച വിഷയവിവരം ഈ കുറിപ് ഏതാണ് നികത്തുന്നുണ്ട് എന്നു സ്ഥാധാനിക്കാം. പകുശ നികത്താനാവാതെ ഇനിയെയാരു കുറിവിൽ വിരൽ അമർത്ഥാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കവിതകളുടെ രചനാകാലം ഏറിയ കുറും കൊടുത്തുകാണുന്നില്ല. തുടക്കത്തിൽ ഏതാനും ഇനങ്ങളിൽ പുലർത്തിയ നിഷ്കർഷയ്ക്ക് പിന്നെ എങ്ങനെ ഉന്നമം നേരിട്ടു? നിഷ്കർഷിച്ചിടത്താവട്ട, രചനയുടെ മാത്രമല്ല, ആദ്യപ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ കാലവും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്ലം (പസിലിക്കിച്ച ആനുകാലികത്തിന്റെ പേരും. ഇതൊക്കെ എന്തിന് എന്ന പെട്ടെന്നാരു ഉദാസിന്ത തോന്നാം. എന്നാലോ, സന്ധുർജ്ജ സമാഹാരങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ എടുത്തുപെരുമാറാറുള്ള അനുഭവംവെച്ചു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയാണ്. എല്ലാം ചിലചില അനോഷ്ഠ

ണങ്ങളിൽ ആവശ്യമായി വരും. വള്ളത്തോൾ സാഹിത്യമന്ത്ജരി സമാഹാരങ്ങളിലൂടെ നല്കിയ മഗാർഗസ്ഥം നാം മനസ്സിരുത്താത്തതത്തേത് സക്കടം. ഈതു സംബന്ധിച്ചു പ്രേഷംമായ സമകാലിക മാതൃകയാണ് പ്രപാദം. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ സാധിച്ച ഇടയ്ക്കുറിക്കവിതകളുടെ സമാഹരണം. അതിൽ എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളും ലഭിക്കുന്നുണ്ടോള്ളും എന്ന ഉത്സാഹംവെച്ച്, പിന്നാലെ വന്ന ചില പ്രമുഖ സന്ദർഭങ്ങൾക്കു മറിച്ചുനോക്കുമ്പോഴത്രെ നമുക്ക് അക്കിടി പറ്റുക. ചിലത് കവികളുടെ കാല ശ്രേഷ്ഠം ഒരുക്കുടിയതാവാം. ഓരോ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെയും കാലം നിർണ്ണയിക്കാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല എന്ന നില നേരിട്ടിട്ടുണ്ടാവാം. ശരി, ഓരോനും ചേരത്തിരിക്കുന്ന സമാഹാരങ്ങളുടെ കാലമെക്കിലും കാണിച്ചാൽ അതെ യുമായി. ഇവിടെ അതുപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. യുസഫലി നിഷ്കർഷിച്ചാൽ, അതായത് പ്രസാധകർ സന്തം ഉത്തരവാദിത്വമോർത്ത അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ട് നിഷ്കർഷിപ്പിച്ചാൽ, ഈ പോരായ്മ ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു.

ഇനിയോ: അക്ഷരപ്പിഴയെപ്പറ്റി വല്ലതും പറയുന്നത് അറുപദ്ധത്തിലെ കണക്കാക്കപ്പെടാം. എന്നാലും പറയാതിരിക്കാൻ വരു. നമ്മുടെ ഭാഷയെ നാനാവിധത്തിൽ ബാധിക്കുന്ന അരാജകത്വത്തിന് ആകാംകുടുന്നാച്ചടി, ഇത്തരമൊരു പുസ്തകത്തിന് പ്രത്യേകിച്ചും, അലങ്കാലം തന്നെ. ഒരു പിഡിയുമില്ലാതെ പുസ്തകം അടിച്ചുകാണുക എന്നത് അപ്രായോഗികമായ സപ്പനമായിരിക്കാം. പോട്ട, വായനക്കാർക്ക് സ്വയം തിരുത്താനോ നികത്താനോ സാധിക്കുന്ന വിശ്ചകൾ സാരമില്ല എന്നുവെയ്ക്കാം. ആ പാകം തെറുന്നതോടെ പിഡി പിശാചായതിരുന്നു. ഇതൊന്നും നമ്മുടെ മിക്ക പ്രസാധകരും ശ്രദ്ധിക്കാതായിരിക്കുന്നു. പ്രൂഢവായനയിൽത്തന്നെന്ന ശ്രദ്ധ പോരായിരിക്കുമോ എന്നുപേടി. കവിതയുടെ പ്രൂഢ വായിക്കാനാവട്ട, ലിപിഭ്രാം മാത്രംപോരാ വൃത്തബോധവും വേണം എന്നു തെളിയിക്കുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിലെ തെറുകൾ. ‘ജനസ്യം’ പോയി ‘ജനസ്യാഭവം’ ആവുമോ (ഉത്തരനെളചരിതം - പുറം 210) അർത്ഥത്തിനു പറ്റുന്ന പാളിച്ച വൃത്തത്തിന്റെ പാളിച്ചക്കാണ്ഡങ്കിലും തിരിച്ചറിയാമായിരുന്നു. ‘നിർത്തുക’ എന്നാരു ക്രിയാരൂപം മലയാളിക്കു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു സർവ്വത്ര ‘നിരുത്തുക’ എന്നാക്കുകവഴി അർത്ഥത്തിന്റെ, പക്ഷേ വൃത്തത്തിനു വിശ്ച നേരിട്ടുന്നു. ഇങ്ങനെ എത്രയോ.....കേച്ചേരിയുടെ കവിത നിർഭാഗ്യത്തിന് കണികശ്രമായ വൃത്തബോധം ദീക്ഷിക്കുന്നു. ‘പുതുക്കവിത’യാണെങ്കിൽ ഈ പ്രശ്നം നേരിട്ടില്ലായിരുന്നു!

ഉദ്ദേശഗുഡിയുടെ മാണിക്യത്തിളക്കം

കാണാമാണിക്യം - ചെമ്മനം ചാക്കോ.

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. വില - 65 രൂപ.

സി.എ. വാരിയർ

നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലങ്ങളിലെ വൈകല്യങ്ങളെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്ന ഹാസ്യകവിതകൾ കൊണ്ട് പ്രശ്നസ്തനായ കവിയാണ്ണോ ചെമ്മനം ചാക്കോ. കഴിഞ്ഞ അബ്ദവതിറ്റാണ്ടിലേരെ കാല മായി അനീതിയെ നിരതരമായി എതിർത്തുപോരുന്ന ചെമ്മനത്തെ മല യാളികൾക്കരിയാം. ചില വ്യക്തികളെയും സംഭവങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള അനുസ്ഥിതാണ്ടിൽ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെ അനാശാസ്യതകൾക്കെതിരായ വിമർശനലേവനങ്ങളും ചെറുകുറിപ്പുകളും മറുമടങ്ങുന്ന ‘കാണാമാണിക്യം’ എന്ന സമാഹാരത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയും ധർമ്മരോഷംതന്നെ ദയനു പറയാം.

സാമൂഹ്യവിമർശനം എല്ലാറ്റിലും നിരത്തുനിൽക്കുന്നു - അനുസ്ഥിതാണ്ടിലേപ്പോലും അതു കാണാം. ചിലേടത്ത് അദ്ദേഹം ‘ചെമ്മനം വൈദ്യനാ’കുന്നു. രോഗത്തിനു മരുന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ചിലേടത്ത് ഉൽബോധനമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഉപദേശമാകും. അപേക്ഷയായും അന്യാ പദ്ധതികളും പല രീതികളിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ കടമ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഹാസ്യത്തിന്റെ മേഖലാടി എല്ലാറ്റിലുമുണ്ട്. ആദർശസ്വന്ദര്മായെന്നരു ലോക തന്തക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നമുള്ളവർക്ക് ചെമ്മനത്തിന്റെ വാദഗതിയോട് യോജിപ്പുണ്ടാക്കാതെ വയ്ക്കുന്നു.

അനീതികൾക്കെതിരെ ധർമ്മരോഷം കൊള്ളുകയും വിട്ടുവീഴ്ചയി ല്ലാതെ പടപൊരുതുകയും ചെയ്യുന്ന, എത്ര ഭീഷണിക്കുമുന്നിലും തലകു നിക്കാത്ത, ചെമ്മനത്തെ നാം ഇതിൽ കണക്കുമുട്ടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശഗുഡിയുടെ തിളക്കം ഇതിലെ ലേവനങ്ങളിൽ കാണാം.

വാക്കുകളുടെ ബലത്തിൽ

വേനൽ മഴ (നോവൽ) - സുരേഷ് ബാബു പുല്ലിപ്പറമ്പ്
പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. വില - 30 രൂപ.

ഒഴശവത്തിൽത്തന്നെ പോളിയോ ബാധയാൽ കാലുകൾ തളർന്നു. കുട്ടകാരോടൊപ്പം ഓടിച്ചാടികളിക്കാനോ വിദ്യാലയത്തിൽ പോകാനോ കഴിയാതെ ഒറ്റപ്പെട്ടു. സഹോദരങ്ങൾ പറിക്കുമ്പോൾ ആർത്തിയോടെ നോക്കിയിരുന്നു. വീണുകിട്ടുന്ന അറിവിൽന്റെ തുണ്ടുകൾ നുകർന്നു. അവരുടെ സഹായത്തോടെ എഴുതാനും വായിക്കാനും പറിച്ചു. കിട്ടിയ തെള്ളാം വായിച്ചു. വായനക്കായി പുസ്തകങ്ങൾ തെടിപ്പിടിച്ചു. വായനക്ക് മത്തിൽ എഴുത്തിലേക്കു നീങ്ങു. കവിതകളും കമകളും എഴുതി. അങ്ങനെ വാക്കുകളുടെ ബലമാണ് തന്റെ ബലമെന്ന് സുരേഷ് ബാബു പുല്ലിപ്പറമ്പ് തിരിച്ചിരുന്നു.

“വേനൽ മഴ” നാല്പത്തുകാരനായ സന്ദേശ് ബാബുവിന്റെ ആദ്യ നോവലാണ്. 48 പേജിലെത്തുങ്ങുന്ന കൊച്ചു നോവൽ, കമാബോജം ‘രു ചെറുകമയിൽ ഒരുഞ്ചുകയില്ലെന്ന് ‘ബോധ്’മായപ്പോഴാണ് നോവലാ കിയത്തെന്ന് കമാക്കുത്ത് പറയുന്നു.

രാല്പവൻ കല്പാണി ദാവതികളാണ് നോവലിലെ പ്രധാന കമാപാ ത്രണങ്ങൾ. അവർക്ക് കുട്ടികളിലും പെൺഡാർ പറ്റിയ രാല്പവൻ്റെ വിചാരാര യിലുടെയാണ് നോവലിലെ കമ വിരിയുന്നത്. ഒരു ദിവസം ഒരു യുവതി ഒരു കൈക്കുണ്ടുമായി അവരുടെ വിട്ടിൽ വരുന്നു. കുട്ടിയെ അവർക്കു നല്കി തന്റെ ധാത്രചെച്ചലവുമാത്രം വാങ്ങിപ്പോകുന്നു. കുട്ടികളില്ലാത്ത അവർക്ക് ആദ്യം വലിയ സന്ദേശമായി. എന്നാൽ കുറിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭാര്യക്കാരു സാശയം. ഇതു തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ കുന്നു തന്നെയല്ല? എങ്കിൽ അതു തന്നോടു തുറന്നുകൂടെ? ഭർത്താവിനും വിഷമമായി. താനറിയാത്ത അപരാധം തന്റെ ഭാര്യ തന്നിൽ ആരോപിക്കുന്നു.

രാല്പവൻ്റെ ചിന്തയിൽ തന്റെ കൗമാരകാലം മുതൽ പരിപ്രിതരായ ചില സ്ത്രീകളുടെ കമകൾ ചുരുൾഡിവിരുന്നു. പുരുഷന്മാരുടെ ചുംബണ തത്തിനടിപ്പെട്ട് സ്നേഹം നഷ്ടപ്പെട്ട്, ദുരിതകയെത്തിൽ വീണു പൊലി എത്തുപോയവരുടെ കമ. സപ്പനങ്ങളും ധാമാർത്ഥ്യങ്ങളും ഇടകലർത്തി, എത്തുകത്തിൽ വളരെ ഭംഗിയായി സുരേഷ് ബാബു കമ പറഞ്ഞുപോകുന്നു. പരിചയക്കുറിവിന്റെ പരിമിതികൾ ചിലതുകണ്ഠക്കാം. എങ്കിലും മൊത്തത്തിൽ ഒരു നല്ല കമാക്കുത്തിന്റെ വാർഭവം ഇതു കൊച്ചു നോവലിലുണ്ട്. ‘അനുഭവത്തിന്റെ ഉലയിൽ ഉരുക്കിപ്പണിയുന്ന വാക്കുകളുടെ’ ബലം മനസ്സിലാക്കിയ എഴുത്തുകാരനാണ് താനെന്ന് സുരേഷ് ബാബു വിന്റെ ഭാഷാശൈലി വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

കൈപ്പറി

- കുട്ടികളോട് പെരുമാറുന്നോൾ - ചെലവുർ വേണ്ടു. വില.45.00
 അറിവ് അരികത്ത് - ജി.എസ്. ഉള്ളികൃഷ്ണൻ. വില.80.00
 പരാജിതർ- എ.പ. പത്മനാഭൻ. വില 180.00
 മാന്ത്രികക്ലാടി- ഉള്ളികൃഷ്ണൻ പുക്കുന്നം.വില.50.00
 ഒഴിവുകാലം - ശ്രീധരൻ എൻ.ബല്ലു. വില.50.00
 ചില മനഃശാസ്ത്ര ക്രതുകങ്ങൾ - മുപ്പത്തു രാമചന്ദ്രൻ. വില.20.00
 പതിപ്പക്കാലം - തകഴി. വില 35.00
 അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ കണ്ണുപിടുത്തങ്ങൾ - പ്രൊഫ. കെ. ശോപിനാമൻ
 നായർ. വില.40.00
 കടുക് - രാജഗോപാലൻ നാട്ടുകൽ. വില.20.00
 ചെറിയ ചെറിയ മഴസ്പർശങ്ങൾ - സതീഷ്.കെ.സതീഷ്. വില 70.00
 കാശി - ചതുർബാമഹിമാലയ യാത്ര - വത്സല മോഹൻ നായർ, വില.50.00
 ഖ്രീനിലം - എസ്.കെ.പൊരുക്കാട്ട്. വില.30.00
 111 ശാസ്ത്രപ്രതിക്രിയ - (എഡി) ഐടി ലോകം കണ്ണൻ സിൻഡികേറ്റ്.
 വില.65.00
 പഴഭൗമ്യം ശ്രദ്ധിയും - രാജഗോപാലൻ നാട്ടുകൽ. വില.75.00
 പകൽഗാമി - ത്യാഗരാജൻ ചാളക്കടവ്. വില.30.00
 വേനൽക്കൂടി - സുരേഷ്.ബാബു പുല്ലിപ്പറമ്പ്, വില.30.00
 സുഗന്ധ സമൃദ്ധികൾ - കേശവൻ വെള്ളിക്കുളങ്ങര. വില.50.00
 ശവതിച്ചുട്ട് - യു.എ. വാദര. വില.75.00
 വിളയാട്ടം - സേതു. വില.130.00
 ഗോൾ - കെ.എൽ. മോഹനവർമ്മ. വില.45.00
 കാണാമാണിക്യം - ചെമ്മനം ചാക്കോ. വില.45.00
 മഹാപ്രസ്ഥാനം - മാടസ്യ കുഞ്ഞുകുട്ടൻ. വില.120.00
 മാധ്യമവുത്താന്തം - ഓ.കെ.ജോൺ. വില.62.00
 വഷളൻ - പമ്പൻ. വില.175.00
 നേരമല്ലാത്ത നേരത്ത് - രാജൻ കാകനാടൻ. വില.110.00
 പയറ്റ് - മുകനൻ മാങ്ങേട്ടൻ, വില 40.00
 പന്ത് ഉരുളുകയാൻ - പി.എൻ. വിജയൻ. വില.50.00

നൂറാൺഡിന്റെ ഐഷ്യസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറ്റുനോക്കുന്നത്
ആയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറാൺഡിൽ ആയുർവൈദ
ത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിത്തെളിച്ചത് വൈദ്യരത്നം
പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച
കൊട്ടയ്ക്കൽ ആരുവൈദ്യശാലയാണ് ലോകഭൂപടത്തിൽ
ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

AYURVEDA THE AUTHENTIC WAY

Vaidyaratnam P.S. Varier's
ARYA VAIDYA SALA
(A CHARITABLE TRUST)
KOTTAKKAL-676 503, KERALA

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
E-mail: koz_kottakkal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
Web: www.aryavaidyasala.com

യഠിനിവിലും കോട്ടയ്ക്കലും ഏറ്റണാകുളത്തും ആരുവൈദികൾ | കോട്ടയ്ക്കലിൽ ചാലുട്ടണിൽ
പോസ്പീറ്റും | കോട്ടയ്ക്കലും കമ്പികോടും ശാക്ഷ്യാന്തരിംഖലാകട്ടികൾ | അഞ്ചുറിലഡികം
ശാസ്ത്രിയ ശാക്ഷ്യങ്ങൾ | ഗവേഷണപ്രാവികരണവിഭാഗങ്ങൾ | ശാക്ഷ്യഘനതാടങ്ങൾ | ആയുർവൈദ
പഠനസാരക്കുങ്ങൾ | 20 ശാഖകൾ, 1300 - ത്തിൽ അംഗീകൃതയില്ലാർ | പി.എസ്.വി നാട്യസംഘം